DEN NY VERDENS
impuls

FORUM FOR KOSMOLOGISK INFORMATION

NUMMER 3 - SEPTEMBER 2007 - 25. ÅRGANG

- Farver - åndsvidenskabligt set
- Kødspisning truer miljøet
- Hvornår er man fysisk død?

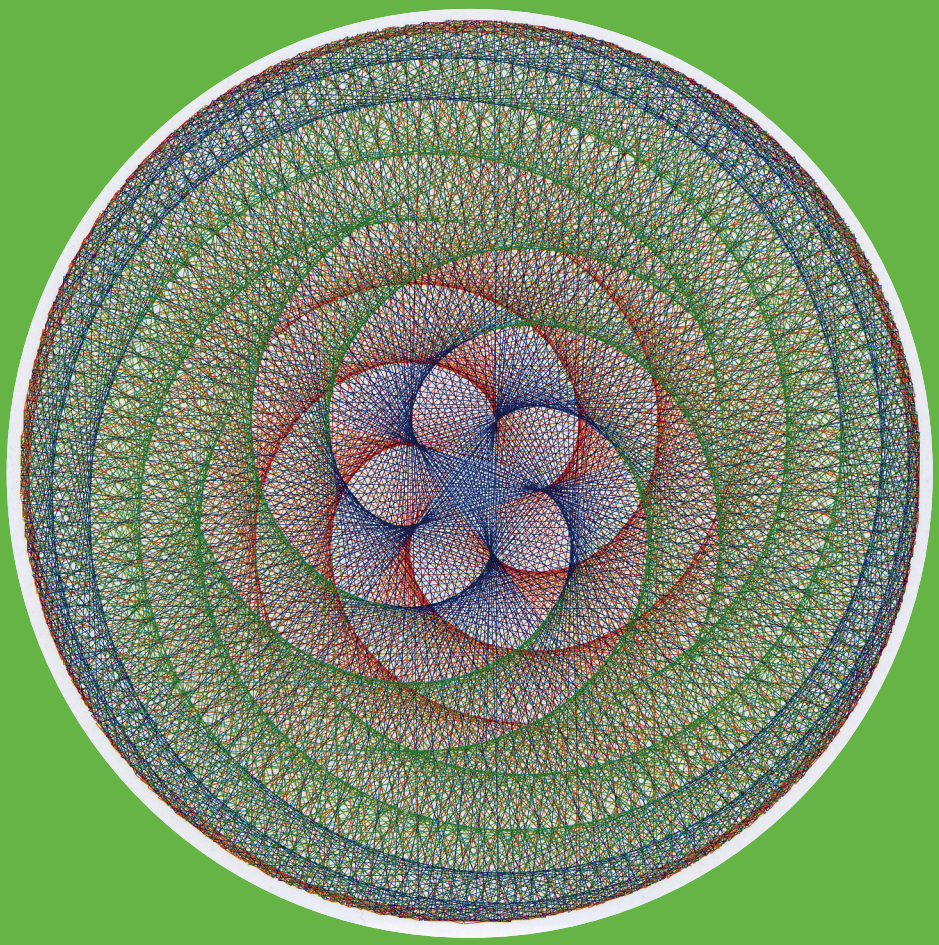

Tidsskrift for åndsvidenskab

Kosmisk viden

Medens den materielle videnskab kan forstås og accepteres med intelligensen og derved blive til realistisk kendsgerning, kan åndsvidenskaben absolut ikke accepteres med intelligensen alene, selv om nævnte bevidsthedsegenskab naturligvis udgør en stor medvirkende faktor. Her skal for det første en meget højt udviklet humanitets- eller kærlighedsevne til og dernæst den for den kosmiske sansning uundværlige intuitionsevne. Har man den højere udviklede kærlighedsevne og den heraf følgende tilsvarende intuition, kan man opleve tingene for sit eget vedkommende som absolut kendsgerning, selv om man ikke er i stand til at kunne forklare tingene og gøre dem til kendsgerning for andre, således som tilfældet er med den materialistiske videnskab. Oplevelse af åndsvidenskaben som kendsgerning er derfor i stor udstrækning automatfunktion. Den er en åndelig eller psykisk gave, der som en mental kraft overskygger væsenets bevidsthed, medens den materialistiske videnskab derimod kun er et resultat af viljemæssig forskning, eksperimentering og iagttagelse. Man forstår derfor, at meget fremtrædende videnskabsmænd, der er kapaciteter i materiel forskning og viden, undertiden ignorerer åndsvidenskaben som fantasi, som spekulation og digt.

Martinus
LB VII stk. 2535

Universalvejen,
mosaik af Johannes Weise

Indhold

3 *Martinus*:
Korrespondancen mellem det fysiske og psykiske plan

6 *Ruth Olsen:*
Farver åndsvidenskabeligt set

9 *Gunder Frederiksen:*
Kødspisning truer miljøet

12 *Per Bruus-Jensen:*
Martinus' syn på begrebet Gud - i forenklet fremstilling

14 *Kurt Christiansen:*
Organdonation/organtransplantation set i lyset af Martinus' åndsvidenskab

17 *Ruth Olsen:*
Hvornår er man fysisk død?

19 *Alex Riel:*
Det Holistiske Universitet

22 *Gunder Frederiksen:*
Kan vor verdens ende blive et fint sted at være?

24 *Ruth Olsen:*
Martinus i Brasilien

26 *Gunnar Carlsson:*
Reflektion over det periodiske system

31 Om bøger:

31 *Gunder Frederiksen:*
Spørg sjælen til råds

32 *Gunder Frederiksen:*
Marias lære - Jomfru Marias pilgrimsrute

34 *Ruth Olsen:*
Din tankes kraft

35 *Ruth Olsen:*
Oliventræet

35 *Eskild Kjær-Madsen:*
Bro - en videnskabelig fortælling om energi og bevidsthed

36 *Kurt Christiansen:*
Kom øjet eller kameraet først?

40 *Thomas Dreijer og Hans Skaarup:*
Martinus som vi kendte ham

41 *Ruth Olsen:*
Videnskab eller mytefortælling

43 Kort fortalt

50 *Gunder Frederiksen:*
En misforståelse

51 Møder

Den Ny VerdensImpuls nr. 3/2007

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
www.nyimpuls.dk
og
Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51
E-mail: gufr@it.dk

Tryk: Holbæk Amts Bogtrykkeri, 4300 Holbæk
ISSN 0904-0633

DEN NY VERDENS
impuls

ABONNEMENTSPRIS

200 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige og Norge **220 kr,** portofrit tilsendt.
Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

Bladet udkommer medio marts, juni, september og december

LØSSALG
40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes fremsendt **senest 1. november 2007**
Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION
er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation til Martinus' verdensbillede.
Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:
Kosmologisk Information,
Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.
Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
www.nyimpuls.dk

Forside:

Hartmut Warms computerfremstillede figur af Venus og Jordens bevægelser

Kære læser,

Så blev der alligevel et blad ud af det trods en travl og hektisk sommer i bogbiksen! Det blev jo ikke til så meget sol- og havbadning i Klint i år, men vi har dog ikke her haft oversvømmelser, skønt det har regnet en del.

Da sommersæsonen i bogbiksen begyndte, havde jeg mange gode antikvariske bogtilbud. Pengene, som kom ind på disse bøger, skal bruges til en stand, som vi forhåbentlig får på den store bogmesse i Forum til oktober. Vi synes, at også Martinus-bøger bør være repræsenteret på denne store seriøse messe.

Skulle nogen ligge inde med spirituelle bøger, de vurderer, de alligevel aldrig vil læse i mere, modtages de med taknemlighed til næste sommers antikvariatssalg i bogbiksen. Derved kommer de til glæde for andre og overskuddet går kun til udbredelse af kendskabet til Martinus' verdensbillede.

Jeg håber ikke, bladets abonnenter har noget imod, at Per Bruus-Jensen, Nordisk Impuls, har fået adresselisten til udsendelse af en meddelelse om den nye bog, som han for tiden arbejder på. Det er jo blot et tilbud.

Som det måske er blevet bemærket, fortsætter det, jeg kalder vort "bagside-udsalg", nu også med nogle af Per Bruus-Jensens bøger. De tidligere udsalgsbøger sælges dog stadig til den billige pris, så længe lager haves.

Hilsen Ruth

Korrespondancen mellem det fysiske og psykiske plan

af Martinus

For de allerfleste mennesker på jorden er det psykiske eller åndelige tilværelsesplan en gåde. Alt hvad der ligger hinsides den såkaldte død eller den proces, igennem hvilken det fysiske legeme bliver til et lig, er derfor mystik. Dette forhold er årsag til umådelig megen sorg og lidelse, og det ville være til stor hjælp og trøst for menneskene, hvis de efterhånden kunne lære at forstå, hvad den proces, man kalder "døden", egentlig er.

Her i denne fysiske verden ved vi, at det er helt naturligt, at fysiske mennesker er mere eller mindre sjæleligt eller psykisk forbundet med andre fysiske mennesker. Forældre og børn, ægtefæller, nære venner og mennesker med fælles interesser er således normalt forbundet med hverandre gennem et kærligheds-, et venskabs- eller et interessefællesskab. At der findes undtagelser forandrer ikke princippet. Det er ikke på undtagelserne men på det almengældende, at man danner grundanalyser.

Brinkhards tegning af Martinus' barndomshjem

Hvis to forældre mister deres større eller mindre barn, kommer forældrene i den mentale lidelsestilstand, vi kalder sorg. De kan ikke mere vågent dagsbevidst udveksle følelser eller tanker med deres barn, og de ved ikke engang, om det endnu stadigvæk eksisterer. Der er altså her noget, der er bristet i forældrenes mentalitet. Noget, der tidligere daglig gav forældrene en glædelig og oplivende virkning i sindet, nemlig korrespondancen med deres barn, er pludselig ophørt.

Denne sjælelige lidelsestilstand forekommer daglig i tusindvis af tilfælde jorden over, og det er ikke blot forældre, der græder over deres "døde" børn, det kan også være omvendt. Ligesom det kan være en ægtefælle, der begræder tabet af sin partner, en ven, der sørger over tabet af en ven eller veninde, ja, en hel virksomheds medarbejdere, der oprigtigt sørger over tabet af en dygtig, kærlig og afholdt kollega, hvis gode humør og hjælpsomme sind skabte en lys og glad stemning på arbejdspladsen samtidig med, at hans eller hendes dygtighed og evne til samarbejde også er et tab for helheden.

Der er således - foruden så mange andre slags mørke mentale skyer - en overordentlig stor sort mental sorgens sky over den jordiske menneskehed. Dyrene kan også sørge, men da de ikke har så udviklet en mentalitet som de jordiske mennesker, kan deres sorg ikke blive af samme omfang. Og mennesker kan naturligvis også sørge meget over tabet af et dyr, de holder af. Også i dette forhold kan det have betydning at lære at forstå, at der i virkeligheden ikke findes nogen død.

Døden i utide

Sorgens mørke sky er så absolut mest tæt og sort der, hvor døden sker ved ulykke, drab eller pludselig sygdom, og hvor den der går bort, endnu er i en forholdsvis ung alder. Der hvor døden finder sted ved alderdom, fremkalder den i almindelighed ikke nær så megen smerte og sorg, selv om man naturligvis også savner de gamle mennesker, man holdt af, når de er gået bort.

I en sådan situation er dog både den, der skal dø, og de der skal miste vedkommende, mere forberedt derpå. Den der skal dø, er ofte mæt af dage, som man siger, og han eller hun er måske efterhånden svag og skrøbelig rent legemlig set og nærer et mere eller mindre udtalt ønske om at blive fri for den tilstand, hvor legemet ikke mere fungerer rigtigt, og en stor træthed har afløst den tidligere livskraft. Det gamle menneske har ikke nogen mindreårige eller umodne væsener at skulle forsørge og være bekymret for.

Mange, ja, måske de fleste af dets bedste venner er gået bort, og da det ikke mere lever i de yngre væseners verden rent mentalt, men nærmest føler sig som en gæst iblandt dem, vil der ikke være så meget, der brister ved en sådan bortgang. For mange gamle mennesker står døden - om ikke for andet, så på grund af deres træthed - i et befrielsens skær. Måske føler de også, at de er en byrde for deres omgivelser, hvad de ikke ønsker at være, så de af den grund længes efter en befrielse.
Men da et kollosalt antal mennesker - ikke mindst når der er krige på jorden, men også på grund af den stadig

udviklede trafik og de mange sygdomme - dør, hvad man må kalde en unaturlig død, en død i utide, bliver stærke sjælelige bånd så ofte brutalt revet over, og dagligt samvær med væsener, man følte sig inderligt knyttet til, ophører pludseligt, fordi de nævnte væseners organismer er blevet til lig. Derfor ruger sorgens og savnets mørke sky over jorden.

Hvad naturen viser os

Hvis vi for alvor vil studere naturen for at få overblik over dens kredsløb og forskellige udviklingsstadier, vil vi opleve, at vi, hvor vi er i stand til at følge en udvikling frem til dens kulmination eller færdige skabelsesresultat, ser disse naturprocesser udfolde sig til glæde, gavn og velsignelse for deres omgivelser. Disse naturprocesser, hvor en udvikling når frem til sin kulmination eller sit færdige stadium, resulterer ikke i en kulmination af sorg og lidelse, men så absolut i det modsatte.

"Har det nogen forbindelse med menneskers død", vil De måske spørge. Det har det, eftersom menneskers liv og død i denne fysiske verden også er en del af en naturproces, der har med kredsløb og udvikling at gøre. Og når vi ser, at det tilsyneladende slutfacit af et menneskes liv er det, at vedkommende menneske allerede dør i sin spæde barndom eller i sin blomstrende ungdom til sorg og smerte for sine omgivelser, så er det stik imod de love, der gør sig gældende, hvor vi ellers er i stand til at se naturens kredsløb og udviklingsstadier nå frem til deres slutfacit til glæde og velsignelse for omgivelserne.

Vi har rent teoretisk eller tankemæssigt ikke noget som helst logisk grundlag for at acceptere sorgens tilstand som et slutfacit eller som noget færdigt og endegyldigt. Naturprocesserne, der i virkeligheden er guddommelige processer, viser frem mod det fuldendte, selv om det sker gennem en række ufærdige stadier. Og det fuldendte, det endelige resultat har ikke noget med smerte, sorg og lidelse at gøre. Hvad er da mere naturligt end at indse, at sorgens tilstand blot er et forbigående stadium, der må vige pladsen for et glædens og velsignelsens stadium, alt efter som naturens færdiggørelse af situationen og processen skrider frem?

Vi oplever overalt, at frugterne har deres sure stadium, før de når frem til deres modne tilstand. Vi oplever her på vore breddegrader, hvor årskredsløbets detaljer er mest kontrastrige, at vinteren med dens kulde og frost ikke er naturens højdepunkt i materiel udfoldelse og skabelse. Vi ser, at den også kun er et surt stadium før sommerens milde og altoplivende tilstand af lys og varme. Jo mere vi iagttager naturens skabemetoder, ser vi, at naturen udløser det modne stadium, en udfoldelse af glædebefordrende og livgivende kræfter, som resultat af foregående ufærdige og sure tilstande.

Det samme gælder for den del af naturen, som udgøres af den jordiske menneskehed. Alle mørke tilstande, sorgens, ulykkens og lidelsestilstandene blandt de jordiske mennesker er - ifølge livets eller naturens egen tale - uundgåelige forløbere, nødvendige forstadier for de kulminerende stadier af modenhed, der vil komme. Stadier, der vil være ensbetydende med en oplevelse af den største livsudfoldelse af skaberkraft, af glæde og velsignelse og af kærlighed uden sorg, savn eller smerte.

Naturen i sig selv kan altså vise os - uden at man derfor behøver at have kosmisk bevidsthed eller andre højpsykiske evner, at sorgens og lidelsernes tilstande er forbigående og ikke endelige stadier i det levende væsens livsoplevelse. Det vi kalder døden, hvad enten den forekommer som noget naturligt i alderdommen eller i utide i barndom, ungdom eller moden alder, er kun et tilsyneladende slutfacit. I virkeligheden er det blot en mere eller mindre naturlig afslutning på et af de nødvendige forstadier, der går forud for livets modne sommerstadium.

Bag den mørke og triste adskillelsestilstand, som døden rent fysisk befordrer, eksisterer et fortsat livsstadium, som i sig selv er en frugt af det fysiske livs lyse sider, og derfor ikke noget, vi skal frygte. Samtidig befordres det levende væsen gennem livsstadiet efter "døden" videre mod nye oplevelsestilstande i den fysiske verden, tilstande, der vil udvikle sig fremad mod næstekærlighedens lys og varme og mod en kosmisk viden, der har overvundet det, vi kalder døden.

Det fysiske legeme er en "bro" eller et kontaktorgan

Når et levende væsen gennem den proces, som fejlagtigt kaldes døden, adskiller sig fra sit fysiske legeme, som ikke kan bruges mere, er denne foreteelse i virkeligheden en fødsel. Akkurat som indgangen til den fysiske tilværelse fra undfangelsen og igennem fostertilstanden i moderlivet er en fødsel. Hvor sidstnævnte proces er en fødsel til den fysiske verden, er den førstnævnte en fødsel til den åndelige eller psykiske verden.
Når så mange jordiske mennesker ikke kan forstå dette, er det fordi de er indhyllet i en tilstand af materialistisk overtro. De tror, at et væsen "bliver til" ved fødslen. De tror, at der ikke eksisterer anden virkelighed end den, de kan opfatte med deres fysiske sanser. De tænker ikke på, at den tilknytning, der f.eks. kan være mellem to

fysiske mennesker, ikke konstant er af fysisk art, ja, at man egentlig må fastslå, at en sådan forbindelse primært er af psykisk eller åndelig karakter, og også eksisterer i perioder, hvor de to fysiske væsener ikke har fysisk kontakt med hinanden.

Hvor mange eksempler eksisterer der ikke på, at en moder pludselig er klar over, at hendes søn, som befinder sig langt borte, er i fare? Og man har senere kunnet kontrollere, at tidspunktet for denne oplevelse, moderen havde, faldt sammen med sønnens oplevelse af en faresituation, hvor han instinktivt har tænkt på sin mor. Man kalder det telepati eller tankeoverføring, og der eksisterer mange beviser på, at noget sådant kan finde sted også over lange afstande. Men hvad så, hvis sønnens faresituation udløser sig i hans såkaldte død? Vil han da ikke mere ad telepatisk vej kunne være i forbindelse med sin moder eller andre endnu fysisk levende væsener, han har haft kærligheds-, venskabs- eller interessekontakt med? Svaret må blive absolut bekræftende.

Ligesom elektriciteten stadig eksisterer, selv om en lampe går i stykker, eksisterer det levende, tænkende væsen (hvis tankekraft for øvrigt *er* en form for elektricitet) også stadig, selv om dets fysiske apparatur, dets organisme er "gået i stykker". Og det glemmer ikke sine venner og pårørende, selv om det nu er ved at gennemgå en fødselsproces til en anden verden, der ikke kan opleves med fysiske sanser. Væsenet bliver ikke adskilt fra sin psyke, selv om det bliver adskilt fra sit fysiske legeme, og det får ikke pludselig en anden slags bevidsthed, fordi det forlader det fysiske plan.

Hvis det var meningen, at væsenet ved sin fødsel til den åndelige verden totalt skulle glemme sine venner og oplevelser fra det fysiske plan, til hvad nytte så disse venner og disse fysiske oplevelser? Hvis væsenet virkelig skulle glemme denne tilværelse, hvad skulle dets bevidsthed da bestå af? Det fysiske legeme var et redskab, en bro for væsenets psyke over til den fysiske materie, til de faste, flydende og luftformige stoffers verden. Det fysiske legeme bestod selv af disse stoffer, men det var et kontaktorgan til den fysiske materie og ikke noget som helst andet. Gennem det kunne det levende væsen kontakte den fysiske natur, dvs mineraler, planter, dyr og mennesker, hvilket dog også alt sammen også er levende psykiske væseners mere eller mindre udviklede kontaktorganer eller "broer" til den fysiske verden.
Bag dem alle, bag hele naturen eksisterer der noget åndeligt, noget psykisk, og hvis ikke der gjorde det, ville naturen ikke fremtræde som logisk opbyggede organer og organismer, som fysiske funktioner, der er tilpasset hinanden og udgør en helhed, en logisk struktur, som menneskene kan studere, og hvis love de lidt efter lidt kan opdage og forstå.

Tankebilleder går frem og tilbage over "broen"

Men hvormed studerer menneskene naturen? Hvormed begynder de at forstå dens funktioner og love? Hvormed lærer de hinanden at kende og lidt efter lidt at forstå og tolerere hinandens væremåde? Med deres psyke, som ikke er noget fysisk og heller ikke, som de der er hildet i materialistisk overtro mener, en virkning af de fysisk-kemiske processer i organismen. Med deres psyke, som er af stråleformig elektrisk natur, og som kan belive den fysiske organisme og gennem den komme på bølgelængde med udstrålingen fra andre levende organismers udstråling, holder de levende væsener tværtimod de kemiske og andre processer i deres organisme i gang.

De psykiske kræfter er de primære, medens de fysiske processer er de sekundære. Derfor burde man egentlig ikke kalde noget som helst væsen for et fysisk væsen, da alle levende væsener er åndelige væsener. Man burde - og det vil man også gøre i fremtiden - skelne mellem åndelige væsener, der er inkarneret i fysisk materie, og åndelige væsener, der ikke er det.
Hvad er videnskab, kunst, filosofi, religion, teknik og praktisk dagligt arbejde baseret på? Det er alt sammen baseret på tankebilleder. Tankebilleder i de jordiske menneskers bevidsthed. Men tankebilleder er ikke noget fysisk, selv om de kan være en virkning af et levende væsens oplevelser på det fysiske plan. Lige meget om det er en kunstner, der arbejder i sit atelier eller i naturen, om det er en forsker i laboratoriet, en filosof ved sit skrivebord, en præst på prædikestolen, en konstruktør ved sin maskine, en håndværker ved sin høvlebænk, en husmoder i sit køkken eller et hvilket som helst andet menneske i udfoldelsen af sin daglige gerning her i denne fysiske verden, så kan overhovedet intet af det, de udfører, finde sted uden tankebilleder.

Hukommelse og erfaring må forbindes med mere eller mindre logisk tænkning i væsenets overblik over situationen, og selv om en del af arbejdet er baseret på vanefunktion, har den heller ikke kunnet udvikles uden forudgående tænkning. Tankebilleder er selve forbindelsen mellem det fysiske og det psykiske plan i det enkelte menneske. Og de tankebilleder et menneske har skabt i sin psyke under sin fysiske inkarnation, kommer til at spille en meget væsentlig rolle, også når det har forladt sin fysiske krop gennem "døden".

(Dette er del I fra et foredrag Martinus holdt i nov. 1949. Del II bragtes af uransagelige grunde i Impuls 2/2002)

Farver
-åndsvidenskabeligt set

v/Ruth Olsen

Her i sommertiden, hvor blomster i mange farver lyser op i vore omgivelser, må vi forundres over, hvordan det går til, at vi kan opleve en sådan mentalt opmuntrende farvepragt.
Ifølge naturvidenskaben er det solens lys, der tilbagekastes fra blomsterne med forskellige frekvenser alt efter, hvilken farve det drejer sig om, og når disse stråler rammer de særlige lysfølsomme celler i øjet, sender de informationen videre til hjernen. Det var nogenlunde hvad vi lærte i skolen. Men så enkelt er det ikke.

For at begynde med det grundlæggende: alt i denne fysiske verden består af og udsender strålingsenergi. Denne energi kan vi kalde "lys" altsammen, men det er kun en meget lille del af den, vi kan sanse med øjet, så videnskaben kalder den målelige del af den for elektromagnetisk stråling og bruger kun ordet "lys" om den del, vi kan sanse fysisk.

I gamle dage skelnede man mellem "lux" og "lumen". Lux var skabelsens lys. Man kaldte det "verdensrummets sjæl", andre har kaldt det "helligånden". Martinus kalder det "moderenergien",Russell kalder det "elektricitet" eller "koldt lys". Lumen var det synlige lys, dvs de frekvenser og bølgelængder, vi oplever som farver.

Den stråling, som f.eks. en blomst udsender, har ingen farve. Farveoplevelsen skabes af vor bevidsthed, dvs når samspillet mellem blomstens udsendte energi og vort øjes energi som en elektrisk impuls videresendes via hjernen til vort sanseregister i det finstoflige, også kaldet "åndelige", evighedslegeme, hvor det genkendes og fortolkes.
Naturvidenskaben har endnu ikke forstået, hvor kompliceret vor sansning er. Den tror åbenbart, at en elektrisk impuls fra celler i øjet kan tolkes af hjernens kemiske stoffer. Altså tror man at disse hjernens kolesterolholdige molekyler kan tænke: "aha, her kommer en bølgelængde 750 nanometer - altså ser vi rødt".

Martinus forklarer (LB II stk. 495), hvordan det evige væsen, vi er, er udstyret med en sanseevne, han kalder "perspektivprincippet". Denne er årsagen til, at vi oplever lyset i skalaform, dvs i farver. Ligesom en lige vej virker bredest tæt på og bliver mere og mere smal, jo længere væk fra os selv, vi ser den, således virker også lysets bølgelængde forskellig, alt efter hvor fjernt fra os selv, det er. Hvadenten det drejer sig om rumlig afstand eller vibrationsmæssig afstand, er det afstanden dvs forskellen, vi kan sanse.

I stk. 497 forklares, hvordan al sansning er reaktioner af vor egen energis berøring/samspil med en anden/fremmed energi. Al oplevelse beror på forskelle, dvs kontraster, og udgangspunktet er vort eget trin på energiskalaen. Den energi, der vibrerer stærkere end os selv, dvs stærkere end det trin på lysskalaen vi selv aktuelt står på, virker lyst, og det der vibrerer svagere virker mørkt. Derimellem ligger farverne.
Vi lever (ligesom farverne) i spændingsfeltet mellem lys og mørke, fysisk såvel som mentalt.

Martinus skriver i stk. 498:
"På de to kontraster "lys og mørke" er al sansning baseret. Det er dette "lys og mørke", der i sin mest koncentrerede fysiske form, henholdsvis fornemmes som de to farver "hvidt" og "sort". Disse to sansefornemmelser udgør altså grænseområdet for vor oplevelse af livet. Der, hvor sanseevnen begynder at svigte, når vi sanser opad på "lysstigen", fornemmes materien som "hvid". Der, hvor vore sanser begynder at svigte, når vi ser nedad på samme stige, fornemmes materien som "sort".

Mellem disse to former for oplevelse har Jeg'ets oplevelsesevne sit domæne. Her er sansereaktionerne stærkere, og væsenerne oplever tingene mere detailleret. Denne stærkere sansefornemmelse bevirker, at "lysstigen"s trin inde i dette domæne ikke fremtræder som "lys" eller "mørke", som sort eller hvidt, men derimod som en oplevelse af alle de øvrige eksisterende farver eller selve farveskalaen."

"Sanser vi nedad i "lysstigen", fornemmes den første materie efter den "sorte" som identisk med farveskalaens første farve, den såkaldte "røde farve". Dernæst kommer skalaens andre farver i nævnte rækkefølge: "orange", "gul", "grøn", "blå" for til sidst at ende med den "violette" og efter den den "hvide".(citat slut).

Fordi omgivelserne altså her er så tæt på vort eget vibrationsniveau, kan vi sanse i detaljer, dvs vi kan skelne de enkelte frekvenser, farverne. Vi ser træerne, når de er tæt på, men på lang afstand ser vi bare en skov.

Når Martinus i det anførte citat sætter farverne i anførselstegn, regner jeg med, han dermed vil sige, at farver er et relativt begreb, dvs blot en betegnelse for energiforskelle, sådan som han også har brugt dem i sine symboler for at vise grundenergiernes forskellige styrke/kvalitet.

Oplevelsen af lys, mørke og farverne derimellem er altså afhængig af det enkelte væsens udsigtspunkt, herunder dets sanseregister. En kat f.eks vil ikke opleve farver, som mennesker gør, for den har et mindre udviklet sanseregister. Den ser formodentligt kun meget svagt den grønne farve, fordi dens intelligens endnu kun er meget lidt udviklet. Grøn er jo intelligensenergiens vibrationsfelt.

Der findes stadig folk på Jorden, som ikke har noget navn for f.eks. farverne blå og violet. Begrebet "violet" opstod iøvrigt først i Europa i 14-1500-tallet. Før man kan skabe et navn for noget, må man være i stand til at sanse det. Jo mere vi udvikles, jo højere bliver vor egen vibration og jo længere op på lysstigen kan vi sanse. De næste energier, vi udvikles til at kunne sanse, kalder vi i dag "åndelige"eller usynlige.

Det komplementære farvefænomen

Det Goethe (ca 1810) fandt ud af (bl.a.) var, at farver fremstår i komplementære par (blå/gul, rød/grøn osv), dvs han fandt et polaritetsprincip og at vor bevidsthed har en aktiv rolle heri. Alle kan efterprøve dette ved f.eks. at se koncentreret i nogen tid på en rød ting for derefter at flytte blikket til en hvid overflade. Da vil man opleve et kortvarigt billede af genstanden i komplementærfarven grøn. Her er det altså bevidstheden selv, der alene skaber genstandens farve.

Det er et gammelt velkendt fænomen, så man må undre sig over, at naturvidenskaben ikke har været ivrig efter at finde ud af, hvor det komplementære efterbillede kommer fra. Man kan godt kalde det et "synsbedrag", eftersom det ikke kan "måles og vejes", men da alle kan opleve det, er det på den måde "objektivt" nok. Men hvordan og hvorfor skaber vor bevidsthed denne kontrast?

At vi har et "indbygget" kontrastprincip i vor sanseevne, som Martinus fortæller os, forekommer mig ikke forklaring nok, for sansning er jo baseret på virkningen af samspillet mellem vor egen og en fremmed energi, så hvorfor kan i det ovennævnte eksempel den "hvide energi" for et kort øjeblik optræde, som om den er grøn? Jeg vil prøve, om jeg ved hjælp af Walter Russell kan finde en forklaring.
Ifølge Russell består *alt* i den fysiske verden af to modsatrettede spiralbevægelser, dvs alt indeholder en polaritet, hvor den indadgående og den udadgående spiralbevægelse skiftes til at have overtaget, men dog i en evig søgen mod ligevægt. Begge spiralbevægelser vil altid være der, men altså i forskellig indbyrdes styrke.

Alle levende væsner har en livscyklus, hvor først den indadgående og bagefter den udadgående bevægelse har overtaget (indånding og udånding). Det gælder også det,

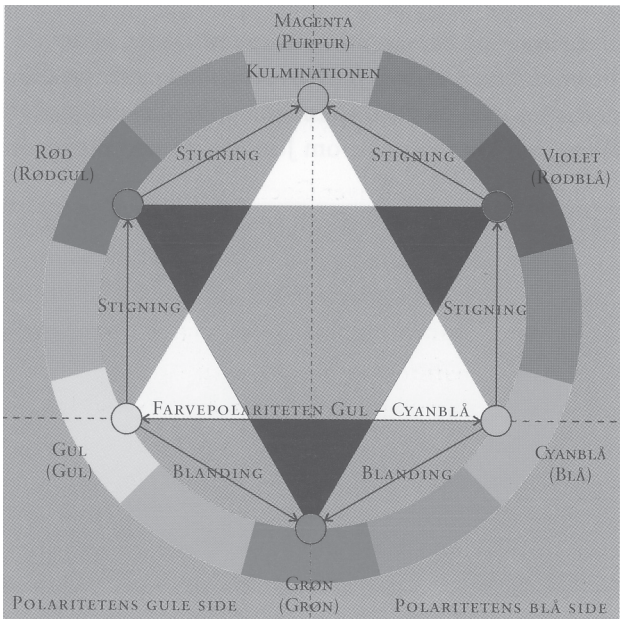

Goethes farvecirkel - farverne må man tænke sig til...

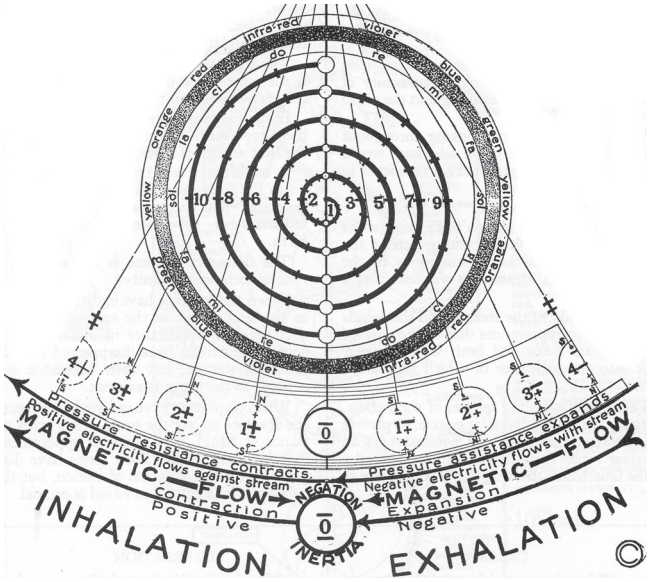

Russells "farvecirkel" består af to "inkarnationer", da den er koblet på det kosmiske pendul, hvor nul står for den hvide farve, der repræsenterer diskarnation.

man kalder "fotoner", selv om de har en livscyklus på brøkdele af sekunder. At lyset opleves som kontinuerlige "stråler"eller bølger, beror ifølge Russell på, at diskarnering og reinkarnering sker så hurtigt, at vore sanser ikke opdager det. Vi kender til hvordan vor sansning "spiller os et puds" fra f.eks. en roterende propel: - ved en vis fart ser den ud som en hel rund skive og ved meget høj fart bliver den nærmest usynlig.

I Russells "kosmiske ur" (og Martinus' spiralkredsløb) synes jeg at genkende Goethes "harmoniske farvecirkel", således at i den ene side af cirklen har "indåndingen" (rød-orange) overtaget og i den anden side er "udåndingen" (grøn-blå) stærkest. Vi kan også kalde det med Martinus-begreber "indvikling" og "udvikling". Nederst i cirklen - "klokken 6" - er der ligevægt, dvs den udadgående og den indadgående bevægelse er lige stærke. Det er et sted, hvor den gule og grønne går harmonisk over i hinanden. Med Martinus-begreber er her altså balance mellem følelse og intelligens.

Efter "klokken 6" får den udadgående bevægelse overtaget og dermed fart på, frekvensen stiger, over blå til violet nås frem til "klokken 12" og dermed også til den hvide, hvor en cyklus ender, dvs væsnet diskarnerer og hviler sig i "mørke" (sort) for atter derfra at inkarnere i rødt. "Klokken 12", altså det øverste ligevægtspunkt i farvecirklen, eller rettere farvespiralen, kaldte Goethe "afslutningen på en forædlingsproces, den højeste forening af farvepolariteten". For Goethe var farverne naturens sprog, hvori menneske og natur taler sammen.

Russell forklarer, hvordan alt i den fysiske verden beror på spændingsforholdet mellem den indadgående og den udadgående spiralbevægelse. Men al spænding vil søge mod ligevægt, hvor det er muligt. Derfor tror jeg, at vor bevidsthed automatisk søger at afbalancere een spænding v.hj.a. dens modsætning, altså med komplementærfarven. Bevidsthedens aktive søgen mod balance?

Hvis vi stirrer nogle sekunder på et billede af et sort-hvidt mønster og derefter lukker øjnene afslappet, vil et modsat hvidt-sort mønster kortvarigt dukke op som et indre syn. At vor bevidsthed er aktivt balanceskabende kender man fra forskellig forskning. F.eks. udstyrede man i et forsøg nogle studerende med briller, der fordrejede alle linier i omgivelserne. De skulle gå med brillerne hver dag. Efter 3 uger var brillernes effekt helt elimineret, og de studerende så atter omgivelserne normalt gennem de fordrejende briller.

Vi kender den gamle talemåde, der siger, at "vi ser kun det, vi ønsker at se". Den egentlige baggrund for dette er, at vor sansning er en genkendelsesproces. Hvis der ikke er et eller andet genkendeligt, ser vi det ikke, eller bevidstheden omfortolker det til noget genkendeligt. Det siges, at Darwin var meget forundret over, at de indfødte i Ildlandet slet ikke kunne se hans store skib, der lå forankret lige ved kysten. Men da de aldrig havde set et skib før, kunne de ikke se det!

Russell om farver

For Russell er farverne en "dimension" på linie med f.eks. vægt og temperatur. I hans farvespiral er gult nederst. Det forklarer han med, at ved gult er spændingen mellem de to modsatte spiralbevægelser størst, men altså i ligevægt. På det sted er temperaturen højst og tætheden størst. Gul er farven på høj varme.

Han sagde: Lys er universets sprog, farverne er bogstaverne i dets alfabet. Farven på de fysiske stoffer fortæller os om deres bevægelsestilstand, dvs om deres plads i de kemiske stoffers oktav-system og dermed om deres historiske alder. Opfindelsen af spektroskopet har gjort det muligt at afsløre dette for den almindelige videnskab.

F.eks. er brint skrevet ind i det universelle lys-sprog med farven (hovedsagelig) rød, for dets historie er kort. Jern har derimod en lang forhistorie gennem flere oktaver, så dets lys-sprog består af komplicerede "ord og sætninger". Det er overvejende orange-gult, som det ses ved opvarmning. Også hvad angår stjerner er de yngste røde. Derfra udvikles de over orange og gule til alderdommens blå nuancer for at ende som en hvid "olding", faktisk et lig, hvorfra sjælen er diskarneret.

Når Russell tegner sit skema over de kemiske stoffers stigende oktaver, dvs stigende kompleksitet, har han givet den ene halvdel rød farve (syret) og den modsatte halvdel blå farve (alkalisk). Således vil han vise, hvordan nogle stoffer består af en spænding, hvor den indadgående spiralbevægelse er stærkest (rød), dvs her tiltrækkes energi og hvirvles indad, af videnskaben kaldt magnetisme. I den blå halvdel afgives energien/spændingen i stadig hurtigere hvivelbevægelse udad - af videnskaben kaldt elektricitet, dvs "elektroners" bevægelse.

Dette er ifølge Russell baggrunden for, at rød opleves som en varm farve, for den er spændingsopbyggende, den suger til sig og er derved varmeøgende, mens blå opleves som en kold farve, fordi den spreder energien ud på stadig større volumen og derved afkøler. Farverne er ligesom tonerne udtryk for de forskellige grader af spændingsforhold mellem de to "kontrære kræfter", som Martinus kalder det.

Kødspisning truer miljøet

v/Gunder Frederiksen

Vi har hørt en masse om, at drivhuseffekten kan true livet på jorden. Men nu meldes der om endnu en fare for menneskeheden. Noget så banalt som udslip af tarmluft – prutteri… Tag den med ro kære læser! Det er ikke din sparsomme leverance, der tænkes på. Vi mennesker er nok metanluftproducenter, men vor produktion er minimal i forhold til f. eks. køernes.

I USA er man så småt ved at være opmærksomme på den snigende bøvse- og pruttefare. En amerikansk fødevareekspert sammenligner en bøf med en Cadillac: "Først blev vi i USA "hooked" (hængt ud) på de benzinslugende biler på grund af illusionen om billig og evigtvarende olie. Nu er det så myten om ubegrænset og billig korn", siger han.

Over 90 % af det amerikanske korn bruges til dyrefoder, men "de utaknemmelige husdyr" giver ikke meget igen. Kun et pund kød for 16 pund korn ender på spisebordet. Men det er endnu værre: "i processen spildes uanede mængder vand og tonsvis af kunstgødning, medens enorme skyer af metangasser fra milliarder af slagtedyrs vedholdende bøvse- og prutteri udgør en stadig større belastning på klimaet.

FNs klimapanel har, som det sikkert er velkendt, fokus på nedbringelse af CO2-udledningen primært fra biler og energisektoren, men nu er der også fokus på endnu et problem: "*Den hyperpotente drivhusgas metan er i dag langt over det naturlige niveau. Man vurderer, at metan udgør ca.20 % af de samlede drivhusgasser, men da gassen er op mod 21 gange mere skadelig end CO2, står det for en endnu større del af skaderne*". (Dagbladet INFORMATION d. 14/-07)

Stigende velstand medfører stigende kødspisning

Hvis du kære læser forventer (som også jeg kunne være tilbøjelig til), at stigende velstand medfører øget oplysning og hermed sundhedsoplysning og voksende vegetarisme, så tager vi sørgeligt fejl. Det går direkte den modsatte vej. Øget velstand og bevægelse fra det hårde og kaloriekrævende arbejde til stillesiddende byliv har betydet, at især kinesere og indere langsomt er begyndt at omlægge til mere kødbaseret kost. I Indien, som ellers har tradition for vegetarisme, er kyllingeproduktionen således fordoblet mellem 2000 og 2005. Og alt tyder på, at det fortsætter med uheldige konsekvenser for miljøet til følge.

Arealer til dyrkning af foder til de kødproducerende dyr kræver fældning af de skove, der optager de klimaskadelige gasser samtidig med, at dyrene prutter og bøvser stadig større mængder metangas ud i atmosfæren. FNs klimaeksperter advarer mod, at fremskrivning viser, at problemet er stigende. Forbruget af produkter fra dyr vil betyde stigende udledning af metan. Og en overvejende del af "hunden" ligger begravet" hos forbrugeren i den rige og mest kødspisende del af verden".

Kødproduktion kræver enorme mængder vand

Men det er ikke kun klimaet, der må lide under den stigende trang til at spise kød. Med stigende velstand følger voksende kødkonsumering. Ved årtusindskiftet stod landbruget for 70 procent af verdens vandforbrug, og det er stadig globalt set den største forbruger af ferskvand. Og det er menneskenes enorme kødforbrug, der har det største ansvar for det. Fra vugge til grav kræver en ko kolossale mængder vand, idet såvel græsningsarealer, dyrkning af foder samt slagtning og forarbejdning alle er stærkt vandkrævende processer: Iflg. Information d. 14. maj. 2007 s. 4 kræver hvert kilo produceret oksekød 43.000 liter vand. (En anden oplysning i samme avis lyder på 10.000 liter vand pr produceret kilo oksekød, men alligevel store mængder). Også kyllingeslagteriet kræver store mængder vand (1590 liter pr slagtet kylling, hvor der i 2005 blev slagtet 48 millioner fugle). Og samtidig lever flere end 2,3 milliarder mennesker i 21 lande, hvor vand er en mangelvare. Mon ikke der er brug for en på globalt plan ressourceregulerende instans?

Og ifølge FN-panelet vil den globale opvarmning kun forværre denne situation. Til sammenligning kræver det "kun" 95 liter at producere et kilo hvede, og et kilo kar-

tofler kræver kun 500 liter. Et lille regnestykke viser altså, at man får 86 kilo kartofler for det samme vandforbrug, som det kræver at producere 1 kilo kød. En anden kilde nævner, at der på en hektar jord kan dyrkes 10.000 kg kartofler, men kun 82 kg kød.

Flerdobling af kødforbruget

Men kødspisende mennesker er endnu større syndere mod naturen, skriver den amerikanske ernæringsforsker Francis Moore Lappe, der er forfatter til bestselleren "Diet for a Small Planet", der udkom i 1971. Senere er kødproduktionen flerdoblet – i nogen grad på grund af den især, men ikke kun i Amerika, så populære hamburger. Og denne skadelige udvikling ventes at fortsætte. FNs fødevare- og landbrugsorganisation (FAO) forventer, at produktionen af kød flerdobles over de næste 50 år – fra 229 millioner ton i 2000 forventes verden således i 2o50 at "producere" omkring 465 millioner tons kød. Et gigantisk massedrab på uskyldige individer. I forhold her til er den sparsomme vegetarisme f. eks. i England og Danmark som en dråbe i havet.

En tikkende bombe

Også på det jordbrugsvidenskabelige forskningscenter i Foulum forskes der i, hvilken påvirkning produktion af et enkelt kilo kød, kylling eller grøntsager har på miljøet. Herfra hedder det ifølge Information: "Behovet for foderarealer bliver stadig større, og vi ser store naturområder blive inddraget til foderarealer. Det er klart, at der her ligger en tikkende bombe i forhold til udledningen af drivhusgasser. Der er ingen grund til at tro andet". Produktion af sojabønner til dyrefoder bliver stadig større, og det betyder, at store naturområder bliver inddraget til foderarealer. Arealer, der er opdyrket med soja, er næsten tredoblet siden 1997, især i Sydamerika, hvor det fortrænger regnskoven, som sammen med andre skove faktisk kan betragtes som jordens livsvigtige lungesystem, uden hvilken Moder Jord simpelt hen vil få åndenød og dermed være i livsfare. Fortsætter dette pres på jordens lunger, må vi forvente, at hun vil reagere. Det kan f. eks. ske ved voldsomme jordskælv eller andre naturkatastrofer.

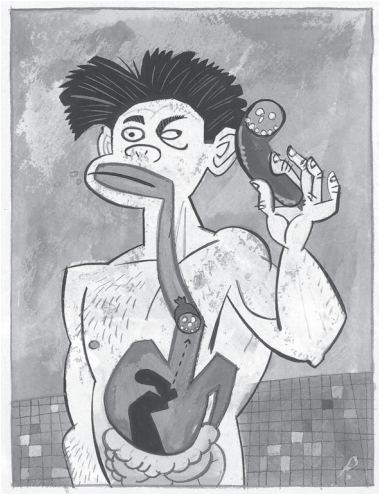

Det er stadig de store kødproducerende lande med USA, Australien og Argentina i spidsen, der konsumerer flest bøffer, hedder det i Information. Men det er endnu mere foruroligende, at folkerige lande som Kina og Indien i stigende grad skifter linser og bønner ud med kød. Øget velstand viser sig at medføre øget kødspisning. Og eftersom man må regne med, at traditionelt ret fattige lande f. eks. i Østen og Afrika efterhånden vil opleve større velstand, må man altså her i kølvandet af den stigende velstand forvente øget kødspisning med de mange negative konsekvenser til følge. Vi må stadig regne med, at kødspisning også i Vesten har førsteprioritet. Til fester og højtider er kødspisning stort set en selvfølge.

Vegetarisme

Vegetarismen har trange kår. Og reklamering for vegetarisme giver ikke rigtig bonus. "Er vi alle nødt til at blive vegetarer", hedder det pessimistisk i Information. Og svaret lyder fra FAO, at "der skal i hvert fald nye boller på suppen". De miljømæssige omkostninger pr husdyrenhed må halveres, hvis vi vil forhindre, at skadevirkningerne vokser ud over deres nuværende niveau, lyder det fra FNs fødevareorganisation. Den amerikanske miljøforkæmper Jeremy Rifkin siger: "Vi er nødt til at mindske vor kødnarkomani med samme alvor, som vi arbejder på at reducere vores afhængighed af olie".

Næsten daglig hører vi gennem medierne om mennesker, der dør af sult. Statistikken siger således, at hvert år dør 13 millioner børn under fem år af sult. Og samtidig anvendes over halvdelen af verdens kornproduktion til opfedning af slagtedyr. Det er regnet ud, at såfremt amerikanerne blot nedsatte deres kødforbrug med 10 %, ville der frigives så meget vegetabilsk protein (som nu ædes af slagtedyr), at det kunne brødføde 60 millioner mennesker. Og tilsvarende ville det naturligvis gælde for andre lande. Ikke færre end 90 % af vestens markarealer anvendes direkte eller indirekte til at dyrke foder til slagtedyr.

Det amerikanske Miljøforsknings Institut "World Watch" taler om truslen fra det voksende antal mennesker og husdyr, der i verden truer det globale miljø i form af 1. afskovning 2. overgræsning 3. forurening.

Er menneskene nødt til at blive vegetarer?

Er vi så nødt til alle til hobe at blive vegetarer? hedder det. Spørgsmålet vil nok kalde smilet frem hos mangen en vegetar. At vegetarisme blot skulle være noget, man kun vil tage alvorligt, hvis man bliver nødt til det, siger noget om den almindelige holdning til vegetarisme og sund levevis. Det har alt andet end første prioritet. Det opleves stadig i vide kredse som noget fjernt. Ikke noget man uden videre gør, fordi man kan se fornuften i det, fordi det er sundt, eller fordi man har lyst til det, eller synes, at det kunne da være spændende. I heldigste fald

kan man måske nok finde på at lægge et salatblad eller et par kogte gulerødder på tallerkenen.
Ikke desto mindre må menneskehedens generelle spisevaner gradvis bevæge sig mere og mere i retning af vegetarisme, for der er jo mange andre grunde end miljøet, der taler for en ændret livsstil, der også omfatter vegetarisme. Det opdager man gradvis, når man først er begyndt at tænke i disse baner og især, såfremt man gennem læsning eller på anden måde sætter sig ind i denne nye livsstil. For en ny livsstil er det faktisk eller bliver det i al fald, når man først er kommet over den første tilvænningsfase, som vel at bemærke også bør være gradvis, da man i modsat fald kan blive udsat for visse mindre problemer f. eks. mangel på B12 vitaminer.
Er man først blevet rigtig vegetar, opleves det absolut tilfredsstillende. Der tænkes ikke her blot på den sundhedsmæssige og æstetiske samt ressourcebesparende værdi, men også rent etisk. For man kan jo ikke nægte, at det virker ubehageligt, gennem medierne at se og høre om de skrækkelige dyretransporter, hvor svinene vader i deres eget møg, og er stuvet sammen, så de næppe kan røre sig. Og uvilkårligt dukker den tanke op, at der jo er tale om levende væsener, som har samme ret til at leve som vi andre. Og ikke desto mindre bliver de sat til verden med det ene formål at få en kniv i halsen for at blive serveret som dampende steg for savlende ganer. De stærkestes ret gælder stadig. – Velbekomme!
Svinene og andre slagtedyr betragtes som produkter – handelsvarer, og Danmarks bedste indtægtskilde. Landbruget vil gå fallit, hvis svinekroppene ikke kan afsættes – frygter landmændene. Spørgsmålet er om det er realistisk. På kort sigt sandsynligvis ja. Men på lang sigt vinder vegetarisme mere og mere frem.
I humanismens navn kan man ikke lade være med at spørge, om ikke der er en lille plads i hjertet for de sjove små væsener med krølle på halen? Der er da noget, der hedder dyrevelfærd. Jo, det kommer frem, når vi bliver vidne til de dyrefjendtlige svinetransporter. Men også når vi bliver bragt til eftertanke som f. eks via efterfølgende happening.

En talende happening

For mit vedkommende skete det ved oplevelse af en happening i Århus store stadionhal. Den store hal var propfyldt med forventningsfulde mennesker. På scenen var tæppet trukket for. Musikken var dæmpet og illuderede yderlig spændt forventning. Tilhørerne var dødstille. Efter oplevelse af lang pause går tæppet langsomt til side. Der ses kun den åbne scene. Langt om længe kommer en mand med et lille bord, som han placerer midt på scenegulvet. Spørgende forventning – musikken bliver mere dyster. En mand kommer ind med et fuglebur, som placeres på bordet - øget dyster forventning. En mand kommer ind med en levende høne, som lukkes inde i fugleburet – lang pause med begyndende stoleskramlen og svag uro i salen. En mand kommer ind med en huggeblok, som placeres på scenegulvet ved siden af bordet med fugleburet. En mand kommer ind med en økse, som placeres på bordet. Ildevarslende spænding og uro – skramlen med stolene. To mænd kommer ind – går langsomt hen og lukker buret op. Endnu mere langsomt i kontakt med de dystre toner lukkes buret op – hønen tages ud, og den ene mand lægger den skræppende høne, som han holder med begge hænder, på blokken, medens den anden tager øksen og hæver den – klar til halshugning.
Pludselig eksploderer salen i øredøvende larm! Kraftige fyråb og stampen i gulvet. Taktfaste fyråb! Folk rejser sig. Voldsomme skældsråb fra publikum. Nogle begynder at udvandre. – Gradvis dæmpes larmen. ---Efterhånden ser man tavse eftertænksomme mennesker langsomt forlade den store sal.

Lærte man noget?

At den meget sigende tavshed var udtryk for, at oplevelsen gjorde indtryk var lysende klart. Men hvad med virkningen? Naturligvis var der ingen beretninger om, hvor mange der blev vegetarer efter dette, og det mest realistiske er nok også, at der fortsat var bøf på bordet hos de mennesker, der havde overværet den happening – måske ikke lige de første dage. Men på lang sigt er der intet, der tyder på aftagende kødspisning snarere tvært imod. Der skal utrolig meget til. Men mon ikke den ene oplevelse efter den anden gradvis vil have sin virkning? Sammen med skrækkelige svinetransporter, afsløring af råddent kød i butikkerne, salmonella m. m. – Og så det rent principielle: ***har vi i det hele taget lov til at tage andre levende væseners liv, blot fordi vi er stærkere end dem??***

Lysglimt

Enkelte lysglimt er der da også. Fra Internettet er indhentet oplysninger, som siger, at flere og flere mennesker i dag vælger at leve uden kødprodukter. ”Alene i England er der 4,5 millioner vegetarer – ikke mindst på grund af sundhedsværdien. Vegetarisk kost indeholder i gennemsnit mere fiber, flere vitaminer og mineraler og mindre fedt samt den rette mængde protein sammenlignet med kødkost”. Desuden er kød den spise, der indeholder flest giftrester. Kødets andel af gift udgør 55 % i amerikanernes kost. Til sammenligning udgør frugtens andel kun 6 %, og grøntsagernes 4 %, kornets 1 %. Kødspisende kvinder har 35 gange så højt giftniveau i deres brystmælk som vegetariske kvinder. (http://www. dyrenesret.dk/122.htm).
En værdifuld uddybning af emnet findes bl. a. i Martinus: ”Den ideelle føde”, hvor hovedvægten, som det måtte forventes fra Martinus’ side, lægges på vegetarismens etiske aspekt.

Martinus' syn på begrebet Gud - i forenklet fremstilling

v/Per Bruus-Jensen

Indledning

For de fleste mennesker er Gud et mysterium. Et mysterium, der i vor tid samtidigt på det nærmeste har fået status som tabu, jfr. humoristen Storm P's berømte sentens: *"Alvorligt taler man om øl; spøgefuldt om Gud"*. Det må derfor anses for en lykke, at Martinus med udgangspunkt i sin egen gudsoplevelse som 30-årig siden hen har fundet anledning til at skabe klarhed over gudsmysteriet. Ja, ikke blot dette, men har sat det ind som det helt centrale i sit kosmiske verdensbillede. Imidlertid er emnet
- som det kunne ventes - ganske omfattende, og der kan måske derfor være behov for en kort og forenklet fremstilling af det mest væsentlige i det gudsbillede, Martinus tegner.

Guds ensomhed

Ifølge Martinus er Gud det eneste væsen af sin art, der eksisterer, og følgelig er Gud som sådan totalt alene i tilværelsen - er totalt ensom. Til gengæld omfatter han/hun ALT, hvad der eksisterer.

Behovet for et spejl

Som omfattende alt, hvad der eksisterer, kan Gud som udgangspunkt ikke "se" sig selv, og kender som følge heraf heller ikke sig selv. Gud kan lige så lidt se sig selv som et seende øje kan se sig selv. Med mindre der findes et spejl, det kan spejle sig i.
Som øjet har også Gud behov for et spejl at se sig selv i. Dette 'spejl' er ifølge Martinus "det levende væsen" - gudesønnen. Eller rettere summen af levende væsener, idet disse gennem deres indbyrdes vekselvirkning med tilhørende reaktioner for Gud kommer til at fungere som netop et spejl - et kosmisk multi-spejl.
I samme forbindelse er resultatet af dette arrangement med tilhørende processer identisk med det fænomen, vi kalder LIVET.

Gud kontra gudesønnerne

Men hvor kommer gudesønnerne eller de levende væsener fra, siden Gud omfatter alt, hvad der eksisterer?

De kommer ifølge Martinus fra Gud selv. Det gør de på den måde, at Gud har spaltet sig selv op i et uendeligt antal dele eller enheder, der alle spejler Guds totalitet, og som samtidig via deres indbyrdes samspil tilsammen kommer til at fungere som netop et spejl for Gud at se sig selv i - et kosmisk multi-spejl, som sagt.

Gudesønnerne og den guddommelige skabeevne/X2

Men hvordan er det muligt for Gud således at opsplitte sig selv?

Det er det på den måde, at Gud som omfattende alt, hvad der eksisterer, også rummer skabeevne (energi), og det er ved hjælp af denne skabeevne, at Gud evigt har opsplittet sig selv i et uendeligt antal enheder eller gudesønner (gudekvanter), der tilsammen tjener som det kosmiske multispejl.

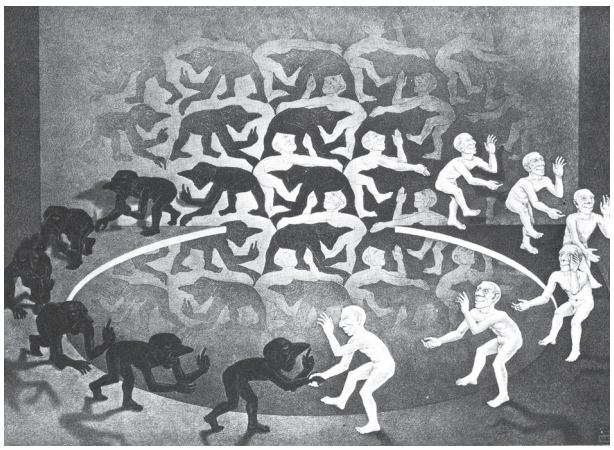

Gud kontra multispejlet

Og hvad ser Gud så i multispejlet?

Gud ser sig selv! Gud ser sig selv som en uendelig hærskare af levende væsener, der alle eksisterer i Guds eget billede og således spejler netop Gud. Og som spejlet og den guddommelige skabeevne fungerer, kan synet via stadig omskabelse af gudesønnernes fremtoning og hele livsudfoldelse tilmed ændres i det uendelige og herved i al evighed tilføre Gud en underholdning, der på tilfredsstillende måde bryder den guddommelige ensomhed.

Gud kontra spejl-synets identitet

Men hvad er ”synet” i sig selv for noget?

Synet er et åndeligt/subjektivt/ikke-materielt billede, som Gud ved hjælp af multispejlet skaber af sig selv - et subjektivt *oplevelsesbillede*, der gennem multispejlets funktionsmåde kan bringes til at ændre sig i det uendelige og herved tilføre Gud en evigt fornyet livsoplevelse og bevidsthed.

At dette er muligt skyldes bl.a., at der mht. Guds syn af sig selv er tale om et *sammensat* billede. Nemlig et billede, som hver eneste gudesøn via egen livsoplevelse bidrager til med sin personlige del. Og ved med sin skabeevne at ændre den enkelte gudesøns funktionsmåde, ændrer Gud også den del af det samlede billede, som denne gudesøn bidrager med. Og da yderligere Gud via den samme skabeevne hersker over samtlige gudesønner i tilværelsen, er mulighederne for at ændre det samlede billede også uendelige. Og på dette grundlag underholder Gud på fuldendt tilfredsstillende måde sig selv fra evighed til evighed og tilfører samtidig sit evige liv en ægte mening...

Konklusion

I Martinus’ fremstilling hviler Guds erkendelse af sig selv grundlæggende på tre ting:

1. Guds opsplitning af sig selv i en uendelig hærskare af gudesønner, der alle på hologramagtig vis spejler Guds totalitet.

2. At gudesønnerne alle vekselvirker indbyrdes og herved gør indtryk på hinanden.

3. At guddom og gudesønner som organisk identiske, komplementære spejlinger af hinanden evigt befinder sig i indbyrdes dialog med hinanden.

Kilder:
Der henvises til følgende symboler m. tilhørende tekster fra Martinus’ hånd:

1. Symbol nr. 7; ”Det evige verdensbillede”, bind 1.
2. Symbol nr. 11 - det såkaldte hovedsymbol; ”Det evige verdensbillede”, bind 1.
3. Symbol nr. 22; ”Det evige verdensbillede”, bind 2.

For hovedsymbolets vedkommende (symbol nr. 11) er det interessant at bemærke, at det i denne artikel omtalte guddommelige multispejl her kan ses som kredsen af gudesønner hele vejen rundt i randen af symbolet (de mange små cirkler), ligesom Guds syn af sig selv optræder som det

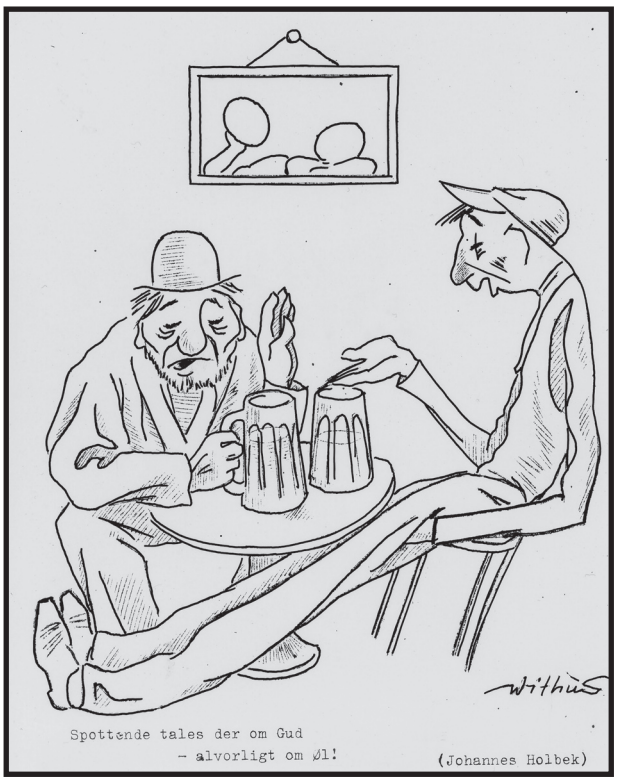

Organdonation/organtransplantation set i lyset af Martinus åndsvidenskab

v/Kurt Christiansen

Den happening som hollandsk fjernsyn gennemspillede, ved, for åben skærm, at simulere en organdonors valg af modtager for et af sine organer, gav anledning til eftertanke. Det satte skub i menneskers stillingtagen til, om de ved død skal vælge at lade deres organer bruge som reservedel for et andet menneske, og derved give et andet menneske mulighed for at forlænge livet ud over, hvad deres eget organsæt giver mulighed for i tilfælde af, at et af deres organer af en eller anden grund holder op med at fungere. Mange mennesker blev inspireret til at erklære, at deres organer måtte anvendes til donation ved deres død. En sådan beslutning må ses som en kærlighedsgerning imod et andet menneske. Denne kærlighedsgerning kan mennesker udføre uden det koster den enkelte donor noget, eller er til gene for denne.

Hvordan skal man se på det ud fra Martinus åndsvidenskab?

At overføre et organ fra et legeme til et andet er ikke blot at sørge for, at alle blodårerne, og andre samarbejdende kanaler og veje bliver forbundet rigtigt til organets nye legeme, og at man i øvrigt får placeret organet rigtigt. Det store problem er at få organet og dets nye legeme til at arbejde sammen. Vi kender alt for godt det forhold, at lægerne meddeler at organet blev afstødt på grund af en eller anden uforenelighed, som ikke umiddelbart kunne forudses eller forklares. Vi ved også godt, at det ikke skyldes noget med blodtypen eller vævstypen (genetiske forhold). Dette er kontrolleret og tilpasset inden man vælger donor/modtager.

Lægerne er blevet dygtigere til at indgive medicin som modvirker denne tilbøjelighed til afstødning af organet, og derfor er det ikke så ofte som før at afstødning sker. Hvis man spørger læger hvad det er der gør at organerne og legemet ikke vil samarbejde, vil man nok svare, at det er nogle genetiske forhold der ikke rigtig passer sammen, og at der derfor dannes nogle uheldige stoffer som medvirker til afstødningen. Der er en inkompatibilitet mellem organet og den øvrige organisme. Det er naturligt at se sådan på det i lyset af, at vi ved at forskellige blodtyper, der i sig selv er genetisk bestemt, ikke kan forenes. Det drejer sig blot her om forhold, som endnu ikke er klarlagt af forskningen.
I mange tilfælde er det imidlertid så lykkeligt at transplantationen går godt, organ og legeme samarbejder, eller samarbejdet etableres, ved gennem nogen tid at indgive den medicin der modvirker de uheldige biokemiske forhold. Efterfølgende virker organet godt i sine nye omgivelser. Modtageren får herved mulighed for i en årrække at leve sit liv uden større gener fra den side.

Overfladisk set er det da umiddelbart naturligt, hvis man er et menneske med kærlighed til sine medmennesker, at man vælger at blive organdonor hvis man skulle dø medens organerne endnu er sunde, stabile og funktionsdygtige. På denne måde kan man glæde og gavne andre mennesker, og være ”den barmhjertige samaritan” uden at det koster en noget. Dette må være helt i overensstemmelse med åndsvidenskaben. Vi opfylder kærlighedsbudskabet ”Du skal elske din næste som dig selv”.

Går vi lidt dybere i åndsvidenskaben, ved vi, at vi som menneske fungerer som en mini-guddom for vore mikrovæsener, selv om vi ikke er alkærlig imod dem som Guddommen er imod os. Lige som vi er Guds mikrovæsener, er vores organer, celler, molekyler osv. vores mikrovæsener, som vi skal holde af, og vi skal gøre det bedste vi kan for dem.

Vi ved, at når vi dør (vores selv forlader den fysiske krop), dør vore mikrovæsener ikke helt på samme tidspunkt som vi gør. De skal i den katastrofesituation som dette er for dem, have nogen tid til at afslutte deres tilværelse. Derfor belærer åndsvidenskaben os om at vi ikke skal kremeres, men vi skal lade vores mikrovæsener få en naturlig bortgang, ved at vores legeme langsom opløses.
Er det da, set på denne baggrund, og fra dette synspunkt, absolut kærligt at lade en gruppe af ens mikrovæsener få mulighed for at leve videre i et nyt mikrounivers, som et nyt legeme vil være for dem? Efter min opfattelse må svaret set alene herudfra være ja, det vil være kærligt. Det gælder såvel for organvæsenet som de underliggende cellevæsener, molekyler osv. Og samtidig handler vi kærligt imod et andet menneske.

Nu tager vi en ny parameter ind i vores overvejelser. Vi ved jo fra åndsvidenskaben, at når vi ser på vores legeme, vores mikrounivers, er alle de mikrovæsener der befolker dette mikrounivers, på et specifikt udviklingsniveau i kosmisk forstand, og stort set også på et specifikt åndeligt

niveau, som helt svarer til det menneskevæsenet selv står for. Mikrovæsenernes udviklingstrin svarer helt til værts-menneskevæsenets udviklingstrin og åndelige stade.

Vi ved det jo fra det Martinus har forklaret, at hvis vi skejer ud og bliver misbruger på en eller anden måde, og her er det nemmest at tage eksemplet alkoholmisbruger, så vil vores organisme efter nogen tid blive befolket af mikrovæsener der har de samme tilbøjeligheder. Derfor bliver vores mikrounivers, vores legeme, skrøbeligt og modtagelig for alskens sygdomskim og får skavanker.
Vi ved desuden, at når vi inkarnerer, har vi særlig affinitet til miljøer som kan give os det som vi i øjeblikket ønsker. Derfor ændrer vores mikrounivers sig hen imod at blive befolket af mikrovæsener på samme niveau som det vi selv står for på et hvert tidspunkt af vor udvikling, også inden for det enkelte liv. Vi kan blive sundere ved gode tanker og sund levevis, og blive dårligere ved det modsatte.

Det er klart der er en vis forsinkelse, for mikrovæsenerne skal jo udskiftes "ved naturlig afgang", og det tager jo lidt tid. Med denne forsinkelse (lack time) vil vi opdage at der er sket en ændring i vores krop, i populationen af vore mikrovæsener på alle niveauer. Dog ikke på organvæsensniveau da dette væsen lever lige så længe som menneskevæsenet. Denne udvikling kan være sket såvel imod det bedre som imod det dårligere. Det tager jo tid at rette sit legeme op, og det tager tid at nedbryde det. Alle celler i ens krop er udskiftet efter syv år. Syv år er cellevæsenernes normale livslængde. Jeg undlader her at se på væsener mindre end cellevæsenerne, da de mindre væsener (organel-væsener (organelstrukturene i cellerne), molekyl-væsener, atom-væsener og mindre, har en meget hurtigere udskiftningstid, og derfor ikke giver anledning til opmærksomhed i denne sammenhæng.

Med denne viden in mente kan vi nu se på hvad der vil ske hvis en af vores mikrovæsenenheder, et organ, overflyttes til at andet mikrounivers, en anden krop, og skal fungere der sammen med de mikrovæsener der er der i forvejen, og som på godt og ondt er i harmoni med den lokale tilstand.

Det efterfølgende er min hypotese/fantasi, som ikke på nogen måde kan støtte sig til, eller henholde sig til noget tidligere bevist.

Vi forestiller os at et relativt højt åndeligt udviklet menneske har valgt at blive organdonor, og personen dør i en ung alder, og samtidig er der er en anden person, på et relativt lavere åndeligt udviklingstrin, som har brug for et organ der kan tages fra den afdøde relativ højere udviklede persons mikrounivers.

Alt er kontrolleret, der er ikke noget genetisk problem med blodtyper og vævstyper som taler imod en organdonation. Den person som er modtager er imidlertid ikke så højt åndelig udviklet som den der donerer organet.
Når organet er blevet overført og omhyggeligt og godt anbragt og forbundet med legemet, befinder alle de mikrovæsener som befolker det tilførte organ sig nu i et miljø som ikke rigtig svarer til det miljø hvor de kom fra. Alle deres med-mikrovæsener er noget grovere af type. De føler sig ikke så godt tilpas, men de vil gerne få det bedste ud af det. Det er jo en måde at overleve på, en foræring af livstid, da de ellers ville være diskarneret kort tid efter det førnævnte dødsfald. De tilkomne mikrovæsener gør deres bedste, og det hele går smertefrit selv om miljøet ikke er optimalt.

Alle mikrovæsener lever videre gennem deres resterende livstid (de overførte cellevæsener vil leve fra få år til omkring syv år efter transplantationen afhængig af, hvor gamle de var på transplantationstidspunktet). Hver gang en af cellerne dør erstattes den med en nyinkarneret celle der netop har en affinitet til det menneskevæsen der har modtaget organet. Det vil sige de nyinkarnerede celler passer fint til menneskevæsenet, og sikrer derfor, at organet langsomt tilpasser sig til sit nye liv.
Hvad selve organvæsenet angår, har dette en lidt vanskeligere situation idet det lever så længe organet eksisterer, altså til det nye menneske dør. Det må derfor fortsat leve i en vis disharmoni med sine omgivelser.

Det jeg her har beskrevet er en model på en lykkelig transplantation, hvor alt gik godt, og så kan man jo håbe at mennesket så med tiden udvikler sig i den gode retning så organvæsenet også vil føle sig rigtig godt tilpas. Går det den anden vej kan det jo ske at organet går til grunde på grund af organvæsenets vanskelige situation.

Hvis vi nu betragter en tænkt situation hvor der er meget stor forskel på udviklingsniveauet hos doner og modtager, f.eks. hvor modtager har været stofmisbruger, vil organet

med dets mikrovæsener havne i et miljø som er uacceptabelt for organets mikrovæsener. Her går det nemt således, at organvæsenerne ikke kan acceptere at leve videre i det nye miljø hvor de mikrovæsener de kommer i kontakt med er så grove og afsporede. Dette vil naturligvis føre til at det nye organ må tage afstand, vil syntetisere beskyttelsesstoffer som gør at organet ikke kan forenes med legemet og derfor afstødes som det hedder, eller at det efter kort tid går til grunde. Dette betyder at organets mikrovæsener må gennemleve en kamp i deres sidste livsperiode før de afgår ved en naturlig død. Deres liv er da afsluttet på en lidt hårdere måde end det ellers ville være sket hvis der ikke havde fundet nogen organtransplantation sted.

Forestiller man sig at det er donoren der er lavere åndeligt udviklet end modtageren, vil situationen nok være nogenlunde den samme i forhold til mikrovæsenernes forskellige tilstand, men i en uharmonisk situation hvor donorvæsenerne er de stærkt belastede kan det måske betyde at disse skader modtagerens mikrovæsener så der opstår sygdomme hos modtageren på grund af transplantationen.

"Okay... det gamle er det i min venstre hånd og donorens det i min højre, ikk?"

Vi har nu set på et par eksempler med et misforhold mellem organets mikrovæsener og modtagerens mikrovæsener. Man kan imidlertid godt forestille sig, at der i rigtig mange tilfælde ikke er nogen særlig forskel, og i sådanne tilfælde vil alt være såre godt og lykkeligt, og til glæde for alle væsener. I tilfælde hvor organvæsener og modtagerens væsener matcher hinanden er det naturligvis ikke ensbetydende med at såvel organvæsener og modtagervæsenerne er højt udviklede. Det kan naturligvis også være at begge sæt er lavere på udviklingsstigen. I sådan tilfælde må man forestille sig at alt også vil gå godt fra et transplantationsmæssigt synspunkt. Dog med det forbehold at alle mikrovæsenerne er sunde og funktionsdygtige så de kan yde deres bedste til fællesskabet.

Det jeg her har beskrevet omkring mikrovæsenernes situation skal opfattes som en tænkt overførsel af åndsvidenskabens konsekvenser på det fysiske virkelige liv. Jeg siger ikke det er sådan det sker, men det er nærliggende at antage det, og hvad vigtigt er, der er ikke noget i min model der strider mod de faktiske forhold som vi kender dem i praksis. Det betyder, at hvis det jeg ser ud fra åndsvidenskaben er rigtigt fortolket, giver det mulighed for at tilpasse donor og modtager bedre til hinanden end tidligere. Hvis man ved siden af de genetiske vævsmæssige og blodmæssige tests før en transplantation også indbefattede en karaktertest, blot i grove træk, kunne man måske opnå en større frekvens af vellykkede transplantationer.
Hvis man tager det sidst anførte med i overvejelserne, kan man måske nu med åndsvidenskaben i ryggen tage stilling til om det er rigtig eller forkert at tilmelde sig donorregisteret. Når vi skal tage stilling til det skal vi have for øje, hvad der er det mest kærlige overfor vore mikrovæsener og overfor vor næste der har brug for hjælp.

Ser vi på vore mikrovæsener, kan vi konstatere, at de har en mulighed for at afslutte deres inkarnationer på en bedre måde end hvis de måtte afgå ved døden næsten samtidig med os selv. Der er naturligvis en mulighed for at nogle vil få en noget vanskelig periode hvis de ikke passer ind i modtagerkroppens miljø. Den risiko ville måske kunne formindskes hvis lægerne så lidt på patienterne ud fra det jeg har fremført ovenfor, og så ville stort set "alt være såre godt". Ser vi på det menneske, hvor en organtransplantation er en betingelse for et fortsat liv, er det i alle tilfælde det kærligste at give vedkommende sit organ. Her er man ubetinget "den barmhjertige samaritan". Samtidig er det værd at have for øjet, at mange mennesker oplever et vendepunkt i deres liv når de kommer ud for sådanne tilspidsede situationer hvor livet er på spil. Det vil så være rart for patienten, at denne ikke får opfattelsen af at det drejer sig om "russisk roulette", men om at det vil få et organ hvis man kan finde et der er egnet, set ud fra alle de forhold som jeg har skitseret.

Vender vi tilbage til situationen fra det hollandske TV, er det til eftertanke, at der blev afspillet et handlingsforløb hvor udvælgelsen af modtagerperson skete ud fra donorpersonens fornemmelser for den person der skulle modtage hendes organ. Set i det perspektiv som jeg har oprullet i det foregående, skete udvælgelsen ud fra nogle følelsesmæssige kriterier hvor donoren ubevidst ville vælge, at den person som hun følte sig mest i harmoni med, skulle modtage organet. Det vil ud fra det foregående sige, at hun intuitivt valgte det menneske hvor mikrovæsenerne ville føle sig bedst tilpas. Produceren på TV kom herved ubevidst til at demonstrere et udvælgelseskriterium ved siden af de lægelige genetiske, der fuldstændig matcher hvilke faktorer der ud fra åndsvidenskaben burde tages med i overvejelsen når man skal opnå en vellykket organdonation. At det så ikke bør gøres på den konfronterende måde som vist i TV er en anden sag. Udvælgelsen kunne for god ordens skyld ske via en tredjemand som får oplysninger om afdødes personlighed, og søger at matche denne med de mulige modtagere.

Hvornår er man fysisk død?

v/Ruth Olsen

Nu er der stærke røster fremme om, at vi her i Danmark ligesom i Holland alle ved døden skal være ufrivillige organdonorer med mindre, vi får sagt fra i tide. Jeg gad nok vide, hvor mange unge mennesker, der får nedfældet deres eventuelle ønske om ikke at være organdonor, og selv om det står skrevet ned et sted, hvor meget vil man tjekke det i farten, når det haster med at sikre sig de friske organer efter f.eks. en trafikulykke? Der begås jo så mange fejl i hospitalsvæsenet.

Og hvad så, kunne man spørge, gør det noget? Kroppen er jo blot et redskab, som vi alligevel har forladt ved den fysiske død. Men hvornår er man med sikkerhed fysisk død? Officielt er man død, når hjernen er død, det er vedtaget ved lov. Det kaldes "hjernedødskriteriet". Før i tiden var det hjertet, man fokuserede på, men nu ved vi, at et hjerte, der er holdt op med at slå, godt kan gå i gang igen. Ja, man bruger bevidst at sætte hjertet i stå ved særlige operationer, for bagefter at sætte det i gang igen. Oftest må man så nedkøle kroppen, for at hjernecellerne ikke skal tage skade.

En TV-udsendelse for nylig viste, hvordan en norsk kvinde, der i meget lang tid lå i iskoldt vand med hjertestop, blev genoplivet uden at hjernen havde taget skade. Hun lever i dag et helt normalt liv som læge. Krop og hjerne kan altså godt gå i dødlignende dvale i ret lang tid, uden at der er tale om fysisk død.

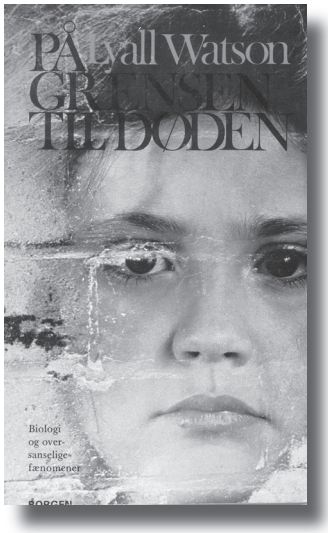

I bogen "På grænsen til døden" af Lyall Watson (Borgen 1976) fortælles om mange eksempler på, hvordan mennesker er vågnet op igen til trods for, at lægerne havde erklæret dem for døde. Een vågnede f.eks. op i ligkælderens fryseboks, hvor en hospitalsportør tilfældigvis opdagede, at liget rørte på sig. En anden vågnede op i det øjeblik, obduktionskniven skar det første snit. Utallige er historierne om, hvordan "afdøde" er vågnet op i kisten og kun ved et mirakel har undgået at blive levende begravet.

Alt dette førte før i tiden frem til bestemmelser om, hvor mange dage, der skulle gå, før man måtte begrave den afdøde. Det kunne dog ikke altid overholdes, især ikke i pest- og krigstider. I visse perioder var der en udbredt angst for at blive levende begravet. H.C.Andersen bar f.eks. altid en seddel på sig, hvor han nøje havde beskrevet hvilke forholdsregler, man skulle tage, før han kunne blive erklæret endelig død.

Lyall Watson er biolog og forsøger på videnskabeligt grundlag at finde frem til et dødskriterie, der kan være 100% sikkert. Han finder efter megen overvejelse frem til, at det eneste sikre dødskriterie må være, når den såkaldte "sølvsnor" er brudt. Indtil da har man set en del eksempler på, hvordan mirakuløse "genopstandelser" er mulig. Problemet er blot, at videnskaben ikke anerkender fænomenet "sølvsnor", for hvordan måles den?

I den forbindelse beretter Watson om en forskning fra 1935 af Harold Burr fra Yale University. Burr fandt ud af at måle det elektriske felt, som omgiver og gennemtrænger levende organismer. Han kaldte det et "livsfelt". Dette spændingsmønster, mente han, var det der organiserer og holder sammen på et legemes kemiske stoffer. Først når dette kraftfelt er forsvundet, kan man være sikker på, at døden er en realitet.

De der læser spirituel litteratur ved nok, at det er det æteriske legeme og dets forbindelse til den fysiske krop, der her er tale om. Man skulle tro, man i dag nemt kunne måle, hvornår den overordnede elektriske livskraft har forladt en krop, herunder måle forskellen mellem mikroorganismernes tilbageblevne udstråling og den helhedsorganiserende kraft. Når vi sover, frigør den del af os, nogle kalder "astrallegemet", sig, men det æteriske legeme med instinktenergierne forbliver. Derfor er det nemt at se forskel på en død og en sovende. Hvorfor skulle det være så svært for videnskaben at konstatere, hvornår også det æteriske legeme er forsvundet og at "sølvsnoren" dermed er brudt?

Men dels ville det kræve en større forståelse for menneskets virkelige struktur, dels har man brug for at udtage organerne, mens de endnu er friske og livskraftige. Derfor har man vedtaget et dødskriterie, der kun siger noget om "radioapparatet", hjernen, og holder om nødvendigt

hjertet kunstigt i gang for at sikre organernes duelighed. Der er således ingen sikkerhed for, om den "sølvsnor" er brudt og personen således endegyldigt diskarneret.

Nu kan mange trøste sig med, at de fleste af os bliver så gamle, at vore organer ikke er noget værd til transplantation. Desuden kan man mene, at det nok er bedre at blive "ekspederet over på den anden side" end at leve nogle år endnu på jorden som en hjælpeløs "grønsag". Så det gør vel ikke så meget, om det i virkeligheden er lægens kniv, der forårsager den endelige fysiske død og dermed diskarnationen.

At man pt har problemer med at fastslå det helt objektive dødstidspunkt, viser følgende retssagshistorie fra USA: En ung mand får skudt en kugle i hjernen. Da han ankommer til hospitalet, anser man ham for hjernedød, selv om hjertet stadig slår, og hans organer udtages straks til transplantation. Gerningsmanden anklages for manddrab, men mener sig kun skyldig i mordforsøg og påstår, at det er lægen, der udtog det stadig bankende hjerte, der er den egentlige drabsmand!

Reparations-udviklingen

At man nu åbenbart kan bringe patienter, der har ligget mange år i coma, tilbage til bevidsthed ved at sende elektrisk strøm gennem nogle hjerneceller, gør hele dette problem endnu mere kompliceret. For bliver det næste så, at en "død" hjerne med en gang strøm kan bringes til at fungere igen?

Men måske vil den bio-teknologiske udvikling helt overflødiggøre bekymringerne om, hvornår man kan bruge andres krop som reservedele. Det er ihvertfald, hvad en del forskere håber og arbejder på. De er allerede langt fremme med at skabe et kunstigt hjerte, for som de siger: når alt kommer til alt er hjertet jo blot en pumpe.
Man arbejder også på at genmodificere dyr, så deres organer kan fungere i menneskekroppe. Desuden håber man med stamcelleforskningen at kunne nå frem til at producere organer, der ved at være skabt af vedkommendes egne gener ikke giver afstødningsproblemer.

Fordi man har erkendt, at tanker er en slags elektricitet, er man ved at kunne få lamme personer til at styre kunstige proteser ved tankens kraft. Man er faktisk ret langt fremme med at kombinere tankeenergi og elektronik og med at kunne styre biologiske processer v.hj.a. elektroniske apparater. Al denne forskning vil formentlig medføre stadig større indsigt i, hvad et menneske er og dermed også i, hvad bevidstheden og dens rolle er.

Hvad skal vi åndsvidenskabeligt set mene om alt dette? Vore normale "medfødte" organer er jo højtudviklede levende væsner, som vi har tiltrukket, da vi opbyggede vor organisme, fordi vi var på bølgelængde og derfor "svingede sammen". Der er vel en grund til, at de "opsiger samarbejdsaftalen". Lærer vi så ikke noget af deres "arbejdsnedlæggelse", hvis vi blot erstatter dem med noget andet evt. noget teknisk?

Men når nu kroppen "blot" er et redskab, som vi alligevel udskifter med jævne mellemrum, er det vel ok at reparere de dele, der ikke fungerer som de skal, så den kan holde lidt længere. Også denne reparations-udvikling er der vel en dybere mening med? Øver vi os allerede på at skabe de nye organisme-modeller, som vi så senere kan "finpudse" i visdomsriget?

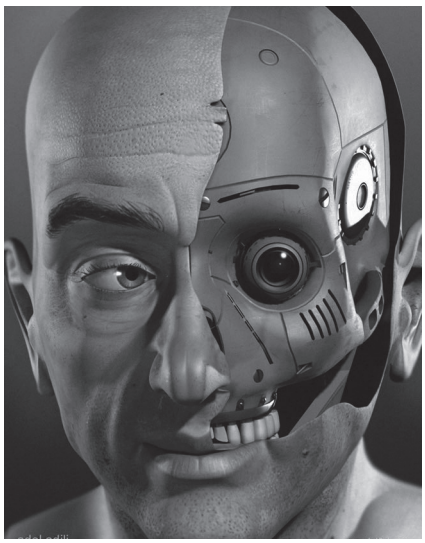

Hvis man tror, et menneske kun *er* sin krop og ikke erkender, vi er andet og mere end den, dvs. erkender at vi er evige væsner, som lever videre efter den fysiske død, hvilket menneskesyn får man så ud af at betragte kroppen som blot en maskine? Hvis man tror, vor bevidsthed, vore tanker og følelser, alt sammen sidder i hjernen, så er det klart nok, at man betragter et menneske som ophørt med at eksistere, når den er ophørt med at fungere. Men på et tidspunkt undgår man ikke med et sådant "maskinsynspunkt" at nå frem til forundringen over, af hvem og hvordan maskinen styres.

Det Holistiske Universitet

En ny holistisk uddannelse starter op, som på flere områder er unik. Den blander ny videnskabelig forskning med mange forskellige spirituelle filosofier. Den undersøger hvad fremtidens spiritualitet er.

v/Alex Riel

Universitetet

Hvor går man hen, hvis man gerne vil orientere sig om nye verdensbilleder indenfor videnskaberne og deres mulige relationer til forskellige spirituelle filosofier? Det Holistiske Universitet (DHU) er dannet med henblik på at formidle information om dette. Her udbydes der foredrag, kurser og en ny uddannelse. Både i form og indhold lægges der vægt på en nuanceret fremstilling. Men hvorfor er det så vigtigt?

Unuanceret religiøsitet

Det er almindeligt at mennesker har et verdensbillede, der bruges som facitliste til at forstå verden, andre mennesker og sig selv med. Glæden ved dette verdensbillede kan dog risikere at afskærme mod interessen for forskellige synsvinkler på sagen. I begyndelsen har man ofte mange spørgsmål til det nye verdensbillede, man har fundet (hvis ikke man har haft det hele livet), men langsomt vokser overbevisningen og spørgsmålene ophører mere eller mindre. Man identificerer sig nu med dette verdensbillede og har stærke følelsesmæssige bindinger til det. Der er nu fare for at man bliver unuanceret og måske endda dogmatisk, og mister sin selvkritiske holdning. Argumenter bliver erstattet af citater og den åndsvidenskabelige spire, der startede projektet, risikerer at ende i en trosreligion, baseret på religiøse instinkter og følelser, afkoblet fra intellektet. Ofte er man selv den sidste der opdager det.

Nuanceret religiøsitet

Ved at beskæftige sig med forskellige retninger og have et ståsted der er åbent, kan man se sit verdensbillede udefra og lade sig inspirere at forskellige synsvinkler. Nye spørgsmål opstår og holder den åndsvidenskabelige søgen i gang. Ingen verdensbilleder giver svar på alt. Det er netop et vigtigt værn mod en dogmatisk holdning, at kende de områder som det pågældende verdensbillede *ikke* giver svar på. En nuanceret spiritualitet er en åben spiritualitet, der rummer en psykologisk modenhed, hvor man kan have overbevisninger, uden at lukke sig inde i dem.
Det er formentlig betinget af en balance mellem følelse og intellekt, der skaber en balancereligiøsitet. Det er dog et krævende projekt, fordi det er betinget af lyst og evner til at sætte sig ind i mange filosofiske, videnskabelige og psykologiske synsvinkler, samt sætte dem i relation til sit liv i hverdagen. Men det er jo her teorierne bliver til praksis og livskundskab. Mon ikke det er den nuancerede spiritualitet, der netop er brug for, hvis spiritualiteten skal finde sin plads i et samfund med selvstændigt tænkende mennesker?

Trosreligionernes degeneration

Herhjemme og mange steder i verden er der p.t. debat om religiøsitetens rolle i det moderne samfund. Vil religiøsiteten overleve i fremtidens globale samfund? Hvilket indhold og form vil den i så fald have?
Religion og tro debatteres oftere i medierne, men på et unuanceret niveau, der reducerer religiøsitet til mere eller mindre blind tro. Det gør det svært for rationelt tænkende mennesker at tage religiøsitet alvorligt. Man betragter ofte religiøsitet som et overstået stadie i menneskehedens udvikling – selvom dette ikke siges direkte. Trosreligionerne - baseret på instinkter og følelser - er under voldsomme angreb.

Fundamentalister fra de store verdensreligioner viser jævnligt deres intolerante sider, som overskygger religionernes tolerante budskaber i medierne. Indenfor intelligent design debatten står de kristne tilhængere svagt, set fra det naturvidenskabelige og akademiske miljø. Der er politiske ønsker om at fjerne det religiøse fra det offentlige rum. Religionerne har forskellige gudsopfattelser og det er svært at se, hvorledes en af de store religioner skulle evne at vinde tiltrækning fra alle klodens kulturer. Ateister

går for tiden til modangreb på religionerne og danner foreninger, udgiver flittigt bøger, opsætter teaterstykker, og skriver ivrigt i aviser imod religionernes irrationelle indhold og form. Det kunne umiddelbart se ud som om religiøsitet er et element fra menneskehedens fortid, der forsøges (endnu en gang) at gøres op med. Det er dog kun et opgør med trosreligionerne og den unuancerede religiøsitet. Problemet er, at debatten almindeligvis kun er mellem såkaldt troende og ateister. Det er med til at forenkle debatten.

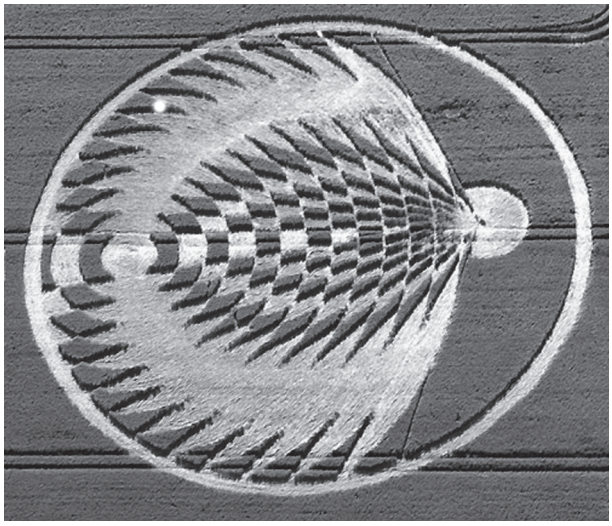

Fremtidens religiøsitet?

Der er behov for flere alternativer i debatten og her har både Østen og Vesten rige traditioner, i form af mere organiske opfattelser. Det går dog ikke kun at hive sin "personlige helt" frem i debatten og henvise til et filosofisk system. Men hvorfra skal en ny nuanceret spiritualitet opstå i det moderne samfund?

Videnskaberne er her et godt udgangspunkt, fordi de ikke tager udgangspunkt i noget bestemt verdensbillede, men består af metoder til at undersøge verden på mange niveauer. Deres resultater skal naturligvis fortolkes og det er her filosofien kommer ind i billedet.

Fremtidens religiøsitet er afhængig af en integration af alle videnskabsgrenenes resultater og de rummer et overset potentiale i form af resultaterne fra kvantefysikken, den nye holistiske biologi og den parapsykologiske forskning. Fremtidens religiøsitet må på den ene eller anden måde gå gennem videnskaberne og det er også betinget af et videnskabeligt sind på alle områder af tilværelsen – også i forhold til det religiøse. Derfor er der behov for et opgør, som vi nu ser med trosreligionerne. Det er nødvendigt for at en fremtidig åndsvidenskabelig debat kan finde sted. Overgangen kunne dog gøres mere human, hvis man anerkendte at der findes andre spirituelle muligheder end trosreligionernes veje.

Integral religiøsitet

Hvis man er enig i denne betragtning, så er der ingen genveje til sandheden. Man er nødt til at undersøge mange retninger indenfor filosofi, psykologi og naturvidenskab og spiritualitet.
Man må bevare åbenheden mod verden og dens mange niveauer. Det er formentlig netop dette der udvikler mennesket og måske bringer os ind i en dybere dialog med kosmos.

Filosoffen Alfred N. Whitehead (1861-1947) argumenterede for at religiøsiteten også befandt sig i en udviklingsproces. Her bør man ikke beskytte religionen imod videnskaberne og filosofien. Videnskab, religiøsitet og filosofi bør være i åben dialog med hinanden og de er alle vigtige erfaringskilder. Alle tre institutioner bør være åbne for at forandre sit indhold, hvis det viser sig at være utidssvarende.

Det er en integrerende spiritualitet, som forsøger at rumme alle menneskehedens erfaringskilder. Tidligere har en sådan proces kun været mulig for et fåtal mennesker, der havde evner og råd til at bruge sin tid på sådanne filosofiske sysler. I takt med at demokratiske velfærdssamfund opstår globalt, bliver det muligt for flere og flere mennesker at søge tværkulturel og tværfaglig viden, og danne sig sit eget verdensbillede. Hvis spiritualiteten skal spille nogen rolle her må den have en åben og søgende form, der inviterer til undersøgelser og videre forskning.

Det er en videnskabelig spiritualitet der både giver svar, men også beror på kritiske spørgsmål. Den arbejder med mange forskellige religiøse retninger og bruger filosofi og videnskabernes viden, som udgangspunkt for de religiøse retningers relevans.
På verdensplan findes der kun ganske få institutioner som arbejder med sådanne integrationer. DHU er det første skridt i denne retning – herhjemme.

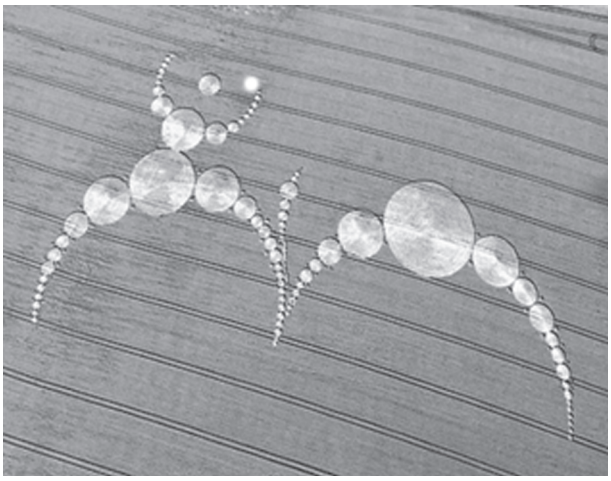

Uddannelsen på DHU

Uddannelsen består af tre kurser der hver er på 30 timer over 1½ år. Det er Den Holistiske Grunduddannelse.
Uddannelsen starter med kurset *Holistisk Filosofi*. Her gives der metoder til at vurdere filosofier, samt en idehistorisk oversigt over Vestens rige traditioner af organiske filosoffer, der på forskellige måder har hævdet at verden er levende. Herefter indføres man i nutidens mystikfilosofier i form af Martinus kosmologi, teosofi, Ken Wilbers integrale kosmologi og Rudolf Steiner. Ved hjælp af de filosofiske metoder lærer man at uddrage verdensbilledernes essens og danner sig et overblik over de forskellige retninger.

Det andet kursus: *Videnskabernes nye verdensbilleder* rummer mødet mellem videnskaberne og mystikkens filosofier. Her indføres man i naturvidenskabernes nyeste opdagelser og i bevidsthedsforskningen, med henblik på at se på paralleller til mystikernes forskellige filosofier.
Det tredje kursus: *Psykologi og praktisk livsfilosofi* omhandler bevidsthedens udvikling set gennem psykologiens udviklingshistorie. Den centrale ide er at alle de psykologiske retninger rummer aspekter, der er vigtige for at forstå bevidsthedsudvikling. Der fokuseres på relationerne mellem psykologi og spiritualitet. Der gives desuden metoder til at anvende filosofi i hverdagen.
Til hvert kursus følger et kompendium på ca. 100 sider.

Hvad siger kursisterne?

Et pilotprojekt har kørt gennem to år og her er nogle hovedtræk, som der berettes om:

- Bredden af emner, og sammenligninger mellem retningerne har givet et overblik, der gør det nemmere selv at forholde sig.
- Indblik i den nyeste videnskabelige viden i relation til nye verdensbilleder har givet en god opdatering, som ikke ville have været muligt på egen hånd.
- Indblik i mange forskellige metoder til personlig udvikling.
- Mødet med andre mennesker i et miljø, hvor det er ok at stille kritiske spørgsmål.

Hvordan anvendes uddannelsen?

Formålet med uddannelsen er at give deltagerne filosofiske og psykologiske metoder og indsigt til at fremme deres fortsatte åndsvidenskabelige udviklingsproces. Man kan blive bedre til at anvende større perspektiver i hverdagen og fremme sine evner til at se mening i forhold til sit eget liv, andre mennesker og verden.
Uddannelsen giver endnu ikke adgang til andre videregående uddannelser. Det er en kompetence til livet generelt, hvor det ikke drejer sig om at blive til noget, men til nogen.

A.N. Whitehead reference: *Religions tilblivelse* (Introduktion ved Niels Henrik Gregersen).

Nærmere information:
www.detholistiskeuniversitet.dk
Tlf. 3321 2573 - kursusansvarlig Alex Riel

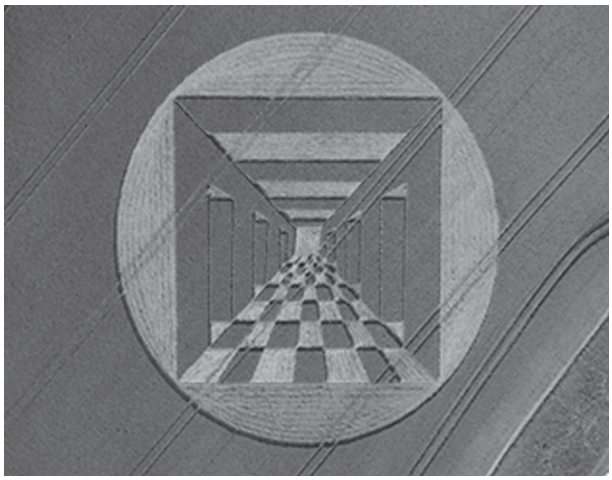

Alle fire korncirkler er fra det sydlige England og er fremkommet i sommeren 2007.

Kan vor verdens ende blive et fint sted at være?

v/Gunder Frederiksen

Det vil der nok i almindelighed være mange vidt forskellige svar på. Men hvor det drejer sig om dette blads læsere, er jeg optimistisk nok til at tro på et positivt svar. Ja, vil de fleste af dette blads læsere sikkert svare. Det ikke blot kan den, men det vil den også blive. Man føler sig overbevist. Ikke blot har vi Martinus' ord for, at vi bevæger os mod et rigtigt menneskerige, hvor kærlighedsbudskabet er realistisk virkelighed i hverdagen. Men vi kan også henholde os til historien. Hvis vi ekstrapolerer ud fra kendte historiske data og dermed historiens forløb, så får vi et billede af en menneskehed, der på lang sigt bevæger sig mod stadig højere grader af viden, kultur og social orden. Ganske vist over et utal af krige, nød og lidelser i gigantisk målestok. Men netop derfor.

Her vil nogle skarpsindige læsere jo rette opmærksomheden mod f. eks. den forfærdelige sultkatastrofe i Afrika, krigene i Irak, Afghanistan og flere andre steder. Hertil kommer de mange der lider under AIDS, Pest og mange andre sygdomme, hvortil kommer de mange flygtninge, fattige osv.

Det kan naturligvis ikke nægtes, at der stadig er oceaner af lidelser i verden. Men man kan ikke sætte lighedstegn mellem lidelser og primitivitet. Det er nok mere relevant at tale om forbindelse mellem lidelser og udvikling. Alle disse lidelser er jo netop nødvendige midler til på udviklingens vej at skabe de rette betingelser for en bedre verden. Lidelser, som verden fremviser utroligt mange af i vor moderne tid, er selvfølgeligt forfærdelige ja ofte umenneskelige, men samtidig er de de kraftigste spirer - eller måske rettere sporer - til den skabelse af en bedre verden, som vi jo ikke kan benægte, at vi selv må skabe. Og det kræver knofedt. Vi kan ikke forvente, at få det hele foræret gratis på et sølvfad. Til gengæld kommer vi imidlertid også til selv at høste frugten af vore anstrengelser.

Vi kan bede til Gud!

Vi kan da bede til Gud, vil nogle sige. Og naturligvis har de ret. Vi ikke blot kan bede, men vi står os også bedst ved at gøre det. Men selv Gud har brug for redskaber til at virkeliggøre sit svar på vore bønner. Så for os må det være et spørgsmål om via vore bønner beredvilligt at stille os til rådighed som redskaber for Guds skabelse af en bedre verden. I samme åndedræt bør vi nok minde os selv om, at så må vi nok samtidig bestræbe os på, så godt vi kan, at gøre os egnede til jobbet.
Jamen er det så ikke det samme som at bede til os selv? – Jo, det er det faktisk også. Og det er godt. For derved tvinges vi til indse, at det vil være totalt ulogisk f. eks. at bede om en bedre verden, hvis vi ikke selv er parate til at påtage os vort medansvar for denne skabelsesproces – altså at skabe en bedre verden.

På en måde kan man sige, at det faktisk i nogen grad kommer af sig selv i overensstemmelse med de guddommelige love, for hvis ikke vi gør det, så vil livet af sig selv læse korrektur på vore begrænsninger – uanset

om de ligger i vort daglige handlemønster eller på mentalplanet – eller måske begge steder. For livet er jo en eneste stor skole – livets skole. Og her er vi alle kun på vej, men dog på vej.

Her har vi brug for at erindre os, at vi aldrig er alene, selv om det kan se således ud. Vi er jo alle til hobe en part – større eller mindre – af det forsyn, vi kalder Gud. For Gud er alt, der er. Det er det svar, man i en kosmologisk begrebsramme kommer til, hvis man spørger: Hvad er Gud? – Fra bibelen ved vi også, at Gud er almægtig, alkærlig og alvis. Og skal der være mening med begrebet Gud, så må Gud repræsentere det mægtigste, det allermest kærlige og den højeste grad af alvisdom, der i det hele taget eksisterer – og alt det tilsammen kan kun være alt, der er – altså hele verdensaltet, som dermed er identisk med Gud. Gud er lig med alt, der er.

I modsat fald er der ingen mening med et Gudsbegreb. Og dette højeste væsen af alle er vi alle en part af. Og derfor har vi også medansvaret for at virkeliggøre de bønner, vi sender til Gud. Vi kan ikke forvente at modtage et bedre svar på vore bønner, end hvad vi selv er parate til at give. Det er også, hvad det hedder i den bøn i Fadervor, der hedder: ”Forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere”. Det vil sige, at vi kun kan forvente tilgivelse i samme grad, som vi selv er parate til at tilgive. Og vore bønner til Gud er bønner om at få Guds hjælp til at virkeliggøre vore egne bønner.

Får vi det, vi beder om?

Får vi så det, vi beder om? – et spændende spørgsmål, for det ser ikke altid således ud. Vi kan jo ikke løbe fra skæbneloven. Det, vi selv har været den første udløsende årsag til, og som vi dermed selv har hidkaldt, kan og skal vi ikke undslippe. Med mindre vi bevidst eller ubevidst har forstået at neutralisere den pågældende skæbnebølge, så den er blevet overflødig. Guds love er retfærdige og logiske, hvorfor vi altid står os ved at bede om, at den guddommelige vilje sker fyldest. Og gør vi det, så får vi jo, hvad vi beder om.

Jamen, dermed tilsidesætter vi jo enhver form for fri vilje? Nej, for Guds vilje er selve forudsætningen for begrebet liv. Og uden liv ingen vilje, og uden vilje naturligvis heller ingen fri vilje. Og da vi selv må tage konsekvenserne af vor frie vilje, og da disse konsekvenser er nødvendige skridt på vejen mod en bedre verden, er vor frie vilje også i overensstemmelse med Guds vilje.

Martinus: ”*Det levende væsen er i sin højeste kosmiske analyse frit stillet. Det kan gøre, hvad det vil. Men det må selv tage konsekvenserne*”. Vi lever i et totalt lovbundet univers. Som det hedder i bibelen: ”*End ikke en fugl falder til jorden uden min faders vilje*” eller som det endnu mere radikalt er udtrykt af Martinus: ”*Hvis blot et støvfnug lagde sig tilfældigt ville hele verden være af lave*” – en fantastisk tanke, eller som Martinus ville kalde det: analyse. Vi må tro det, om vi vil: Alt er såre godt – vor verdens ende kan og vil - blive et fint sted at være: Et rigtigt menneskerige.

Men kærligheden er ikke blot kærtegn og en forening af levende væseners fysiske legemer med formering af slægten som resultat. Kærligheden er en kraft, som gennemtrænger universet, vi kender den også gennem udtrykket "den hellige ånd".

Det de store verdensreligioner har talt om, og som Kristus ved sit eksempel har vist menneskene, er, at det er muligt for det enkelte menneske at forbinde sig med den guddommelige eller universelle kærlighed på en sådan måde, at man i stedet for at flygte fra livet her i den fysiske verden lader denne kærlighed strømme ind i samme verden og forvandle den ved praktisk væremåde.

Martinus

MARTINUS I BRASILIEN

v/Ruth Olsen

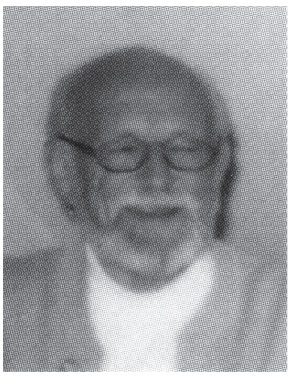

Dette er historien om en tysk katolsk præst, Otto Beckmann, der arbejder som præst og healer i Brasilien, og om hans bog "Antenne zur spirituellen dimension", som er udgivet i 2005 på Martinus-Verlag i Tyskland.
Som jeg hørte og opfattede historien her i sommer, begyndte det med, at Beckmann via en clairvoyant fik en besked af "en lysende skikkelse" fra den åndelige verden. Den gik ud på, at han ville få kendskab til et værk, der indeholdt opklaringen af alle livets gåder, og det ville ske på et højtliggende sted med udsigt over en flod.
Han begyndte så at lede efter et sådant sted rundt om, hvor han boede i Brasilien, men forgæves.

Da han på et tidspunkt var hjemme på besøg i Tyskland, mødte han Hiltraud Linnow, som er redaktør af Martinus-Verlag i Ockenfels. Han besøgte hende, og da de stod og talte sammen på hendes højtliggende altan med udsigt til en flod, gik det op for ham, at hun var den, der skulle sætte ham i forbindelse med det lovede værk. Sådan begyndte hans studier af Det Tredie Testamente.

Som man kan forstå, er Beckmann ikke nogen almindelig katolsk præst. Det fremgår af hans bog, at han er et meget videns-opsøgende menneske, og at han i sit arbejde for at hjælpe syge mennesker er gået utraditionelle veje. Han har f.eks. brugt den tolvkant, som er trykt udenpå hans bog, og hvorpå der på hebraisk står 72 gudsnavne, som en slags "energiformidler" til genoprettelse af de syges energimæssige ubalance.

Mange ubalancer skyldes ifølge hans erfaring negative påvirkninger fra fysisk afdøde personer. Ikke nødvendigvis fordi de har onde hensigter, men fordi de i angst eller længsel klamrer sig til deres endnu fysisk-levende pårørende. Dvs en slags besættelse. Beckmann kan åbenbart ved at lægge et foto af den "angrebne" på tolvkanten og gennem samtidig intensiv bøn hjælpe den afdøde videre på det åndelige plan, hvorved denne såvel som den syge frigøres.

Desuden søger han at hjælpe sine klienter til ikke at være så åben overfor andres forstyrrende energier, bl.a. gennem bøn. Noget som f.eks. sort magi er mere almindelig i Brasilien end i Europa, siger Beckmann. I bogen er der en lang række konkrete eksempler på sygdomstilfælde, hvor det er lykkedes ham at helbrede patienten, hvor lægerne ikke har kunnet løse problemet.

Beckmann blev meget begejstret for Martinus' åndsvidenskab, for her fandt han den logiske forklaring på, hvordan og hvorfor hans form for healing virkede. I hans bog er optrykt den Martinus-artikel, der hedder "Korrespondancen mellem det fysiske og det psykiske plan", fordi Martinus her forklarer baggrunden for mange af de problemer, Beckmann støder på i sit healingsarbejde. Den er derfor også valgt som Martinus-artikel i dette blad.

Her kan man finde forklaringen på, hvorfor f.eks. de efterladtes stærke sorgfølelser kan virke forsinkende på den afdødes frigørelse fra det fysiske plan. Det er virkelig tragisk, at mange mennesker efter deres fysiske død pga uvidenhed bliver hængende så længe i mellemtilstanden i stedet for straks at bede om hjælp til at komme ud af alle mørke energier. Beckmann finder det også meget sørgeligt, at vi ikke har nogen kultur for en fredelig fysisk død, fordi man ikke ved, hvor vigtige de tankebilleder er, hvormed vi forlader denne verden.

Martinus-symbolernes stærke energier

Beckmann beretter i sin bog om, hvordan han kan bruge Martinus' symboler som helbredende energi-formidlere, ja han mener de er ti gange stærkere end den tolvkant, han ellers har brugt. Der er koncentret ånd, dvs energi, i symbolerne, siger han. Men selv om man kan kalde det "magisk kraft", er der ikke noget mystisk i det, kun ren logik, siger Beckmann.

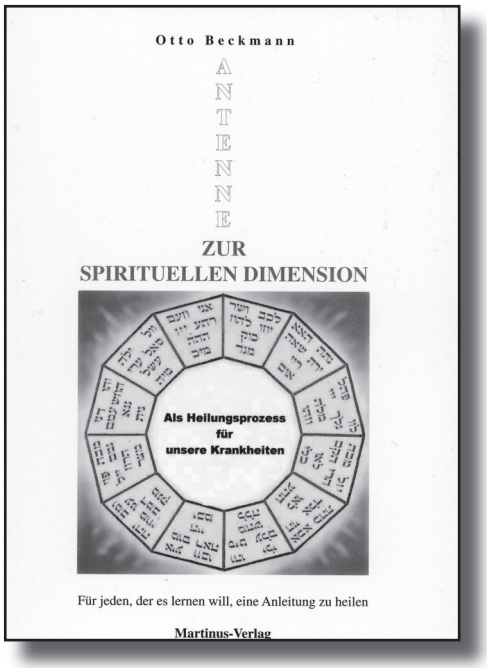

Han er åbenbart mere energi-følsom end de fleste, for han kan med en slags pendul fornemme sig frem til, hvilket symbol, der er specielt brugbart for hvilken sygdom. Ved så at lægge et foto af patienten på symbolet samtidig med intens bøn, har han opnået bemærkelsesværdige resultater. Det meste af bogen er beskrivelser af, hvad hvert eneste symbol især er godt for.

Beckmann har gået på et natur-terapeutisk universitet i Teresina i Brasilien. Her har han fortalt om Martinus-symbolernes fantastiske virkning, og de synes alle at have erfaret det samme. Således er der nu en lille plet i Brasilien, der er vældig optaget af at læse Martinus.

Ved at læse Beckmanns udlægninger af Martinus' symboler blev jeg opmærksom på detaljer, jeg ikke før har bemærket. Når Martinus f.eks. tegner jordkloden, er det forskelligt, hvilke nationer der er forrest. Beckmann mener, det for Martinus er meget bevidst, når han i symbol 27 ("Jordens kosmiske stråleglans") har vist jordkloden med det latinamerikanske kontinent i forgrunden. Også i symbol 4 ("Vejen mod lyset") og symbol 11 (Hovedsymbolet) er der fokus på Sydamerika. Det tolker Beckmann sådan, at Martinus dermed siger, at den fremtidige verdensregering vil have sit hovedsæde i Brasilien. Her findes jordens "lunger", Amazonskovene, og her er alle racer og religioner repræsenteret i forholdsvis indbyrdes fredsommelighed.

I symbol 23 ("Det færdigudviklede menneske") finder vi Europa i front, for her vil man føre an i den humane udvikling, mens symbol 3 ("Intolerance") har Afrika, Mellemøsten og Indien forrest. Det er de områder på kloden, der kommer sidst med i udviklingen af tolerance og humanitet. Disse tolkninger er dog ikke noget, Martinus selv har skrevet noget sted.

Til sidst i Beckmanns bog forklarer han, at vi alle har en "antenne til den spirituelle dimension", fordi vi alle har lidt af alle grundenergier, også den instinktenergi, som er resterne af en tidligere kosmisk bevidsthed. Han mener, det er den der som automatfunktion bevæger pendulet og derved afslører, hvilke energier, der er på spil. Således har han også ofte kunnet finde de steder, hvor der er vand i undergrunden, ligesom han er i stand til at konstatere energilinier, der er uheldige at sove ovenpå.

Han synes også ved sine metoder at kunne finde ud af, hvilken uheldig karma fra tidligere liv, der er årsag til den aktuelle sygdom. Det fornemmer han i et menneskets aura-energi. Han advarer iøvrigt mod reiki som healingsmetode, fordi man med den risikerer at vække kundalini-energien i utide.

Som det ses, Beckmann er ingen almindelig katolik, og jeg tror næppe, han har Pavens fulde opbakning. Gad vide hvad Martinus ville mene om hans sammenblanding af mange spirituelle retninger med Det Tredie Testamente? Jeg er ret sikker på, det er ok for Martinus, for det gøres jo alt sammen i kærlig øjemed.

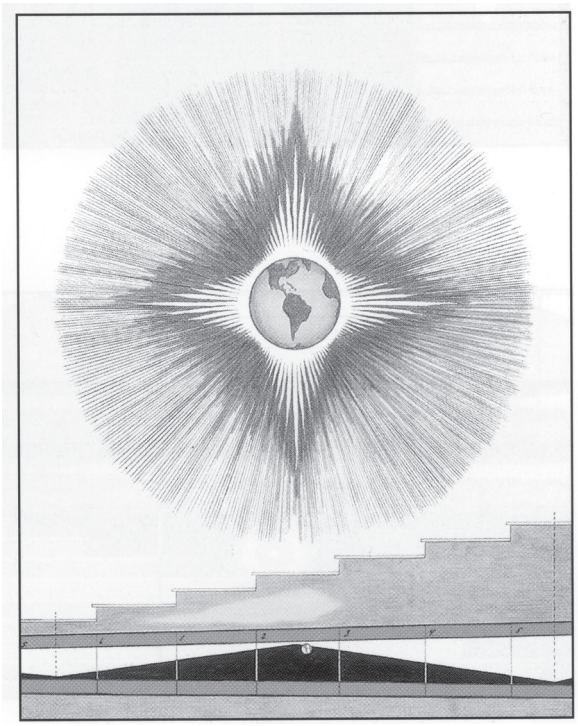

Symbol nr. 27 med Sydamerika som det synlige på jordkloden.

Refleksioner over det periodiske system

v/Gunnar Carlsson
oversættelse fra svensk
v/Gunder Frederiksen

Når tiden er moden, kommer kundskaberne, opfindelserne, forandringerne eller hvad det nu kan være. Det kan være fremkomsten af en verdensgenløser, hvor et højere udviklet væsen inkarnerer her på jorden for at give menneskene impulser til den videre udvikling. Ind imellem virker det også, som om impulser fra den åndelige side stimulerer mange af os almindelige mennesker til at studere og forske inden for et vist gebet, så en vis opdagelse eller opfindelse ser dagens lys – ofte flere steder samtidig. Telefonen og det periodiske system er eksempler på dette.

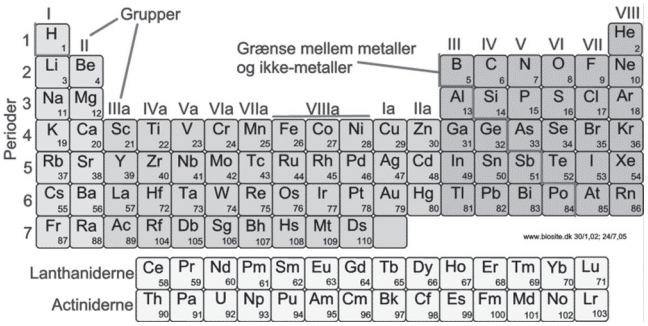

Den hurtige udvikling af kemien i 1800-tallet medførte, at flere og flere forskere begyndte forsøg på at indordne de kendte grundemner i en slags system, og i 1869 lykkedes det russeren Mendelejev og straks derefter tyskeren Meyer at konstruere en tabel over de kendte emner, som også viste, hvor hidtil ukendte emner skulle placeres. Man fandt, at alle emner kunne indordnes i syv perioder, de horisontale rækker i tabellen. Hver periode indeholder emner med ens atomladning, men forskellige kemiske egenskaber. Emner med ens egenskaber grupperes i atten grupper (de vertikale kolonner) og årsagen til, at de i almindelighed reagerer ens kemisk og fysisk, anses for at være konfigurationen hos atomernes yderste elektronskal. Den gængse opfattelse er, at hvert emne stræber efter at få otte elektroner i sin yderste elektronskal (med undtagelse af helium med kun en elektronskal, som er "mættet" med to elektroner).

Tilfældighed eller orden?

Hvad ligger der bag denne stræben? Er det en funktion af tilfældighedernes spil eller livsytringer fra levende væsener (atomerne betragtes da som livsenheder?) ædelgasser har fuld ydre elektronskal og er derfor utilbøjelige til at reagere med andre emner. Emner med syv elektroner yderst er normalt meget reaktive, de behøver jo bare at få fat i én elektron for at blive mættet, det samme gælder emner i gruppe et, de behøver bare at afgive en elektron i yderskallen for at skallen indenfor er fuld. Kul, som har fire elektroner yderst, kunne forventes at være inaktiv – der behøves jo, at det enten bliver af med eller får tag på fire elektroner for at få yderskallen fyldt. Her har man løst problemet ved, at to atomer "deler" de fire ydre elektroner med hinanden og på den måde kan de anses for gennemsnitlig at have en fyldt elektronskal.

Det enkleste grundemne, brint, udgør med alkalimetallerne gruppe et. De almindeligste metaller findes inden for gruppe seks til tolv, kul og kisel hører til gruppe fjorten, kvælstof til nummer femten, syre til nummer seksten, halogenerne (bl. a. fluor og klor) til nummer sytten og ædelgasserne til nummer atten.

Samtlige grundemner kan betragtes som uorganiske, når de forekommer hver for sig. I forbindelse med andre grundemner kan forbindelserne undertiden kaldes organiske, dette gælder især kulforbindelser, som optræder i planter og dyr.

Den hurtige udvikling af syntetisk organisk kemi har medført, at man nu for at forenkle ofte benævner alle kulforbindelser som organiske. De behøver altså ikke nødvendigvis at være knyttet til et organ eller en organisme.

Hvad siger Martinus?

I bogen "Bisættelse" kap.66 skriver Martinus om organisk materie ".. hvilket atter i daglig tale er det samme som "vegetabilske" og "animalske" emner, som "blod", "kød", "muskeltråde", "slim" og "saft" ".

Kendetegnet for den organiske materie er, at den har et så lavt vibrationsniveau, at den kan danne grundlag for livsoplevelse på det fysiske plan, en følge af at tyngde- og kuldeenergien og i en vis udstrækning instinktenergien dominerer den pågældende materie. Mineralriget, den uorganiske verden, har et helt andet vibrationsniveau. På grund af at det fortrinsvis indeholder tyngde-, hukommelse- og intuitionsenergi, hvilket medfører, at vibrationsniveauet bliver så højt, at det gør dagsbevidst livsoplevelse på det fysiske plan umuligt.

Fysisk materie, dvs. grundstofferne, udgør sammen med begreberne tiden, rummet og forvandlingen Martinus' s. k. bevægelsesarter. Disse er på hver sin måde oplevelsen af, hvordan levende væsener agerer med energioceanet. Når det gælder materien befinder denne sig på så lang afstand af vort fokuseringspunkt på det fysiske plan, at energi- eller bevægelseskombinationerne befinder sig i periferien af sanseområdet, og materien kan derfor ikke udskille sine enkelte bestanddele (levende væsener) uden at fremstå som en "masse", hvis egenskaber er afhængig af de enkelte individers (atomernes) jongleren.

Massen er at betragte som inkarnerede individer, tilhørende elementarpartikelspiralafsnittet (alt fra fotoner til makromolekyler, altså mange "mellemspiraler"). Når det gælder ren mineralmaterie, der er hjemmehørende i salighedsriget med dens ekstaseenergier fra deres hukommelsesverden, skaber disse levende væsener som automatfunktion de energikombinationer, vi oplever som materie.

Først sker dette som "krystaldannelser" (ikke krystaller i vor betydning, som jo bygges op af atomer) i den til rådighed værende ydre, fysiske energitilstand fra elementarpartiklens underliggende spiralafsnit, materie, som i vor synsvinkel er ren psykisk eller elektromagnetisk. Efterhånden lærer atomindividerne sig at beherske "krystalbindingerne" til fuldkommenhed og mere og mere flytte en del af deres dagsbevidsthed til det fysiske plan i form af anelsesbevidsthed; krystallerne er blevet planter. I den forsatte udvikling flyttes dagsbevidstheden mere og mere over på den fysiske manifestation: planten er blevet dyr.

Når udvikling bliver indvikling

Energimæssigt sker denne udvikling eller snarere indvikling i materien gennem den højtvibrerende rene mineralmaterie med hovedsageligt hukommelses-, intuitions og tyngdeenergi ved at de levende væseners virke mere og mere får indslag af kuldeenergi, hvilket fører til et lavere vibrationsniveau hos de pågældende. Mineralmaterien "bindes" ved hjælp af kuldeenergi til lavere vibrerende organisk materie, hvis groveste vibrationer genfindes i dyreriget. I og med jordmenneskenes øgede tiltrækning af den relativt højtvibrerende intelligensenergi begynder en udvikling mod organismeskabelse med højere vibrationsniveau.

Hvordan passer det til det periodiske system? Ifølge den materialistiske videnskab kan opbygningen af forskellige atomer i hovedsagen forklares som en effekt af samvirke mellem de grundlæggende fire kræfter i universet: elektromagnetismen, den svage og stærke kernekraft samt gravitationen. Disse er helt at betragte som resultatet af rent tilfældige processer, hvis ageren i energioceanet fører til en "grundemnernes evolution" fra det enkleste til det mest komplicerede. Vi kan sammenligne denne udvikling med, hvad der sker inden for det Martinus kalder cellespiralen. Enkle celler uden cellekerner (prokaryoter), som bakterier og blågrønne alger, bliver i udviklingens gang mere og mere komplicerede, får en afgrænset cellekerne (eukarioter), bliver større og mere funktionelle og kan samvirke på en differentieret og specialiseret måde.

Lignende sammenligninger kan gøres med hvad der sker inden for organspiralen (og øvrige spiraler!). Materialisterne og evolutionsforskerne mener, at man kan forklare disse udviklinger som resultat af tilfældighed. Formålsrettethed er der ikke tale om. "Samspillet mellem tilfældighed, de fire grundlæggende kræfter i tilværelsen (der er funktioner af tilfældighed) og følgevirkningerne af dette samspil i verdensaltets energiomsætninger som for eksempel radioaktivitet, mutationer og hjernen, som tror sig at forstå det hele, i det mindste stort set, har som resultat givet os vort nuværende syn på verdensaltet.

Tilfældighed eksisterer ikke

Ifølge Martinus eksisterer intet tilfældigt – alt er planmæssigt, alt er resultat af levende væseners virke. Materialisternes fire grundlæggende kræfter er viljesytringer fra væsener inden for mikro-, mellem- og makrokosmos, enten det gælder automatfunktioner eller dagsbevidst handlen. Hvordan skal vi med udgangspunkt i dette kunne forklare det periodiske system?

Vi begynder med et "mineralsk" brintatom. Fra sin position i mineralriget (den indre verden) sender det stadig overskudsenergier ud i den ydre verden, som i vor synsvinkel er psykisk eller elektromagnetisk, men som for brintatomet er fysisk, nærmest svarende til solsystem, klode og celler i vor underliggende kosmiske oktav. Overskudsenergierne forårsager krystalskabelser, som modsvarer brintatomets fysiske krop, den første fysiske materie, der for os kan erkendes (når tilstrækkelig mange skabes). Anderledes udtrykt: brintatomernes overskudsenergier, først og fremmest hukommelses-, intuitions- og

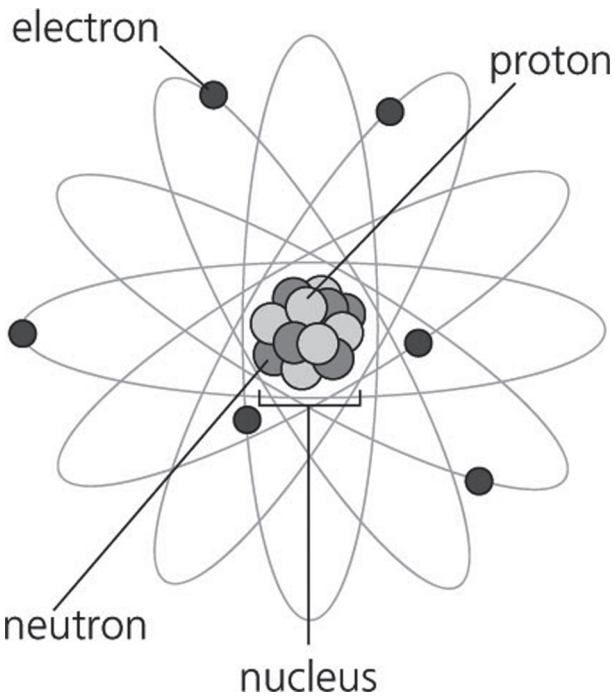

tyngdeenergi, reagerer med en speciel energitilstand i den "ydre" verden og etablerer tyngde – kuldeenergikombinationer gennem medvirken af instinktenergien (den døende kosmiske bevidsthed fra tidligere spiralafsnit). Dette modsvares i vort spiralafsnit af, at organvæsenet fra hukommelsesriget sender overskudsenergier ud, som forårsager krystalskabelser (fortætninger) i den ydre verden af atomer og molekyler, helt instinktmæssigt.

Brintindividernes aktivitet i den ydre verden skaber gradvis en evne til at konstruere mere og mere komplicerede krystaller, dvs. de fysiske manifestationer bliver i tilsvarende grad mere komplicerede, brintatomerne er ændret til mere komplicerede atomer. Hele denne udvikling reguleres af instinktenergien, hvis virke jo er en frugt af væsenets planlægning i intelligensriget i foregående spiral, en planlægning, som for væsenet skal muliggøre dets begyndende indvikling i materien fra salighedsriget, når tiden er moden. Det er altså et kosmisk bevidst væsens planlægning af sin egen fremtidige livsoplevelse, der ligger bag de hårfine love, som styrer mineralriget.

Brintatomernes fysiske livslængde drejer sig om tusindedele af et sekund, men de energitilstande i brintindividets ydre miljø, som muliggør jonglering med krystalbindinger, kan virke bestandige – de stilles jo til disposition for et makrokosmisk væsen med en helt anden tidsskala end atomets. Når brintindividet inkarnerer et antal gange som brintatom og successivt udvikler nye evner, talentkerner i samarbejde med den ydre verden, udvikles den til et mere kompliceret atom, i første instans til et heliumatom inden for periode et.

Fra mineral til plante til dyr

Hvad sker der, når det mineralske brintatom bliver plante og senere dyr? Når brintatomet er inkarneret som mineralindivid et stort antal gange, får det evne til at begynde at ane omverdenen. Det lever stadig med dagsbevidstheden i sin psykiske indre verden, men begynder at få impulser fra den fysiske verden i form af anelser, noget som forstærker dets længsel efter fysisk oplevelse. Med sin energiomsætning søger det stærkere og stærkere tilknytning til den ydre verden og efter adskillige inkarnationer som plante har det udviklet sanseorganer for direkte oplevelse i den ydre verden – den bliver et dyr.

Hvordan adskiller et mineralsk brintatom sig fra et dyrebrintatom ud fra vor synsvinkel? Forudsætningen for at et brintindivid skal kunne inkarnere fysisk er, at der findes passende energikombinationer i den ydre verden, der muliggør mineralsk inkarnation. Sådanne energikombinationer indeholder meget af den intuitions-, hukommelses- og tyngdeenergi, som ved reaktion med ekstaseenergierne fra det diskarnerede brintvæsen, og på grund af instinktenergiens evne til at tiltrække sig kuldeenergi skaber forudsætningen for inkarnation.

Efter flere mineralinkarnationer og dermed bedre evne til at håndtere kuldeenergi får fugtindividet mulighed for at inkarnere i en energitilstand, som råder i en mere langsom vibrerende energikombination, en plante. Med yderligere udvikling i at virke med "træge" energikombinationer får væsenet evne til at inkarnere i dyr, hvor tyngde-, kulde- og instinktenergierne dominerer, de "groveste" grundenergier.

Man kan betragte ovenstående ud fra en anden synsvinkel: Når jeg som dyr lærte mig at bygge en krop af organisk lavtvibrerende materie, kan jeg ikke direkte ernære mig af rent uorganisk materiale. Mine og mineralmateriens vibrationsniveauer er alt for forskellige. Der kan ikke via resonans- og interferensfænomener finde nogen energiudveksling sted. Min energitilstand ligger på et niveau, hvor mineralske brintatomer ikke kan inkarnere. Når jeg derimod spiser planter, er vibrationsgabet mellem mig og planten så tilpasset, at energiudveksling kan finde sted, dvs. at plantebrintindivider kan inkarnere i min energitilstand.

Det samme kan i en vis udstrækning siges om animalsk føde, så længe jeg stadig har "dyriske" vibrationer. Jordmenneskenes vibrationsniveauer er imidlertid stadig i hurtig forandring på grund af den forcerede udvikling, vi befinder os i, ikke mindst på grund af væksten i intelligensniveauet. Som jeg forstår det, er de fleste mennesker vokset fra de energitilstande, som råder i det egentlige dyrerige. Dyrekød er derfor upassende som føde.

Nu kan man jo stille sig det spørgsmål, om det ikke er de samme brintindivider, jeg får i mig, når jeg spiser vegetabilsk og animalsk fedt. De kemiske formler er jo ens. Det mener jeg ikke. De brintatomindivider, der inkarnerer permanent og jævnligt på sine respektive pladser i fedtet, ligesom syre- og kulatomindividerne, skiftes altså ud tusind gange, måske under passagen gennem stofskiftesystemet. For hver inkarnation bliver fedtet altså mere og mere tilpasset de vibrationsniveauer, der råder i min organisme, samtidig med at fedtet nedbrydes til stadig mindre molekyler, for at B-livsenhederne kan optages som næring.

Smerteoplevelse ved afbrænding af lys

Er der da forskel på at brænde et vegetarisk og et mineralsk lys? Svaret må blive ja! Det vegetariske lys er opbygget af molekyler, som tilhører planteriget. De har ingen dagsbevidsthed på det fysiske plan, de inkarnerer jævnligt i de energitilstande, som planter nu en gang har stillet til rådighed. Anderledes forholder det sig med det animalske lys. Her er det molekyler med dagsbevidsthed på det fysiske plan, som kan inkarnere. De kan altså opleve smerten og lidelsen i deres organisme.

Hvordan kan højt vibrerende mineralske atomer gå sammen og skabe lavtvibrerende organiske molekyler? For at forstå dette må vi indse, at tidsskalaen er helt anderledes indenfor elementarpartikelspiralen end hos os. Når et molekyle bygges op, ofte som automatfunktion i et levende væsen, er det ikke de samme atomer, som inkarnerer i begyndelsen at molekylebygningen, som senere under opbygningen. De energitilstande, som medfører inkarnation af et vist atom, skifter til stadighed, hvilket

indebærer, at det er forskellige atomer, som får mulighed for at inkarnere i molekylet under dets udvikling.

Når de enkelte mineralske atomer i udviklingens gang mere og mere behersker tiltrækningen af kuldeenergi indebærer det, at emnets vibrationer ”køles ned”, bliver langsommere. Samtidig kan de spærre vejen for hinanden, hvilket alt sammen medfører, at vibrationsniveauet bliver lavere og dermed enklere for sanseorganet (organisk materie) at reagere med og skabe baggrund for fysisk oplevelse. Denne er jo helt og holdent betinget af, at et væsen har udviklet fysiske sanseorganer for at muliggøre fysisk oplevelse. Uden fysiske sanseorganer, ingen fysisk oplevelse – derimod psykisk i den grad vedkommende har udviklet psykiske sanseorganer. Hvad er da et emne? Ja, det er i hvert fald ikke det, vi registrerer det som! Synet (i udvidet betydning) af en ting er noget helt andet end tingen i sig selv. Martinus kalder emnerne ”organiserede reaktionskombinationer”.

At de er organiserede indebærer at noget eller rettere nogen viljemæssigt (dagsbevidst eller som automatfunktion) står bag det, der sker. Alt i tilværelsen, der kan sanses, udgøres at de seks grundenergier i forskellige kombinationer, som stadig er under forandring (dvs. reagerer med andre kombinationer). Bevægelse er i sidste ende livets fornemste kendetegn og kan opleves som positionsflytning, tid, rum, forandring eller materie!

Oplevelsen i sig selv betinges af, at jeget og dets energier reagerer med omverdenens energier. Resultatet af disse reaktioner går som en energibølge via den fysiske hjerne til nogle af jegets psykiske legemer for videre befordring til jegets overbevidsthed, hvor nye reaktioner med bl. a. erfaringskartoteket og de kosmiske skabeprincipper giver impulser, som går til jeget, opleves af dette og vender tilbage til fænomenverden. X3 til X2 til X1 (oplevelse) til X2 til X3.

Sammenfatning

Det periodiske system er et resultat af det levende væsens ageren i energioceanet på atomniveau. Indenfor atomspiralen (jeg anvender dette ord i stedet for elementarspiralen, eftersom elementarpartikler i udstrakt betydning omfatter mange mellemspiraler) optræder udviklingsbaner, analog med, hvad der sker i andre spiraler. Dette betyder, at vi kan se simple former af energikombinationer, som udvikles til mere komplicerede.

Takket være den omstændighed, at væsenet kan inkarnere fysisk gang på gang og derigennem bygge stadig mere og mere komplicerede ”legemer” muliggøres denne udvikling. Man kan tænke sig, at et brintatom efter at have lært sig krystalskabelse til fuldkommenhed begynder at

ane omverdenen gennem sin krystalkrop og derigennem blive et brintatom med evne til at inkarnere i organisk materie.

Men hvorfor syv perioder i det periodiske system? For at forstå dette må vi gøre det klart for os, at de bagvedliggende jeger (X1) med deres evighedslegemer (X2) hører hjemme i hukommelsesriget i vor underliggende kosmiske oktav. Fra sin "indre" verden sender de ekstaseenergier ud, som er mere eller mindre forskellige for forskellige individer. Reaktionerne, som derved finder sted med den "ydre" verdens energier er ikke tilfældige – de er omhyggeligt planlagte i visdomsriget af de respektive væsener og opviser derfor en hårfin logik og hensigtsmæssighed med tanke på at muliggøre væsenets tilknytning til den "ydre" fysiske verden.

Vi kan da tænke os, at der findes syv principielt forskellige typer i vor underliggende kosmiske oktav, som når de skal begynde deres tilknytning til den fysiske verden i den nærmest højere oktav, skaber syv forskellige typer af universalindivider i deres kosmiske oktav, universalindivider, som i vor oktav betragtes som elementarpartikler. Det første emne i hver periode skulle da udgøre det første resultat af ekstaseenergiernes reaktioner med omverdensenergierne. Dette fører til syv forskellige udviklingsbaner, som starter med grundemne et og afsluttes med grundemne med ædelgasstruktur inden for de respektive udviklingsbaner. For eksempel periode tre, som starter med natrium og slutter med argon.

Sammenligning med hvad der sker i vor spiral

Vi kan sammenligne ovenstående med det, der sker i vor spiral. Når vi som organvæsen i hukommelsesriget begynder vor tilknytning til den fysiske verden, sker det som krystaldannelser. Principielt kan vi tænke os seks forskellige typer organvæsener, hver med sin dominerende grundenergi. Dette skulle indebære, at vi skulle kunne udskille seks forskellige krystalsystemer, hvilket også er tilfældet. De kan hver for sig afføde 32 krystalklasser, svarende til de 92 naturlige grundemner. Men der findes jo 7 perioder! Dette kan diskuteres. Periode 1 er i mangt og meget afvigende fra de øvrige og kan ud fra en omhyggelig eller nøjeregnende synsvinkel slås sammen med periode 2. Resultat: seks perioder. En anden forklaring på, at vi får syv perioder, kan være, at grundenergierne medfører seks "normale" perioder og den afvigende periode, den første, skulle være en funktion af moderenergiens (evighedslegemets) påvirkning. I så fald burde vi have et syvende, noget afvigende krystalsystem, hvilket vi også har.

I ovenstående ræsonnement har jeg "presset" homologierne, men principielt er det ikke helt usandsynligt. Men har et væsen i menneskeriget ikke stort set samme energikombinationer og sender altså overskudsenergier ud af lignende slags, dvs. hukommelses-, intuitions- og instinktenergi? Jo, det er på en vis måde rigtigt, men det som først og fremmest er årsag til ekstaseenergierne er, når hukommelsesvæsener tænker på oplevelser i dyreriget, med dominerende tyngdeenergi.

Ekstaseenergierne indeholder således meget tyngdeenergi, og gennem instinktenergien stimuleres endnu mere talentkernerne for tyngdeenergi, hvis medvirken er nødvendig for materieskabelse. Men hvem stiller de nødvendige energisammensætninger til rådighed for væsenets disposition? Hvert væsen oplever, at det over sig har et makrokosmos og under sig et mikrokosmos og at det selv lever i et mellemkosmos. Makrokosmiske væsener stiller sådanne energikombinationer til min rådighed, som gør, at jeg kan leve. Mikrokosmiske væsener kan af mig anvendes til opbyggelse og vedligeholdelse af min organisme og mellemkosmiske væsener (naturen og os selv) giver mig muligheder for en stadig fornyet livsoplevelse og udviklingsmuligheder, som i sit slutfacit indebærer, at alt er såre godt.

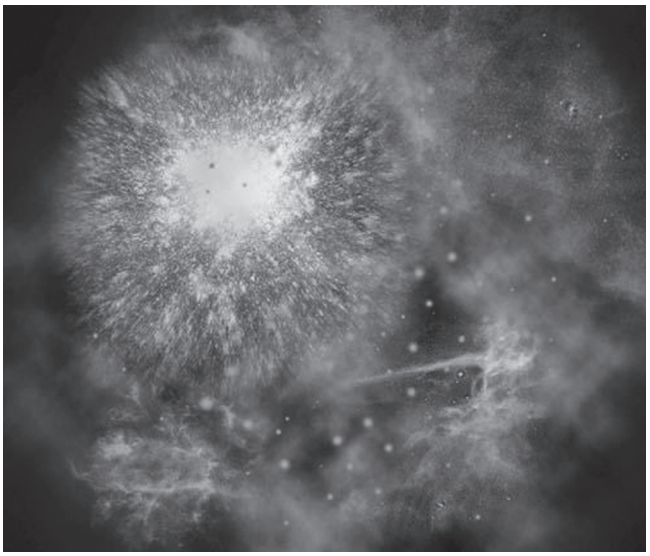

Om bøger

SPØRG SJÆLEN TIL RÅDS

Af Christel Nani

Borgen 2007

2904 sider

269 kr.

Anm. Gunder Frederiksen

ISBN 978-87-21-02991-3

Ja, det ikke alene kan vi, siger en vis Christel Nani. Det er også, hvad vi *skal* gøre for at frigøre os fra begrænsende overbevisninger. I hendes bog "Spørg sjælen til råds", der udkom i 2006 på Borgens forlag, gør hun rede for hvordan.
For at gå ind på hendes tankegang må vi forstå, at hun mener, vi alle i vor mentale udfoldelse har – eller skaber os - en hel del begrænsninger. Hun taler om vor stamme – dvs. vor familie, slægt og venner, kultur samt det omgivende samfund. Fra denne stamme har vi lige fra vor fødsel fået overleveret et sæt uskrevne love og regler, som definerer for os, hvad man forstår ved et godt menneske. Hun kalder dem vore stammeoverbevisninger?

Det er f. eks. fastlåste meninger eller overbevisninger, som man har arvet fra sine forældre eller som er en slags "dogmer" i det miljø, man tilhører. Rent ubevidst kommer vi let til at leve efter disse love uden på nogen måde at sætte spørgsmålstegn ved dem, mener Christel Nani. Og i mange tilfælde kan det medføre, at vi får et dårligt liv. Vi begrænser os selv, kommer til at leve i utilfredshed med tab af energi og livsglæde. Undertiden med sygdom til følge.
Som eksempel på et sæt stammeoverbevisninger, som en mor eventuelt kan udstyre sig selv med, nævner Christel Nani følgende:

Stammeoverbevisninger om at være en god mor:

1. Mine børns behov kommer altid i første række
2. En god kvinde tager sig af sin mand og sine børn, før hun tager sig af sig selv
3. En god mor har ansvaret for sine børns lykke
4. En god mor gør alt for sine børn
5. Hvis børn ikke er lykkelige eller har succes, har moren ikke gjort det godt nok
6. En god mor kan motivere sine børn til at forandre sig
7. Du er kun så lykkelig i livet, som dit mindst lykkelige barn
8. En god mor er altid tålmodig
9. En god mor bliver hjemme hos børnene

Det er bogens ærinde, at stammeoverbevisninger som f. eks. ovenstående kan være farlige. Ikke fordi de ikke hver for sig kan være gode nok, men såfremt de er indpodet i en ung mor, som måske får sit første barn, og hun så oplever, hvor svært det er at leve op til, så kan hun stik mod hensigten blive en mindre god mor. Måske bliver hun fyldt med skyldfølelse eller dårlig samvittighed og bliver derved nervøs for ikke at kunne leve op til kravene.

Stammeoverbevisninger om at være en god far

En far ved navn Jon, der kom i terapi hos Christel Nani var efter hendes mening klart udstyret med nedenstående stammeoverbevisninger. Et resultat, hun kom frem til på baggrund af en psykologisk undersøgelse - "læsning" af hans energistruktur:

1. En god mand tager sig af sin familie for enhver pris
2. En god mand tager sig af sin familie og sine venner, før han tager sig af sig selv
3. En god ægtemand tager sig af alle sin kones ønsker og behov
4. Det er en fars opgave at sørge for alt, hvad børn har brug for.

Det var tydeligt for Christel Nani, at Jon kæmpede med en følelse af, at han ikke slog til som ægtemand og far. Jon troede – fandt hun frem til – at han havde ansvaret for sin families lykke og trivsel. Hvis de havde problemer, var det hans opgave at rede det ud. Og det var hans problem. Han længtes efter mere lidenskab og morskab i sit liv.
På kursus hos Christel Nani, livede han op. Men i hverdagen var han ulykkelig og deprimeret. Han følte sig fanget og ude af stand til at leve sit eget liv samtidig med at han havde skyldfølelse over, at han ønskede at unddrage sig sine familieforpligtelser.

Og hvad gør terapeuten ved det? Medicinen er, at bryde med reglerne og de uskrevne love altså alle stammeoverbevisningerne og i stedet spørge sin egen sjæl til råds. Det er hvad Christel Nani i sin psykologiske praksis lærer klienterne. At det er muligt, har hun mange eksempler på fra sin praksis som spirituel lærer og helbredsvejleder. Vi skal lære at lytte til sjælens intuitive stemme. Og det er lige hvad Martinus med sit budskab til menneskene vil lære os. Men i modsætning til Christel Nani viser Martinus, at det er ikke nok at skippe alle sine fordomme og fastlåste meninger. Vi må sætte noget andet i stedet.

Personligt er det min fornemmelse, at den slags fastlåste meninger i nogen grad hører fortiden til eller i al fald nærmest forekommer i små samfund. Under alle omstændigheder tror jeg nok, at jeg ville tage hver enkelt stammeoverbevisning op til overvejelse og bruge min sunde fornuft. Måske ud fra et andet verdensbillede end Christel Nanis. Som jeg forstår Christel er der f. eks. ikke i hendes verdensbillede noget, der hedder evigt liv, reinkarnation, skæbnelov eller lignende. Når hun f. eks. nævner, at vi arver alle de stammeoverbevisninger, så føler jeg trang til at tilføje, at såvel Nani, mig selv og alle andre som evige individer har vore mere eller mindre dyrekøbte erfaringer med os fra tidligere liv, og at det naturligvis præger vor aktuelle personlige fremtræden, hvor det hun kalder stammeoverbevisninger tilsvarende må vige noget af pladsen.

Men naturligvis skal vi i stigende grad lære at spørge sjælen til råds. Især hvis man kombinerer det med at lytte til kærlighedens budskab og ikke mindst budskabet om tilgivelse, som Jesus i sit liv var det mest troværdige eksempel på, og som verbalt blev udtrykt, da farisæerne for at sætte ham på prøve spurgte: Mester, hvad er det største bud i loven? – Og svaret lød uden vaklen: *"Du skal elske herren din Gud af hele dit hjerte og hele din sjæl. Men der er et andet, som er lige med det: Du skal elske din næste som dig selv". På dette alter ofrede Jesus sit liv.* – Og det er, hvad det blev Martinus mission at fremlægge ikke blot som den højeste form for kærlighed, men også som klare, logiske analyser i det tredje testamente.

Kommer man på et eller andet tidspunkt i sit liv i forbindelse med Martinus analyser, tror jeg, at det ikke er helt tilfældigt, selv om det kan se således ud. Han eller hun har sikkert i større eller mindre grad været spørgende indstillet over for meningen med livet. Hvad er Gud, hvor går jeg hen og hvorfra kommer jeg osv.? Og her vil vi utvivlsomt ofte være tilbøjelige til at søge svar på vores spørgsmål hos Martinus, i hans litteratur og på anden måde. Måske spørger nogle, som er i tvivl: "Hvad mon Martinus ville gøre i mit sted? Ikke nogen dårlig ide'. Men vi bør huske, at han altid svarede, hvis man havde lejlighed til at spørge ham selv: Tro ikke blot uden videre på, hvad jeg fremlægger, men prøv det af igennem jeres personlige erfaringer fra hverdagen, og tag af det, hvad I kan bruge, og lad resten ligge.

Det er min og sikkert mange andre ligesindedes erfaringer, at ved mødet med Martinus verdensbillede, bliver der en del gammelt tankegods og stammeoverbevisninger at smide over bord, da vi i modsat fald vil have svært ved at åbne os for det nye. Gennem studierne bliver Martinus analyser gradvis en vigtig del af ens mentale verden. Vi vil uvilkårligt i større eller mindre grad identificerer os med det. Men blot at plapre Martinus analyser af som svar på eventuelle spørgsmål har aldrig været hans mening, og kan heller aldrig være forsynets mening med skabelsen af "mennesket i Guds billede efter hans lignelse". Det er det selvstændigt tænkende menneske, der fører verden fremad mod en bedre verden – mod det rigtige menneskerige, og her ikke mindst det menneske, som via livets mange læreprocesser har opnået en harmonisk balance mellem intelligens og følelseslivet. Egne erfaringer er den bedste rygsæk at vandre videre ud i verden med – og en nyttig sjæl at spørge til råds.

MARIAS LÆRE - Jomfru Marias pilgrimsrute

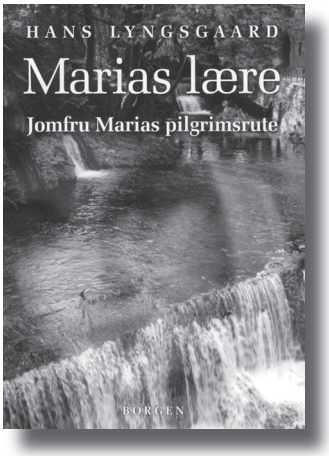

Af Hans Lyngsgaard

Borgen 2006

336 sider - 270 kr.

Anm. Gunder Frederiksen

ISBN 978-87-21-03000-1

Marias lære handler om en pilgrimsvandring på et par tusind kilometer fra Bingen i Tyskland til Efesos i Tyrkiet. Forfatteren er en 54-årig dansk arkitekt, der er blevet interesseret i åndelige spørgsmål. Da han begyndte at meditere, fik han flere og flere åndelige oplevelser. Det startede med, at han pludselig havde en fornemmelse af, at der stod en skikkelse ved siden af ham, selv om han tilsyneladende var alene i huset. Inden han havde vendt sig helt om mod skikkelsen *"var han usvigelig sikker på, at skikkelsen var Jomfru Maria*". Men pludselig var hun borte. Det var Hans Lyngsgårds første møde med Maria i 1897.

Anden gang Jomfru Maria kom til ham var i året 2000 på årets korteste dag. Hans Lyngsgård var altid meget bevidst i naturens gang, og han forstod, at vintersolhverv havde en særlig betydning ved, at her fødes lyset på ny. I

denne åndelige atmosfære sad Hans i midnats måneskin og bidende kulde og mediterede. Pludseligt trængte en stemme igennem, og Hans var umiddelbart stensikker på, at det var Jomfru Marias stemme: *"Vil du genopdage min pilgrimsrute?"* Efter lang betænkningstid valgte Hans at svare bekræftende, idet han tænkte, at et nej ville være det samme som et nej til livet. Hermed var døren åbnet til nogle lange rækker åndelige oplevelser.
På en turistrejse i Tyskland havde Hans gennem meditation fået at vide, at "det ville være formålstjenligt at gøre holdt "i Hildegard af Bingens kloster vest for Frankfurt.

Maria som åndelig guide

"I klosterkirken satte han sig til at meditere, idet han "tunede ind" på Maria, ligesom man i en radio stiller ind på en bestemt bølgelængde. Resultat: "Maria kom tydeligt igennem med ordene: *Pilgrimsruten begynder her*". – *"Tredive kilometer mod syd og til højre*". Videre blev Hans guidet til klosterruinen Disibodenberg, hvor Hildegard, der er en af middelalderens største skikkelser, levede i 37 år af sit liv.

Og således bliver han guidet fra det ene kloster eller hellige bjerg til det næste. Men det er ikke blot turistvandring. Maria er i hans bevidsthed hele tiden med en masse værdifuld information. For eksempel hvor emnet for den hellige belæring er evighed: Her hedder det fra Maria direkte ind i hovedet på pilgrimsvandreren: *"Tredeling er altid til stede i levende organismer. Dualiteten er vigtig for liv på jorden, men det er først i treenigheden, at livet bliver manifest. Ligesom der skal en mand og en kvinde til for at skabe et barn. Men det er først i mødet, at den tredje instans opstår. At barnet kommer. Det er ikke nok, at mand og kvinde forenes, der skal være noget tredje, der kommer dem i møde. Det er det, der danner grundlaget for inkarnation. Tretallet giver inkarnationen. Det er en magisk treklang, der fungerer som en helhed"*. Der er noget specielt ved tallet tre. Det er ikke bare to plus en. Vi kan godt kalde det helligt som enkelte andre tal f. eks. syv.

Hans behøver ikke at stille spørgsmål verbalt. Blot de rumsterer i hovedet på ham, så er Maria der med sine kloge svar. En morgen vågner han f. eks. med tvivl om meningen med hele denne pilgrimsvandring. Maria svarer pr. telepati eller hvad den form for åndelig korrespondance kaldes:

1. Det er ikke forbeholdt nogle få – med hundreder af års mellemrum - at få guddommelige åbenbaringer.
2. I denne tid har alle mennesker mulighed for at få åbenbaringer. Alt efter den enkeltes indstilling til "noget højere" kan det kaldes åbenbaringer fra det guddommelige, fra kærligheden eller fra livets kilde. Mennesker kan få åbenbaringer på mange niveauer, og alle åbenbaringer er lige værdifulde.
3. En åbenbaring er en indlysende åbning til det højere felt, og der ligger et budskab i enhver åbenbaring.

Om Gud

Vor pilgrimsvandrer er nu guidet af Maria nået til Schweiz, hvor han bl. a. nyder udsigten over den smukke Vierwaldstettersø. Der er imidlertid brug for mere energi til de krævende bjergvandringer, hvorfor Hans da også beder områdets engle åbne deres energi for ham, hvad han straks oplever som meget virkningsfuldt. På sin vandring finder han da anledning til at spørge Maria, om der er noget de skal snakke om? "Hvad er Gud?, lyder svaret, hvor Maria fortsætter:

"Gud er aldrig kommet af ingenting.
Gud bliver aldrig til ingenting
Gud bliver til hele tiden"

Hans betragter det som en bøn og bruger den jævnligt. Maria rejser spørgsmålet om, hvad der ligger i udtrykket "Gud er", som hun mener, menneskene ikke forstår, hvorfor hun erstatter det med "Gud bliver til hele tiden". Og *"Vi er en del af skaberkraften, og den side af Gud, vi ser, er skaberen. Den side har vi alle i os. Og vi kan opleve glimt af guddommelig væren, men meget få kan opleve disse glimt som længerevarende tilstande*". Maria fortsætter: *"Alle, der har oplevet disse glimt, vil ønske at opleve dem igen. Nogle kan, andre ikke"*.

Vilje

Og så efter endnu en god vandring lyder det fra videbegærlige Hans: "Hvad er viljekraft? Maria: *"Viljekraft er indeholdt i den lodrette polaritet mellem ånd og krop. Den udspringer af forældrebetingede forhold*". – Lidt kryptisk synes jeg. Det siger mig ikke rigtigt noget. Martinus er helt anderledes klar. Et opslag viser, at Martinus definerer vilje således: *Vilje er evnen til at dirigere sult, hunger eller begær.* **k**lar og enkel (Livets Bog stk. 2270) – som en definition helst skal være. Men selvfølgeligt kan der siges meget mere om et så centralt begreb som viljen, men det handler mest om brugen af viljen – ikke om hvad vilje dybest set er. Her er et lille udpluk fra Martinus:

1. Viljen er altid foran evnen til at kunne.
2. Det levende væsen kan gøre, hvad det vil, men det må opleve virkningen af viljesudløsningen.
3. Det, der dikterer væsenets frie vilje og får det til at ville det ene eller det andet er det indre organiske struktur. Denne kan absolut ikke forandres af viljen.
4. Skæbneloven betinger, at vi kun kan få fri vilje i samme grad som vi med vor egen frie vilje ikke spærrer for andre menneskers frie vilje.

5. Fra dette ”noget som er” (X1) udløses den realitet, som vi kalder vilje, hvilket igen vil sige: evnen til at dirigere sult, hunger eller begær. Der er mange andre citater om vilje, hvor langt de fleste indgår i en diskussion om hvorvidt mennesket har fri vilje eller ej.

At være menneske

På et tidspunkt bliver Maria afløst af Jesu discipel Johannes, der starter med at fortælle, at Hans nu er kommet til et trin i sin udvikling, hvor det handler om at være menneske, og det er, hvad Johannes vil tage sig af. Han indleder således: *Mennesket bliver til hele tiden. I samme øjeblik tilblivelsen er sket handler det om at være – indtil mennesket vælger at blive til på ny. Denne vekselvirkning afspejler Guds forhold til sit skaberværk. Blive til – være”.*

Johannes fortsætter (s. 141): ”*Vi er i gang med at fortælle om det at være menneske. Mennesket bliver til i spændingsfeltet mellem livets akse og sjælens akse, som hver især indeholder polariteter mellem mand/kvinde eller givende/modtagende. Hvert menneske er både mandlig/givende og kvinde/modtagende. Forstået som to sider af samme person. I den ny tid, som kommer – vil mennesket være sine to sider bekendt og bruge dem begge. Ikke at mennesket bliver androgynt. Mennesket kan hele tiden vælge, om det vil bruge sin mandlige eller kvindelige side, uanset om det er mand eller kvinde. I jeres kultur er udviklingen allerede i gang. Jeres seksuelle frigørelse løser op for gamle fordomme.*

Skt. Michael

På et tidspunkt kommer Skt. Michael ind i billedet. Hans kan mærke ham, længe inden han træder ind i klostret San Giovanni in Venere ved Adriaterhavet. Han byder Hans velkommen i den hellige kreds med ordene: *”En etape er slut. Du har nået havet. Nu forestår sejlture langs kysten med en afstikker ind over land på Garganohalvøen*”. *– Fortsætter du?* Hans er ikke i tvivl. Svaret er ja. Og af Maria får han opfordring til at stole på sine impulser, hvorefter der udspiller sig et mindre ritual: Hans bliver bedt om at stille sig mellem Michael og Maria. Alle tre vender sig nu mod alteret, og Michael taler til Gud. Fortæller at ”den unge mand” har fuldført en etape på pilgrimsrejsen, og at han er klar til at fortsætte med den græske del. Gud spørger Michael om Hans har lært noget. Svaret er delvis bekræftende. Har lært noget på visse områder, mindre på andre, hvor der så skal arbejdes videre. (Her kan vi så undre os over at den alvise Gud overhovedet behøver at spørge?) .

Hans får nu at vide, at han skal sejle fra Brindisi til Korfu, som et mellemspil inden det græske fastland. Og Gud taler nu direkte til Hans: ”*Du har gjort en god gerning. Din udbredelse af Marias lære har min velsignelse”*. Han får samtidig at vide, at det, han skal lære i Grækenland, kan blive en barsk affære. Men at han har to gode hjælpere i Michael og Maria.

Turen går videre til Padre Pios by, som er et kolossalt turistmål, hvor der er indviet en imponerende kirke, der rummer ikke færre end 7000 siddende gæster. Maria udtalte, at han – Padre Pio - fortjente det: ”*Han var et storslået eksempel – og han havde livskraft”.*
Oraklet i Delfi får en særlig omtale. Det kunne føres helt tilbage til det 8. århundrede f. Kr., Den græske gud Apollon havde overtaget stedet efter de gamle guder. Det vandt stor magt og berømmelse på grund af dets orakelsvar. Ingen koloni blev grundlagt, og ingen koloniherre blev udnævnt uden at oraklet havde udtalt sin mening om det.

Efterhånden som pilgrimsrejsen nærmer sig sin afslutning, blev der talt en del om hvad der skal gøres. Der er fuld enighed om at Mariaenergien og den jordiske chakrakraenergi - ikke måtte dø ud. Derfor er det vigtigt, at den benyttes.
Og det kunne måske inspirere nogle af vore læsere til at tage imod udfordringen. Personlig tror jeg, at jeg vil nøjes med alt læse bogen, som absolut er anbefalelsesværdig.

Din tankes kraft

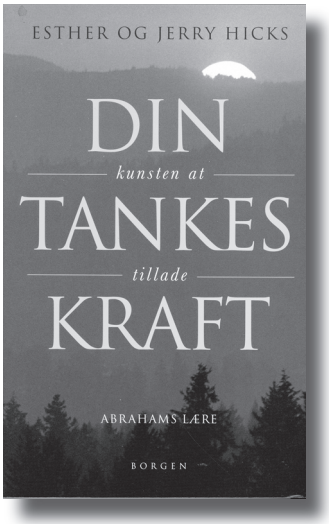

Af Esther og Jerry Hicks

Borgen 2007

325 sider

249 kr

Anm. Ruth Olsen

ISBN 978- 87-21-02933-7

Denne bog ligner meget de mange andre kanaliserede bøger, der i de senere år er udkommet i USA. Fra et væsen, der kalder sig Abraham, gives en masse gode råd om, hvordan man får et bedre liv. Der står såmænd mange rigtige ting i den om spirituelle emner, f.eks. at alt hvad du oplever er din egen tolkning af vibrationer, fordi alt i bund og grund er vibrationer.

Men den virker lidt for amerikansk på mig, fordi der fokuseres så meget på penge og succes. Bogen er en variation af “tænk-positivt”-genren, som mange sikkert kan have glæde af. For selv om vi efterhånden godt ved

det i teorien, er det stadig svært i praksis at stoppe sig selv, hver gang de negative tanker melder sig og i stedet finde noget positivt at fokusere på. Med denne bog er der kommet endnu en "opskrift".

Oliventræet

- en beretning om Jesu barndom

Af Winnie Maj Nydahl

Forlaget Fortuna 2007

310 sider - 279 kr

Anm. Ruth Olsen

ISBN 978-87-91312-05-2

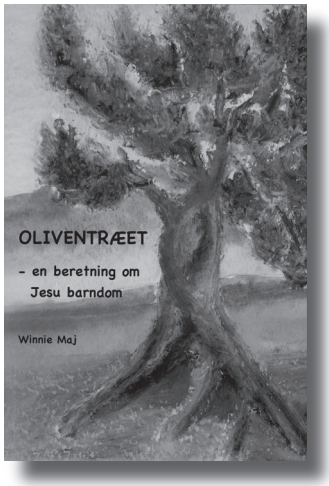

Bogen blev i sidste nummer af bladet anmeldt af Torben U. Andersen, men ved en fejltagelse var Ruth Olsen angivet som anmelder. Det jeg faktisk skrev, som der ikke blev plads til, følger her:

Bogen skal angiveligt være Jesus selv, der til forfatteren fortæller om sin barndom indtil 10-11 års alderen. Den første bog af ialt tre. Det er en varm og rørende bog, der viser at Jesus også som barn var speciel og en meget kærlig storebror for sine mindre søskende. Den følger stort set begivenhederne, som vi kender fra Det Ny Testamente, men selvfølgelig med mange flere detaljer.
Der er egentlig ikke noget, jeg oplever som usandsynligt. Det skulle lige være den meget kærlige atmosfære i Jesu familie, for sådan kan jeg ikke forestille mig, at livet kunne forme sig i den tids Palæstina under romersk besættelse. Det følelsesmæssige virker nudansk.

Jeg læser denne ligesom andre kanaliserede bøger med stor skepsis, for fortællingen kunne med en god fantasi godt brygges sammen ud fra den viden om Jesu barndom, vi kan få andre steder fra. Der er dog ved denne bog noget, der gør et eller andet følelsesmæssigt ved læseren. Noget, som netop en rigtig god og levende roman kan. Så selv om den "kun" læses som roman, er der megen glæde og spirituel inspiration at hente i den.

Iøvrigt fortælles der, at Jesus og Maria Magdalene allerede som børn lærte hinanden at kende og fik et varmt venskab. De siges at have en god karmisk forbindelse fra mange liv. I så fald skulle Maria også være meget højt udviklet, for Jesus har næppe haft sine mange seneste inkarnationer på den primitive jordklode men er kommet fra en nok så åndeligt fremskreden klode.

Bro

- en videnskabelig fortælling om energi og bevidsthed

Af Gilly Gall

231 sider - 200 kr.

Anm. Eskild Kjær-Madsen

ISBN 87-991444-0-9

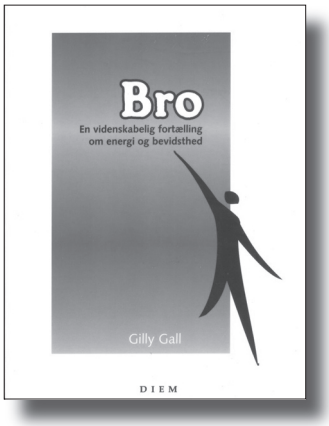

Dette er en debatbog, der sætter spørgsmålstegn ved vores virkelighedsopfattelse. Med afsæt i naturvidenskabelige metoder tager Gilly Gall læseren med på en stærk og personlig rejse. En rejse, hvor begrebet "bevidsthed" udvides, og hvor mange adskilte begreber kobles sammen gennem teori og praksis.
Gilly Gall er uddannet psykolog og har sat sig for at bygge bro mellem naturvidenskab, psykologi, spiritualitet og den sunde fornuft. Hun har skrevet en bog, som ikke kræver tro for at blive læst. En bog, som kan læses af både lægmænd og fagfolk, og som udfordrer både forskermiljøet og det spirituelle miljø. En videnskabelig fortælling om energi og bevidsthed, skrevet med megen kærlighed, nysgerrighed, omtanke og engagement.

Såvidt omslagets bagside. Dette står efter anmelderens opfattelse fuldt ud til troende. Hendes tilgang er dobbelt. Dels beskriver hun den krise, som hun har været igennem efter skilsmissen fra en yderst dominerende mand, som efter skilsmissen overfor deres fælles søn havde held med at få lagt al skyld over på forfatteren, hvorfor sønnen fuldstændigt fravalgte hende. Bogen er også en beskrivelse af en meget kærlig, tilgivende persons søgen efter forståelse for den smerte, hun således har måttet bære på.
Den anden side af bogen er den videnskabeligt uddannede persons søgen efter at forstå tilværelsen som energi og bevidsthed, hvor disse to elementer bliver to sider af samme sag. På forunderlig vis ledes hun frem mod en stadigt stigende erkendelse af sammenhæng i tilværelsens materielle og spirituelle sider. Hendes nysgerrighed og evne til at stille klare spørgsmål giver hende oplevelsen af, at svarene - tilsyneladende tilfældigt - bare kommer til hende i form af bøger, foredrag, film m.m., hvor hun med åbent sind kan uddrage stadigt mere indsigtsfulde erkendelser.
Det kan for en åndsvidenskabeligt engageret læser forekomme underligt, at hun overhovedet ikke i denne søgen er stødt på Martinus' verdensbillede. Men det er jo heldigvis således, at guddommen stiller mangfoldige veje til rådighed for en søgende menneskehed. Denne er blot en af dem.En bog, som jeg ikke tøver med at varmt anbefale dette blads læsere.

Kom øjet eller kameraet først?

v/Kurt Christiansen

Kommentarer til Ole Terkelsens bog Martinus, Darwin og intelligent design*, og til anmeldelsen af bogen i Kristeligt Dagblad den 20. juli 2007*

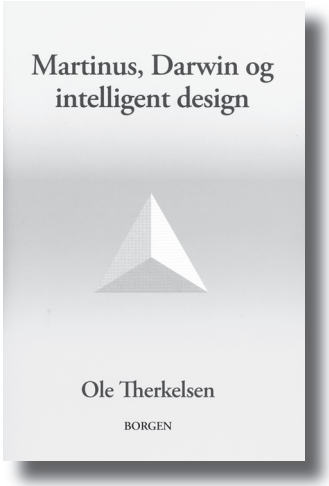

Jeg læste bogen straks den udkom. En sammenligning af de tre forskellige opfattelser af evolutionen, som titlen antyder, at Ole vil behandle i bogen, interesserer mig, specielt fordi jeg er ph.d. og lektor i biokemi og plantefysiologi. Jeg ville også specielt se, hvordan Ole håndterer forholdet mellem "talentkerner" og de af videnskaben afdækkede genetiske mekanismer.

Min oplevelse af bogen var, at den langt hen ad vejen er velegnet for mennesker, der har et løst kendskab til Martinus åndsvidenskab og er nysgerrig, men ikke har noget egentligt ønske om, i dybere forstand, at sammenligne Martinus åndsvidenskab med darwinismen og begrebet "intelligent design".

Ole søger på bedste måde at beskrive talentkernernes betydning i forhold til videnskabens genetik. Jeg så ikke noget der virkede forkert, selv om man naturligvis kan diskutere forskellige passager i bogen. Behandlingen af forholdet mellem genetikken og talentkernernes funktion er imidlertid løs og uklar, og man står tilbage uden egentlig at have fået nogen dækkende forklaring om emnet.
Et område var derimod stærkt problematisk. Det drejer sig om kapitel 16, "Øjet – et organisk kamera". Her beskriver Ole bl.a. at øjet delvis er udviklet "på basis af forsøg med primitive kameraer på det fysiske plan". Det er for mig at se ikke troværdigt.

Jeg mente imidlertid, at denne lapsus i bogen ikke var så vigtig. Efter at Ole har fortalt mig, at han venter at den oversættes til flere sprog, og efter at jeg har læst anmeldelsen af bogen i Kristeligt Dagblad den 20. juli 2007, blev jeg imidlertid klar over hvor problematisk kapitel 16 er for indføringen i Martinus åndsvidenskab. Journalisten Søren Hindsholm, som anmeldte bogen, tager netop fat i kapitel 16, og på basis af hvad Ole her skriver, sammenfatter han nogle for ham logiske sekvenser fra bogens tekst på en sådan måde, at enhver læser må opfatte Martinus åndsvidenskab som utroværdig. Man kan ikke klandre Søren Hindsholm for dette, da en udenforstående let, og på et vist logisk grundlag, baseret på bogens tekst, kan opfatte det sådan som han beskriver det. Dette er imidlertid til ubodelig skade for fremlæggelsen af Martinus åndsvidenskab for udenforstående.

Inden jeg går videre her, må jeg dog redegøre for indholdet i kapitel 16 i Oles bog.

I afsnit 16.1 "Er øjet et produkt af tilfældigheder?" beskriver Ole først "Biologiens udviklingsmodel", Dernæst "Intelligent design-teorien" og til sidst skriver han:

> "Martinus Kosmologi gør gældende, at der ikke blot er tale om analogier mellem øjets og kameraets komplekse struktur, men at øjet i en fjern fortid rent faktisk har sit direkte udspring i kameraet, der som et mineralsk organ via intelligensrigets (læs visdomsriget, k.c.) opfindsomhed og bevidst optræning og arbejde efterhånden er blevet indbygget i levende væseners kød og blod."

I afsnit 16.2 "Hvordan begynder skabelsen af øjet", omtaler Ole lysfølsomme celler hos planter og hos encellede dyr.

I afsnit 16.3 "Er øjet blevet udviklet flere gange i evolutionen?". Her omtaler Ole at der findes flere forskellige former for øjne, samt overgangsformer, og plæderer for, at det gør det endnu sværere at tro på darwinismen. Argumentationen er som sådan diskutabel, og slet ikke entydig og dækkende.

I afsnit 16.4 ”Kan naturen lave opfindelser ved at prøve sig frem?”, skriver Ole:

”Dog angiver Martinus, at når det drejer sig om naturens konstruktion af de fysiske organismer ud fra visdomsrigets ideer, så prøver livet sig frem, men da ligesom mennesket ved hjælp af en bevidsthed, der kan gøre erfaringer og akkumulere viden og kunnen (DEV1 stk. 13.21)”.

Afsnittet er en diskussion om tilfældig eller bevidst udvikling.

I afsnit 16.5 ”Er der tid nok til at afprøve alle dna-molekylets kombinationsmuligheder ?” diskuterer Ole muligheden for at nå målet for udviklingen via tilfældige mutationer, set i relation til antal mutationer pr tidsenhed, som vi kender det i øjeblikket. Uden at jeg skal anfægte Oles diskussionsgrundlag, er der dog ingen der siger, at denne mutationsfrekvens altid har været den samme. Den kunde jo have været større tidligere.

I afsnit 16.6 ”Hvad er baggrunden for øjets og synets skabelse?” indleder Ole med at skrive:

”Opfindelsen af kameraet er udgangspunktet for øjets skabelse. Under udviklingens gang forvandles et mineralsk kamera til et organisk kamera i form af øjet. Kosmisk set er dyrene i gang med at realisere et synsprojekt, der er indskrevet i deres talentkernebeholdning, inden de gør deres entré i det nye spiralkredsløbs mineral- og planterige. I kraft af førjordiske udviklingsforløb er der i overbevidstheden indarbejdet informationsholdige talentkerner for skabelsen af et øje. Men selv dette er ikke tilstrækkeligt for at kunne bruge øjet og tolke synsindtrykkene….”

I afsnit 16.7 ”Hvilke faktorer spiller ind ved øjets skabelse?” skriver Ole ”

… Som en tredje faktor i øjets skabelse må opfindelsen af kamera og øje i kraft af levende væseners intelligensfunktion også medregnes. Martinus henviser til spiralkredsløbets fjerde rige, visdomsriget eller intelligensriget, hvor hvert levende væsen på et tidspunkt vil komme til at beskæftige sig med skabelse af nye organismetyper. Ved rutinefunktioner og gentagen brug af en vis opfindelse kan resultatet gradvist via talentkerner inkorporeres i levende væseners organismer.”

Herefter konstaterer Ole at der til at opleve gennem synet, også må udvikles et erfaringsgrundlag for at forstå hvad man ser, hvilket jo er helt logisk.

Til sidst skriver han:

Vigtige faktorer til skabelsen af øjet:
1. Naturens systematiske lyspåvirkning af individet
2. Individets træning i lysopfangelse omsat i talentkerner
3. Opfindelse af kamera og øje omsat i talentkerner
4. Mikrovæsener, der varetager synsprocessens funktioner.

Som det umiddelbart kan ses, er Ole ikke i tvivl om, at det er nødvendigt at opfinde et kamera (et mineralsk!! Hvad der skal forstås ved dette udtryk ved jeg ikke, men måske er det ment som sidestykke til det organiske øje).
Det lyder som vrøvl, alene af den grund, at hvis væsenet ikke har øjne at se med (de er jo ikke opfundet endnu), kan det jo aldrig få mulighed for at udforske og tilpasse et kamera, og til hvad nytte, hvis væsenet allerede har øjne at se med. Derfor kan opfindelsen af kameraet aldrig komme til at ligge til grund for udvikling af synsevnen!!!

Det ser ud til, at Ole helt har misforstået det som Martinus skriver i DEV1 stk. 13.21 som Ole refererer til i afsnit 16.4.

Her skriver Martinus om væsenerne i ”visdomsriget” (som Ole også kalder ”intelligensriget”).

”…De i dette tilværelsesplan (visdomsriget, k.c.) hjemmehørende væsener er verdensaltets allerhøjeste kapacitet i total fuldkommen skabelse. De udgør visdommens allerhøjeste mestre. Det er disse væsener, der bestemmer og udformer livets allerhøjeste skabelsesakter. De bestemmer og udformer organismerne for kommende planettilværelser, dyre- og mennesketilværelser på kommende kloder og verdener, ligesom det er fra disse væsener, at de store skabelsesprocesser på vor egen klode, som vi kalder ”naturen”, stammer.

Der findes således absolut ingen skabelsesprocesser, der ikke har rod i dette visdommens tilværelsesplan og hjemstavn. Vor egen kropslige organisme er ingen undtagelse. Alt, hvad der skabes på det fysiske tilværelsesplan, bliver først udført her i tankematerie, bliver til tankebilleder. Det er disse tankebilleder, der bliver opfattet af fysiske ingeniører, teknikere og kemikere og bliver så igen fra disse menneskers bevidsthed overført til fysiske tegninger og planer til undervisning og forsøg på tekniske og kemiske laboratorier til videre udfoldelse og manifestation eller skabelse på det fysiske plan. Dette afføder igen nye erfaringer og kendsgerninger, hvis ideer indgår til visdoms- og intuitionsplanet for herfra atter at komme til udfoldelse eller skabelse på de underliggende tilværelsesplaner: mineral-, plante-, dyre- og menneskeriget….”

Det Martinus her siger er, at al udvikling (evolution) på det fysiske plan er designet og udviklet i visdomsriget af væsener, der her repræsenterer den absolutte visdom i universet. Dette gøres ved at væsenerne her tænker på nye ”konstruktioner”, hvorefter disse tanker straks manifesterer sig som virkelighed i de lette materier der er til rådighed der. Martinus nævner samtidig, at disse tankeenergier til en vis grad kan erkendes af væsener på det fysiske plan (som intuitive oplevelser).

Dette svarer til, at et fysisk menneske f.eks. under opvågning efter søvn oplever at se løsningen på problemstillinger, som vedkommende har tumlet med uden rigtig at kunne løse dem. På denne måde har f.eks. mange seriøse videnskabsmænd fået løsningen på vanskelige videnskabelige spørgsmål. Naturligvis bygger disse mennesker videre på sådanne erkendelser, i en jævn videnskabelig udviklingsproces. Også mere elementære ideer kan opstå ad denne vej.

Det som man intuitivt på denne måde bliver klar over, er problemløsninger der ikke kommer fra ”frontlinien” af den ”åndelige forskning” i visdomsriget, men informationer der tilhører allerede afsluttede ideassociationer og forskningsmål fra dette åndelige plan.

Man skal gøre sig klart, at forskningen på det fysiske plan er langt bag efter aktiviteterne i visdomsriget. Forskningen på det jordiske plan kæmper med at forstå hvad der allerede er ”c-viden” på det åndelige plan, og funktionsmæssigt set, a-viden på det jordiske plan. Man skal ikke, som Ole antyder, tro, at væsenerne i visdomsriget står på spring for at få de sidste nye forskningsresultater fra det jordiske plan.

Det forholder sig sådan, at dannelsen af alle legemsfunktioner (inkl. Øjet) som ses på det fysiske plan, er udviklet og blevet til c-viden i visdomsriget inden væsenerne inkarnerer på det fysiske plan. De talentkerner som væsenerne på det fysiske plan oparbejder, omfatter udelukkende oparbejdelse af færdigheder i udnyttelse/brugen af de fysiske foreteelser, som de har til rådighed i form af legemet og forståelsen/brugen af naturen, samt talentkerner for at modtage og udnytte informationer (intuitivt modtagne ”fantasioplevelser”), fra visdomsriget, som de kan udmønte til brugbare ting og konstruktioner ved hjælp af de til rådighed værende fysiske emner. Opfindelse af en hat, et havneanlæg, en flyvemaskine o.l. (læs f.eks. LB3 stk.642 og Logik kap. 73)

På grundlag af de faktuelle oplysninger som Ole giver om Martinus åndsvidenskab i bogen, specielt vedrørende øjets udvikling, er det ikke overraskende eller underligt, at journalist Søren Hindsholm i Kristeligt Dagblad skriver:

”…Kilden til nye organer, for eksempel øjet, er den, at dyr i tidligere tilstande er begyndt at bruge mineralske apparater, i dette tilfælde et kamera. Efterhånden som brugen af dette apparat blev optrænet og automatiseret, blev det via talentkernernes informationsoverførsel til generne indbygget i levende væsenernes kød og blod og blev til øjet.

Denne indsigt er udgangspunkt for Ole Terkelsens bidrag til diskussionen om darwinisme og intelligent design (ID). Som det kan ses, rummer Martinus` synspunkt både et design-element, idet udviklingen ikke skyldes

tilfældige geners og mutationers tilpasning til omgivelserne (som i darwinismen), og et evolutionselement, idet nye egenskaber via talentkernerne indbygges i generne. Martinus konklusion bliver således: ”Den guddommelige skabelse sker ved evolution”.

Ole Terkelsen er selv biolog og kemiker, og disse sider af teorien er bedst behandlet, selvom han dog forfalder til en vis forsimpling af både darwinismen og intelligent design. Andre felter behandler han med mindre sikkerhed. Aristoteles, Max Weber og Einstein præsenteres således med misforståelser, så de passer ind i Martinus` verdensbillede.

Det er ikke overraskende at Søren Hindsholm konkluderer det som jeg ovenfor har gengivet fra hans anmeldelse af bogen. Denne konklusion gør Martinus til grin, og et normalt begavet menneske vil med det samme tage sig til hovedet, og næppe få lyst til at interessere sig for Martinus åndsvidenskab.

Det er nok ikke i en ond mening at Hindsholm har skrevet dette. Det er en logisk konklusion af det som Ole fortæller om Martinus åndsvidenskab i kapitel 16. Det kan naturligvis ikke forlanges, at en journalist skal have så stor indsigt i Martinus åndsvidenskab, at han kan se hvad der er rigtig og hvad der er forkert i bogen, og så er det naturligt, når man ikke er specielt interesseret i Martinus åndsvidenskab, at man påpeger det mest påfaldende i Oles beskrivelse.

Det påpeges også , at Ole ikke giver Darwin og intelligent design nogen seriøs behandling. For mig at se, er det slået op med store bogstaver i titlen som et tidsaktuelt blikfang, men læseren bliver nok skuffet, hvis han venter at finde en balanceret sammenligning af de tre emneområder. Inden jeg slipper gennemgangen af teksten må jeg lige bemærke, at det mere end antydes, at talentkernerne til en hver tid og i et hvert tilfælde udmønter deres indhold i genetiske koder som så er låst fast i den fysiske genetik. Det er ikke tilfældet.

Man kan som eksempel forestille sig at der fødes et musikalsk geni. Hvis det var sådan at dette menneskes musikalske talentkerner blev låst fast i dette menneskes genetiske materiale ville det betyde, at, i hvert fald en vis procent af dette menneskes efterkommere, ville være lignende musikalske genier. Dette er erfaringsmæssigt ikke tilfældet, hvorfor man må konkludere, at disse egenskaber specielt tilhørte den nævnte person, og ikke via genetikken blev videreført til denne persons efterkommere. Sådanne problemstillinger har genetikerne svært ved at redegøre for, og vil formodentlig henføres til en speciel afdeling som nogle kvantitative egenskaber.

Ole har den opfattelse, at bogen bør udgives på flere sprog. Det er naturligvis op til Ole selv.

Jeg finder det imidlertid overordentligt betænkeligt at Ole Terkelsen udsender en bog, som, i stedet for at skabe interesse om Martinus åndsvidenskab og hans analyser, risikerer at skabe en negativ indstilling til Martinus værker, fordi det på det nævnte område vil fremstå som noget utroværdigt på grund af Ole Terkelsens misforståelser på specielt dette område af åndsvidenskaben.

Martinus skriver i Logik kap.94:

Skabelsen af alle de nuværende organer har således engang begyndt i fysisk materie som bevidste, intellektuelle viljefunktioner og dermed været henhørende under viden på “A-stadiet”. Men da var organerne ikke blevet til organer, da var de på de nuværende maskiners stadium. Og de pågældende væsener havde andre organismer eller legemer, der efterhånden er blevet afløst af de nuværende. Og på samme måde vil de nuværende også efterhånden blive afløst af kommende organer, som i dag er på “maskinstadiet”.

Dette vil altså igen sige, at alt, hvad jordmenneskene i dag befatter sig med i form af udvidelse af intellektualitet, umuligt kan undgå at udvikle sig videre til manifestation eller handling. Denne kan igen kun finde sted i form af forandring af materie. Og den første omformning af materie er bevidst teknik. Omformningen af bevidst teknik bliver ved tilstrækkelig gentagelse til vanefunktion og er dermed en evne, hvilket altså vil sige, en selvstændig funktion uafhængig af hjernen.

Men når disse funktioner således efterhånden gør sig uafhængige af hjernen, skaber de jo det fysiske legeme om. Det bliver efterhånden udstyret med det ene selvstændigt arbejdende center efter det andet, og skabelsen, der begyndte som viden på “A-stadiet”, går over til at være viden på “B-stadiet” for at ende som en hundrede procent selvstændig skabeevne, der altså er viden i “C-stadiet”.

Martinus som vi kendte ham

v/Thorsten Dreijer & Hans Skaarup

Vi var glade for at kunne præsentere 3. afsnit i serien "Martinus som vi kendte ham" ved mindedagen i Klint den 11. august 2007.

Vi er nu næsten færdige med optagelserne og har til eftertiden bevaret erindringen om mennesket Martinus på omkring 70 timers videooptagelser, hvor mere end 60 mennesker fortæller om deres oplevelse af Martinus, da han var iblandt os.

Vi er meget taknemmelige over den generøse støtte, som Martinus Institut (Ideal Fonden) har ydet til dækning af vore udgifter i forbindelse med de mange optagelser. Uden dette ville en så stort projekt ikke kunne realiseres - og da slet ikke i professionel kvalitet. Det har været meget vigtigt for os, at dette projekt netop blev optaget i Broadcast kvalitet, så det er fremtidssikret. Formatet vil nu også kunne opeskaleres til HD (High Definition) og dermed bevare den høje kvalitet, så filmene faktisk også engang vil kunne forevises i biografer etc..

Der kommer 5 eller 6 dele af "Martinus som vi kendte ham", men derudover vil vi udgive omkring 10-12 DVD'er med hele uredigerede interview's af de bedste af slagsen.

Vi vil lave en historisk DVD særskilt om Martinus to nære medarbejdere Gerner Larsson og Mogens Møller samt også lidt om Lars Nibelvang. Vi vil lave en DVD om udviklingen af Feriebyen Kosmos/Martinus Center Klint og sidst en DVD om Martinus Institut. Instituttet på Mariendalsvej har, siden optagelserne blev lavet, gennemgået en aldeles omfattende renovering, så vores optagelser er allerede af historisk værdi.

Nu forestår der overspilning af alle råbåndene til Hard Diske i ukomprimeret format, så de endelige versioner vil kunne udgives i optimal kvalitet (de viste versioner har indtil nu været komprimeret). Dernæst er det planen at lave en A, B & C kopi af alt vores materiale, som så skal opbevares tre forskellige steder, således det er *helt* sikkert bevaret for eftertiden.

Vores optagelser samt hele det fremskafne arkiv med 8 mm smalfilm & 16 mm s/h film, fotos etc omkring og med Martinus, vil med tiden blive et særdeles værdifuldt materiale. Den dag alverdens TV stationer ønsker at vise klip med Martinus eller hans venner samt producere portræt- og dokumentarfilm om mennesket Martinus og hans værk, da kan Martinus Institut nyde godt af at videreformidle dette arkiv. Til information kan vi oplyse at Danmarks Radio (TV Ark) udover copyrightprisen tager ca 3.500 DKK per minut for køb fra deres arkiv.

Mon ikke dette arkiv med tiden på flere måder kan bidrage til sagens udvikling... Det er ihvertfald vores overbevisning og forhåbning, og det er også derfor vi testamenterer alt vores arbejde til Instituttet. Vores arbejdsindsats har været uden løn, men vi har gjort det af kærlighed til Martinus og hans sag, som en beskeden tak for den betydning hans analyser har haft i hvert vores liv.

Men nu foreligger der endnu et omfattende arbejde, som kræver vi finder nogle flere penge. Af det resterende arbejde vi endnu mangler kan nævnes, at vi skal lave en indledning med kort præsentation af Martinus og hans værk "Det Tredie Testamente". Vi skal have oversat til svensk, engelsk og tysk (evt også esperanto). Vi håber at oversættere fra dansk til svensk, engelsk og tysk måske kan findes blandt interesserede i Martinus værk, der vil påtage sig dette arbejde uden honorar.

Dernæst har vi brug for midler til at betale for postproduktion (lydmix, colorgrading samt final DVD udgivelse), samt selv at få muliged for at bruge henved 5-6 mdr på projektet.

Det er vort håb at der måske blandt Martinus interesserede var en vilje til at sponsorere det videre forløb, så vi næste år kan få udgivet de første fire afsnit på DVD til salg til offentligheden.

Man er velkommen til at kontakte Thorsten eller Hans.

thorsten.dreijer@gmail.com
3539 7374 - 6170 2244

hansskaarup@gamil.com
47987420 - 33233035

Videnskab eller myteFortælling

v/Ruth Olsen

Hvis man interesserer sig for livets opståen og udvikling her på jorden, ikke kan bruge de religiøse "eventyr-forklaringer", og hvis man også har gennemskuet det ulogiske i darwinisme-modellen, så kan Ole Therkelsens bog "Martinus, Darwin og intelligent design" være en god begyndelse på den lange vej til "opklarelsens lys". Selv om der er et og andet, der kan misforstås i Oles tolkninger af Martinus, vil den kunne vække nysgerrigheden for at læse Martinus' egne tekster.

Bogen fremstiller "Intelligent design" sådan, som den nu i almindelighed opfattes. Jeg mener, den oprindeligt udsprang fra nogle seriøse forskeres påpegning af den herskende videnskabs dogmatiske fejlagtige teorier og deres konstatering af, at der bag naturens logiske hensigtsmæssige struktur måtte være en eller anden intelligent bevidsthed. Det var, da de blevet taget til indtægt af USAs religiøse fundamentalister, at bevægelsen fik det negative prædikat "kreationisme".

En af forskerne bag "Intelligent-design"-bevægelsen i USA, Jonathan Wells, har skrevet bogen "Evolutionens Ikoner" (forlaget Origo 2006). Heri afsløres logisk og underholdende, hvordan videnskabens myter og dogmer er opstået og blevet til det meningstyranni, der på næsten stalinistisk vis søger at holde kritiske røster og anderledestænkende udenfor indflydelse, f.eks. ved at forhindre dem i at få stillinger eller forskningsmidler. Det er en mekanisme, vi kender fra såvel religioner som politik. Man bryder sig kun om dem, man er enige med!

Bogen beskriver, hvordan tidligere forskeres fejltagelser og forkerte teorier gentages i lærebøger og undervisning, så det der oprindeligt kun var en teori til sidst er gentaget så ofte, at det er blevet til "sandhed". Og det uanset der ligger utallige forskningsresultater, der modsiger den. Man tolker ny velunderbygget forskning, så den passer ind i de gamle teorier, uanset hvor ulogisk det hele bliver, ja om man så skal lave fupnumre.

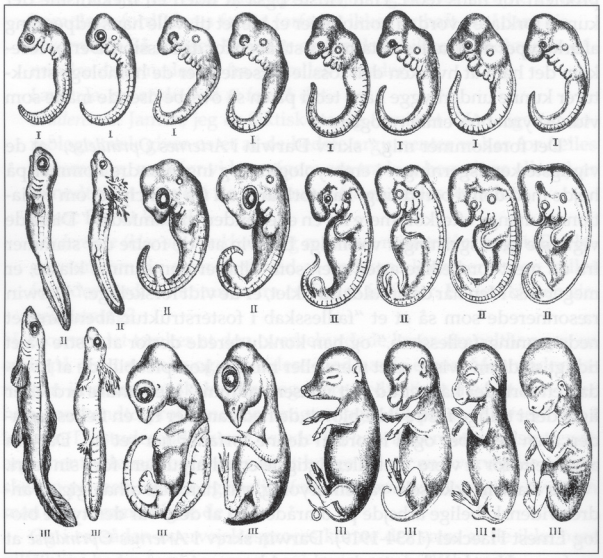

Et eksempel på dette er bl.a. det billede af den menneskelige fosterudvikling, de fleste af os er stødt på i skolens biologibog. Det viser, at alle væsner begynder på samme måde, dvs at også mennesker begynder som noget, der ligner en haletudse og via krybdyrform til sidst bliver et barn. Billedet stammer fra en tysk biolog Haeckel (1834-1919) og brugt af Darwin til at påvise, at alt liv på jorden har en fælles "stamfader". Det var udgangspunktet for hans teori om et udviklingstræ, hvorfra alle arter udgik som grene på en fælles stamme.

Det Darwin måske ikke vidste var, at Haeckel havde forfalsket tegningen for at få den til at passe med sine teorier. Således blev det også Darwins teori. Det blev hurtigt påvist, at tegningen ikke passede med virkeligheden, men både billede og teori bruges stadig! Fra Martinus får vi iøvrigt at vide, at der findes forskellige udviklingsbaner, også her på jorden (symbol 29).

Et andet eksempel, der tages frem i bogen, er myten om mutationer som grundlag for udvikling. Det er aldrig ved

forskning påvist, at livets *former* kan ændres ved mutation. Man har godt nok givet en bananflue et par ekstra vinger ved at ændre i dens gener, men det var mennesker og ikke "naturen selv", der gjorde det. Desuden ville en sådan abnorm flue ikke kunne overleve i naturen. Kun biokemiske ændringer kan ske ved gen-mutation, f.eks. når bakterier forbedrer deres overlevelsesevne ved at skabe resistens overfor antibiotika. Men det sker oftest ved at bakterier tiltusker sig enzymer fra andre organismer.

Bogen indeholder mange andre eksempler på videnskabelige påstande, der ikke er noget forskningsmæssigt belæg for, og påviser således, at megen videnskab blot er mytefortælling og ideologisk filosofi. Tiden havde brug for en "skabelsesberetning" uden en skaber, og det styrede så de gamle forskere, så de tolkede deres forskning derhen. Og det er så blevet vor tids "ikoner". Faktisk er bogen både tragisk og komisk. Nogen egentlig løsning på problemet får vi ikke her, bogen holder sig til sober videnskabeligt underbygget kritik, men de gamle teorier skal jo også først smides ud, før der bliver plads for noget nyt.

De fleste forskere arbejder dog hæderligt på deres eget lille felt og ignorerer de filosofiske uenigheder. Når de f.eks. mener at have fundet ud af, at fosterudviklingen handler om gener, der aktiveres henholdsvis de-aktiveres, erkender de som regel ærligt, at de ikke ved, hvad der styrer den proces. For en del af dem er det dog ved at dæmre, at der er noget "immaterielt" med i spillet, dvs bevidsthed.
En sådan "anelse" om noget, der kan opfattes som "åndeligt", tør man dog ikke lufte alt for højlydt, slet ikke i et USA, hvor forholdet mellem videnskab og religion er noget anstrengt. I USA er det jo grundlovssikret, at der ikke må komme religion ind i skoler og undervisning.

Erkendelsen af, at noget immaterielt (i de kredse bruger man ikke ordet åndeligt!) er med i udviklingen af livet på jorden, afslørede biologen Jesper Hoffmeyer i sin bog "En snegl på vejen" (Rosinante 1993). Han finder i det, han kalder "semiosfæren", grundlaget for det mønster, dvs den kode, der befordrer udviklingen. "Semios" betyder "tegn", livstegn.

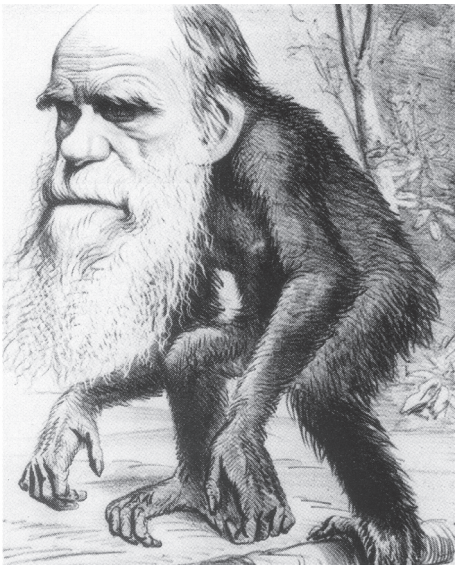

Han siger, vi lever i en verden af tegn, dvs kommunikation, bestående af stråler, kemiske signaler, elektriske felter osv, hvis *betydning*, der gælder om at tolke. Tegnene er materielle, mens betydningen er immateriel. Her genkender vi Martinus' definition af stofside og livsside"! Også Martinus' udsagn om, at alt i vore omgivelser i virkeligheden er en form for budskaber.

Hoffmeyer tager dog ikke konsekvensen af sine egne teorier og indser, at alt i sidste ende beror på bevidsthed. Det er også svært at forstå, at udvikling af former i den fysiske verden kan styres af automatfunktioner, opøvet gennem tusinder af år, hvorved bevidsthed jo er gået hen og blevet underbevidsthed. Den egentlige forståelse af evolutionen kræver megen læsning i Livets Bog! Det kan godt være ideerne og udkastene til de nye former produceres i visdomsriget, men man skal vel gennem megen møjsommelig øvelse slide sig til de talentkerner, der skal realisere dem i den fysiske verden.

Har man den højere udviklede kærlighedevne og den heraf følgende tilsvarende intuition, kan man opleve tingene for sit eget vedkommende som absolut kendsgerning, selv om man ikke er i stand til at kunne forklare tingene og gøre dem til kendsgerning for andre, således som tilfældet er med den materialistiske videnskab. Oplevelse af åndsvidenskaben som kendsgerning er derfor i stor udstrækning automatfunktion. Den er en åndelig eller psykisk gave, der som en mental kraft overskygger væsenets bevidsthed, medens den materialistiske videnskab derimod kun er et resultat af viljemæssig forskning, eksperimentering og iagttagelse.

Martinus - Livets Bog VII 2535

KORT FORTALT

Ruth Olsen

Engle

Engle er blevet populære. Selv den norske prinsesse er begyndt at arbejde med engle-terapi, hører man. Og nu har Borgens forlag lige udgivet en bog - "Healing med engle", af Doreen Virtue, "USAs førende engleekspert", står der på bogens bagside. I bogen synes engle nu at have erstattet det, man før kaldte "din indre vejleder". Så nu har man således atter fået placeret det guddommelige udenfor os selv!

På side 12 står der f.eks.; "Inden englene kan heale din situation, må du overdrage den helt til dem. Det er lidt ligesom at sende et brev: Du må give brevet fra dig, før postvæsenet kan aflevere det. Vi beder så ofte himlen om at hjælpe os. Men i stedet for at lade det ske fastholder vi situationen og blokerer derved englenes evne til at tage affære. Hvis du virkelig ønsker hjælp, så overdrag helt problemet til englene."

Englene kan det hele - lappe parforhold, sørge for din karriere osv. Ja, englene kan tolke de tal, du møder på din vej, for dig. Du skal bare holde godt øje med tallene! Det fik mig til at tænke på de mennesker med den slags fobi, der gør, at de ikke kan handle uden de ser de rette tal, f.eks. kun kan købe de varer, der koster noget bestemt, osv. Alt hvad bogen fortæller, kan man *tro* på, men man ikke *vide*, om det er rigtigt.

De der har læst Martinus ved nok, at engle er den populære betegnelse for de væsener på det åndelige plan, som er guddommens redskaber, og hvis opgave bl.a. er at høre på menneskenes bønner og eventuelt give dem styrke til at klare deres problemer. Men de løser ikke problemerne for os undtagen måske i meget specielle situationer. Meningen med det fysiske liv er nu engang, at vi selv skal bakse med problemerne for at høste de nødvendige erfaringer.

Bier og blomster

Hvis vi ikke havde bierne, var vi faktisk ilde stedt. Gad vide hvor meget folk i almindelighed tænker over, hvor afhængige vi er af bierne til at bestøve vore planteafgrøder? Einstein skulle engang have sagt, at "hvis bierne forsvinder, har mennesket kun 4 år tilbage at leve i".

Nu er der nogle, der tror, bierne er ved at forsvinde fra jorden. Det startede i USA, hvor 70% af produktionsbierne på østkysten er væk, mens det er 60% på vestkysten. Halvdelen af USAs stater er ramt, og nu har fænomenet bredt sig til Storbritannien, Tyskland og hele Sydeuropa. Man kender ikke årsagerne, men man ved f.eks., at bier ikke vil være i nærheden af højspændingsledninger.

Nu tror mange, det er strålingen fra mobilmaster og -telefoner, der er årsagen. Ved en undersøgelse på universitetet i Landau har tyske forskere påvist, at bier nægter at vende tilbage til deres stader, hvis man placerer mobiltelefoner i nærheden. Derfor er teorien nu, at det er mobiltelefonernes stråling, der påvirker biernes navigationssystem på en sådan måde, at de ikke kan finde tilbage til deres bistade.
(Kilde: Diføt-nyt 3/8-07)

Dødsappetit

Selvmordstallene er stigende i den vestlige verden. Der synes også at være en øget trang til at skade sig selv, ja til at sætte livet på spil ved at søge spændingen i ekstremsport, ved konkurrence i dødskørsel osv. Anoreksi er også en form for selvmordsforsøg, ligeså alkoholisme og andet stofmisbrug. Dødsappetit synes at være sat i stedet for livsappetit.

Der er grund til at have mistanke om, at noget af grunden hertil er indtagelse af føde, der er imprægneret med dødslængsel. Dvs mad fra fabrikslandbrugets koncentrationslejre for dyr: svinefabrikker, kyllingefarme, burhønseanlæg osv. Dyrenes korte liv tilbringes i vantrivsel og dermed depression. Det må antages, at dyrenes angst og depressive følelser følger med over i mennesker, der spiser kødet.

Tallet på selvmordsforsøg er størst i Danmark, mindre i Sverige og mindst i Norge. Det passer med forbruget af kød: i Danmark spiser hvert menneske i gennemsnit 106 kg kød om året, i Sverige 70-75 kg og i Norge 63 kg. I fattige lande er der kun få selvmord, de har jo ikke råd til at spise ret meget kød.

Ifølge Martinus er parringen og yngelplejen dyrenes eneste "lysglimt i mørket". Disse oplevelser er næsten helt udraderet i fabrikslandsbruget, hvor det hele foregår ved kunstig insemination og rugemaskiner. I dagens fiskeopdræt sker gydningen ved en torturagtig udpresning af æg og sæd af fiskens krop.
(Frit uddrag af artikel sendt af Nils H.Hekland)

Protesten mod de grusomme dyretransporter er forhåbentlig kun en begyndelse. Protesten mod behandlingen af vore levende medskabninger må øges så meget, at politikerne vågner op og forbyder tortur mod dyr. Men måske bliver det dyrenes af vantrivsel opståede sygdomme, overført til de kødspisende mennesker, der i sidste ende gør vegetarisme til det mest almindelige.

En dag vil al sygdom på jorden ophøre, siger Martinus. Megen sygdom skyldes virus, men hvis en virus ikke kan finde noget, den "svinger med" i et menneskes krop, tiltrækkes den ikke dertil. En virus er et dyr, dvs den har en lav dyrisk vibration. Vi tiltrækker den med vor egen dyriske vibration, altså, jo mere vi kan frigøre os fra dyriske vibrationer, jo sjældnere vil vi få en virusinfektion.

Ruslands Putin

Martinus og mange andre har talt om en 3. verdenskrig, så mange går nu og holder øje med tegn på, at den er på vej. Ifølge forudsigelserne i Inge Stoltenbergs bog "Verdens fremtid" skulle Rusland have en aktiv rolle i at begynde den. Er Ruslands præsident Putin en farlig mand? Hans udstråling, når han træder frem på skærmen, oplever jeg godt nok ikke just tillidsvækkende.

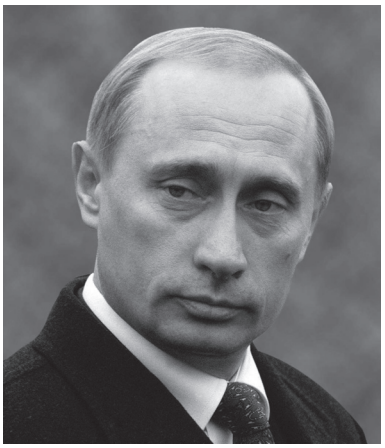

For øjeblikket synes han at ruste sig til et eller andet. Han lader russiske fly operere tæt på USA's baser, han har samlet 40.000 tanks bag Uralbjergene, han har øget sit arsenal af mellemdistanceraketter, plantet sit flag på bunden af Nordpolen, osv. Har han bare brug for at vise, han er en "stor" mand?

Ifølge Stoltenbergs bog, skulle det hele starte med, at "en politisk person bliver myrdet i et land sydøst for Bayern". Dette kom jeg til at tænke på, da jeg hørte en radioudsendelse om problemerne i Kosovo. Rusland støtter ihærdigt serberne i deres vedholdende modstand mod at give Kosovo selvstændighed. USA støtter kosovo-albanernes ønske om selvstændighed. Og nogle kosovarer truer med voldeligt oprør, hvis landet ikke bliver frit meget snart.

Dette gav mig fornemmelsen af, at hvis der bliver uro i Europa, vil den starte pga Kosovo. Her kan Putin måske finde sin anledning, nu mens USA er svag pga de andre krige, de er involveret i, og deres økonomiske problemer, der synes at kunne blive begyndelsen til en global økonomisk krise.

En tal-fikseret Martinus-fan har hæftet sig ved, at seeren Irlmaier kort før sin død i 1959 så tre nitaller. Andre har også nævnt noget med tre nitaller, men de kan jo findes frem på mange måder, f.eks. i 18-9-2007. Putin kom iøvrigt til magten i 1999!

Martinus beroliger os imidlertid med, at alt vil ske planmæssigt for at fremskynde den humane udvikling. Der skal nok også "krasse" midler til at få de sidste med på "den humane vogn", f.eks. i det korrupte, kriminalitetshærgede og mindretals-forfølgende østeuropa. Men Martinus regner med, at der vil være "stor kristuspolitik i verden om 500 år" (hans sidste tale 9/8-1980), og trøster os iøvrigt med, at de der ikke har mere krigs-karma slipper fri, evt. ved at blive reddet smertefrit over "på den anden side".

Bevægelsers degeneration

Hvad enten det er en politisk bevægelse eller en religiøs bevægelse, sker der et gradvist forfald, når den oprindelige stifters ideale impuls skal bevares og videreformidles af personer

på et lavere bevidsthedsniveau end stifterens. Det gælder f.eks. socialismen såvel som kristendommen.

En bevægelse/organisation må definere sig selv ved hjælp af en ydre afgrænsning, dvs den må have fastslået, hvad den står for og især, hvad den ikke står for. Således bliver idegrundlaget til dogmer, grundlagt på de mest indflydelsesrige personers fortolkninger og måske fejlfortolkninger af de oprindelige ideer. Alle, der anfægter dette grundlag, truer sammenhængskraften og må presses ud, enten ved grove kætterforfølgelser eller blot ved smædekampagner, evt. ved at overbevise kritikeren om, at han selv har gjort sig skyldig i sin udelukkelse.

Man kan sammenligne dette med en krebs, der holder sammen på sit indre liv ved hjælp af en ydre hård skal (i stedet for en ryggrad). For ikke at hindre sin egen udvikling, skifter krebsen dog af og til sit panser ud med et nyt, der kan rumme ændringer. I religiøse bevægelser udskiftes dogme-panseret ved reformation. Når den gamle form begynder at kvæle det liv, den skulle beskytte, må "skallen revne" og give plads til fornyelsen. Så kommer der en fornyer, sådan som f.eks. en Buddha eller en Jesus.

Det officielle islam befinder sig i dag på samme trin som katolisismen i 1200-tallet, hvor den var en politisk magtfaktor, og de troende mente at tjene Gud ved at forfølge anderledes tænkende. I dag tordner mange imamer verden over mod de vantro. Det er en minoritet af muslimer, som fastholder Muhammeds oprindelige budskab om kærlighed og fred. I dag må de indsigtsfulde muslimer skabe den nødvendige reformation.
(Efter inspiration fra Sven Damsholt, Ildsjelen 3/03)

En nyreligiøs oase

Sådan kaldte Kristeligt Dagblad d.4/8 Martinus-Centeret i Klint. For selv

om Martinus i sin tid gjorde, hvad han kunne, for at der ikke skulle være nogen "religiøs aura" omkring hans sag, f.eks. ingen fællessang endsige fællesbøn men kun ren undervisning, så er der altså alligevel nogen, der føler en vis atmosfære af "frelsthed" over stedet.

Hvordan kan det være? For det var jo ikke meningen. Måske hænger det sammen med tendensen hos nogle til at anse Martinus' åndsvidenskab for "den eneste vej" til kosmisk bevidsthed. Måske er det nærliggende at tolke visse passager i Martinus' skrifter på den måde, men det er nu engang kun endnu ufuldkomne menneskers tolkning. Når man nærlæser de stykker, man bygger denne opfattelse på, kan man faktisk godt læse og tolke dem på en anden måde.

For mig at se er hele Martinus' værk beretningen om, hvordan menneskene ikke kan undgå at udvikle sig frem til kosmisk bevidsthed. Spiralkredsløbet er et universelt princip, et forløb vi ikke "kan stå af". Vi kan forsinke vor udvikling lidt, og vi kan fremskynde vor egen udvikling, f.eks. ved at læse Martinus, men vi vil alle nå frem til kristusbevidstheden før eller senere. Vi kan nå frem til den nødvendige kosmiske viden ad forskellige veje, men jeg har ikke set Martinus skrive noget sted, at hans vej er "den eneste saliggørende".

Det understreges derimod ofte, at uden den moralske udvikling, kan vi ikke få kosmisk bevidsthed, og at den udvikling beror på lidelseserfaringer. Al udvikling styres af "sult og mættelse", og da vi ikke undgå at blive mæt af mørket, vil vi automatisk komme til at længes efter lyset, efter fred og alkærlighed. Al normal sult og længsel vil før eller senere blive tilfredsstillet. Det kalder Martinus "en logisk naturlov", for al bevægelse fører mod ligevægt, og længsel er uligevægt.

I LB I stk.208 skriver Martinus: "med den fundamentale moraludvikling kommer de kosmiske evner ganske af sig selv på en naturlig måde i deres ufejlbarlige kraft og styrke." Men kan vi finde frem til den moraludvikling uden Martinus' anvisninger, kunne man så spørge. I LB III stk. 679 skriver han: "Når alt kommer til alt, kan vi alligevel aldrig nogensinde få forklaringer andre steder end igennem livets egen direkte tale."

Derfor er der ingen grund til at give indtryk af, at vi med Martinus' åndsvidenskab har den "eneste og bedste sandhed", der kan føre til "frelsen". Det betyder ikke, at vi ikke har lov at glæde os over det oplysende værk, vi har fået i arv, og som vi med glæde og geist gerne vil dele med alle, der har lyst til at få del i rigdommen.

Sjælelig orgasme

Da Lars Palerius i sidste nummer af Impuls turde stå frem og fortælle om sin drøm og den orgasme-oplevelse han fik heri, inspirerede han mig til også at turde fortælle om min drøm, selv om jeg ikke har hans poetiske fortælle-evne. Også for måske derved at videregive den større forståelse, jeg

derigennem fik for, hvorfor Martinus gør seksualisme til det meget brede begreb "den højeste ild", dvs en højt vibrerende energi.

Jeg mødte Martinus i en drøm. Jeg har aldrig mødt ham i fysisk inkarnation, og når jeg i begyndelsen af mine åndsvidenskabelige studier hørte hans foredrag på bånd, forekom hans "kvindagtige" stemme mig meget lidt tiltrækkende. Dette lægger jeg dog slet ikke mærke til mere. Men altså - jeg forbandt absolut ikke noget erotisk med ham.

I drømmen følte jeg mig imidlertid omsluttet af en stor kærlighed, især tilsyneladende udgående fra hans stærke dybe øjne. Jeg følte mig gennemstrømmet af en utrolig varm og høj energi, der godt kunne minde lidt om en god orgasme. Da jeg vågnede, sad efterklangen af denne erotisk betonede energi stadig i kroppen og gav anledning til en del eftertanke.
Faktisk var jeg lidt flov, for havde jeg, ligesom middelalderens nonner synes at have haft i forhold til Jesus, seksuelle forestillinger om "min guru", omend ubevidst? Det var i mine rationelle øjne for latterligt.

Da jeg fik tænkt nærmere over det, gik det op for mig, at den stærke energi, jeg oplevede, faktisk er den universelle kærlighedsenergi, intuitionsenergien, som vi alle en skønne dag vil kunne opleve som noget dagligdags, alene ved kys og kærtegn, ja blot ved kærligt at berøre hinandens aura. Dette er den højeste form for seksualitet, som vi her i det fysiske kun kan opleve i en svag afglans i glimt ved den kropslige orgasme.

På denne baggrund kan man måske godt forstå, hvis nogen mener, de har haft en seksuelt-betonet oplevelse i et intimt samvær med Martinus, mens han gik her på jorden. Han behøvede vel bare at "skrue sin energiudstråling op i et højere gear". Vi ufuldkomne jordlinge har stadig meget, vi endnu ikke helt forstår.

Hvad er lykke?

Gunnar Jensen har skrevet en lille sød bog (96 sider i miniformat) om, hvad lykke er. Den er formet som et eventyr, hvor to søstre vælger hver sin vej i deres søgen efter lykke. Den ene vælger vejen, hvor man kan finde ud af, hvad lykke er. Den anden vælger vejen, hvor lykken bare er der. Den ene møder mennesker, der trods megen elendighed er taknemmelige for det, de har, mens den anden kun møder gode og glade mennesker.

Da de mødes igen efter et halvt år og skal fortælle hinanden, hvad de har fundet ud af, er den første ikke i tvivl om, at lykke er at kunne sætte pris på det, man er og har. Den anden fortæller om mange gode oplevelser, men ved stadig ikke, hvad lykke er. Hun siger: "Måske har jeg været lykkelig hele tiden, også før jeg tog afsted. Jeg havde bare en forestilling om, at lykke var mere end det, jeg allerede følte."

Hvorfor krig i Irak?

Det står vist de fleste mennesker noget uklart, hvad den egenlige grund var til at starte krigen i Irak. Krigen i Afghanistan var måske nok til at forstå, for der holdt terroristerne jo til. Den israelske avis Haaretz mener, det var Israel, der fik lokket USA ud i det morads for at få lidt færre arabiske fjender så tæt på.

Andre har talt om, at det var Iraks olie, der fristede. Og USA har godt nok også udarbejdet et lovforslag for den irakiske regering, hvor det fastslås, at 4 vestlige olieselskaber (amerikanske og engelske) skulle have ret til at udvinde olien i Irak i 30 år, således at profitten var skattefri i Irak og frit kunne føres ud af landet. Det forslag vil den irakiske regering dog ikke vedtage! Også Danmark kunne have sine interesser - Mærsk har foreløbig tjent 17 mia. på transportopgaver for USA' militær.

Men lad os citere Mark Twain: "The mysterious Stranger", 1916, kap.9:
"Derefter vil statslederne opdigte billige løgne og lægge skylden på det land, som bliver angrebet, og alle vil blive så glade for disse samvittighedsdyssende løgne. De vil granske dem omhyggeligt og nægte at undersøge den anden side af sagen. Derfor vil de blive overbevist om, at krigen er retfærdig, og vil takke Gud for bedre nattesøvn efter denne proces af grotesk selvbedrag."

Klimaforandringer

Hvor alvorligt skal vi tage snakken om klimaforandringer? Er der grund til at forstærke den angst, mange mennesker af forskellige andre grunde allerede føler, f.eks. angst for terror? Der er jo kommet mange modstridende forklaringer. Grønlands indlandsis smelter, siger man. Men i Ill.Videnskab kunne man læse, at satelitmålinger indsamlet over 11 år viser, at indlandsisen vokser.
Det er Nansens-Instituttet i Bergen, der har analyseret målingerne, og de viser, at den del af iskappen, der ligger over 1500 meter højt, vokser med 6 cm om året. Det er kun isen ved kysterne, der mindskes - med 2 cm pr år.
Ifølge Martinus står Jordkloden ikke overfor katastrofer, kun kriser. Jorden er så langt fremme i sin udvikling som levende væsen, at den er vokset fra en grov skæbne. I LBIII stk.667 siger han om det, jordens mikrovæsner kan risikere at påføre sit makrovæsen:

"Her findes ganske vist endnu krig og lemlæstelsesprocesser forvoldt af disse væsener selv, men disse foreteelser er ikke i sig selv så store, at de i forhold til jordorganismen er katastrofale. Tværtimod, i dette perspektiv eller i selve jordbevidstheden er de kun at udtrykke som detailler i en ufarlig krise, en krise, som alle

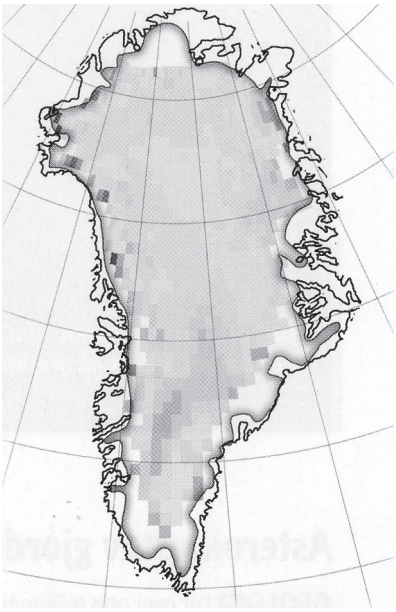

væsener normalt må igennem umiddelbart i den begyndende oplevelse af "den store fødsel"."

Mentale kriser

Den nye verdensimpuls er en forstærket lys- dvs energibølge, som nu - ifølge Martinus - stråler fra Mælkevejens centrum ind over Jorden, især Norden, og påvirker alle mentalt. Den påvirker nogle mere end andre alt efter modtagelighed og egen åndelig udvikling. For nogle betyder det et løft, for andre en rastløs søgen eller blot forvirring, andre igen måske psykisk sygdom. Det er vel det Jesus taler om med "den nye vin på gamle sække", som risikerer at sprække. Men mange synes tilsyneladende slet ikke påvirkelige.

Jeg tolker dette derhen, at den øgede åndelige søgen i vor tid, bl.a. er et udslag af denne nye impuls, men at den også er blandt årsagerne til den megen forvirring. Man ved ikke rigtigt, hvor man skal rette sin søgen hen, prøver sig frem hist og her og får ind imellem nogle dårlige oplevelser. Mange ender derfor tilbage i den etablerede folkekirke, for det ved man ligesom, hvad er.

Steen Marqvard Rasmussen, har prøvet at analysere moderne religiøsitet i sin bog "Religiøse grundfarver" (Aros 2005). Den viser bla. den individualitet og mangfoldighed, som religiøsitet er i dag. Men den har også en tendens til at give "new age" skylden for uroen og forvirringen. Han har et par eksempler, han mener underbygger påstanden, men som for mig at se viser, hvor svært det er for et menneske at finde netop det, som det har brug for just der, hvor det står i sin egen udvikling. Det ene eksempel lyder:

"Meditation var blevet en del af min dagligdag, eller rettere burde være det. Men jeg kunne ikke finde ro og overholde alle de forskrifter, systemet krævede. Jeg blev frustreret og søgte andre steder hen. TM, men mantraøvelserne blev mekaniske og ligegyldige. Mine tanker, det indre kaos og hele den sensibilitet, som gjorde, at jeg knap kunne overskue min dag, gjorde mig udmattet.

Jeg følte mig belastet af tvivl og usikkerhed, og angsten stod altid på lur. Rodløsheden var stor, og jeg blev ved med at åbne nye døre for at smage på andre systemer og se, om der måske var noget, der kunne stille min åndelige sult og give mig en slags fred indeni. Jeg kom i kontakt med Krisnamurti-bevægelsen, men han satte bare folk ud i det uvisse, han ville vi selv tog stilling. Jeg søgte astrologer ... Divine Light Mission, Martinusfolkene, tibetansk buddhisme, søgte healere, clairvoyace, dyrkede Tai Chi og gik i terapi ..."

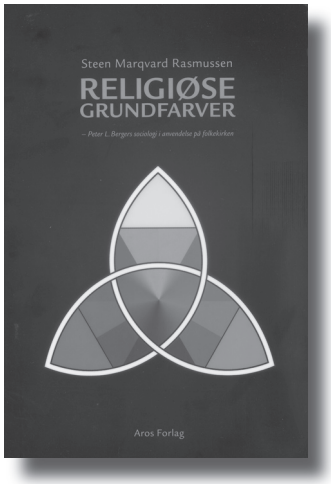

Til sidst finder hun en ven, der foreslår hende at bede Jesus om fred. Det hjalp. Hun begynder at komme i en frikirke og gå på bibelskole og føler nu, hun er kommet på plads.
Dette viser, at denne person endnu ikke var parat til at bevæge sig fra *tro* til *viden*. Hun havde stadig brug for en kirkes "redningsvest" og kunne ikke bruge Martinus' analyser. Det er fint nok, men det er jo ikke den nye spirituelle bevægelses skyld, at nogen løber sur i den og ikke kan skelne mellem "skidt og kanel".

Kvindelige opfindere

Gennem historien har der været mange kvindelige opfindere. Der er f.eks. Hypatia af Alexandria (ca 370-415), der bl.a. opfandt hydrometeret, der kan måle væskers vægtfylde. Men det har været svært for kvinder at profilere sig, for indtil 1800-tallet kunne kvinder ikke få stadfæstet patenter i eget navn. Lord Byrons datter Augusta (ca.1830) arbejdede på en "analytisk maskine", forløberen for robotter og computere, og forudsagde den en dag ville udvikle sig til at kunne gøre alt, hvad den blev programmeret til.

Det er altså ikke, fordi man i visdomsriget har tænkt, det ikke kunne betale sig at give inspirationen til nye opfindelser til kvinder. Der er blot det, at det oftest er mænd, der har tiltusket sig æren for dem! Men det har jo nok også noget at gøre med, at det har været svært for kvinder at få uddannelse. Så fremover vil vi nok se mange flere kvindelige nobelprisvindere.

Forskning viser iøvrigt, at kvinder er bedre til at *høre*, mænd til at *se*. Derfor lærer piger som regel at tale hurtigere end drenge, mens drenge er bedre til at ramme et mål. Mænd konkurrerer, kvinder kommunikerer. Men med polforvandlingen vil det jo nok ændre sig i tiden, der kommer.

En ud-af-krop opskrift

Hvis man vil en tur ud-af-kroppen er det bedst at gøre det på et højt sted, f.eks. en bjergtop hvor luften er ren og tør. Vil man være sikker på at kunne vende tilbage til kroppen, skal man anbringe hånden i en skål vand.
Det er også nemmere at frigøre sig fra kroppen, hvis man i længere tid afholder sig fra syreholdig mad, for det vil nedsætte iltmængden i hjernen.

Spændingen i kroppens "livsfelt" er i uligevægt, det er baggrunden for, der er spænding nok til at holde sammen på den. Hvis spændingsforskellen nedsættes, løsnes forbindelsen mellem krop og astrallegeme. Det kan f.eks. ske i meditation, hvor man går ned i de langsommere alfa-bølger. Det gør det nemmere at gå-ud-af-kroppen.
(Kilde: Lyall Wattson: "På grænsen til døden")

Krigens følger

Soldaterne er skuffede over, at man ikke længere kommer hjem og bliver fejret som krigshelte, som man gjorde før i tiden. Vi andre er godt tilfredse, for det betyder jo, at udviklingen trods alt går fremad.
Men det er tragisk, at regeringerne åbenbart ikke er klar over, hvor meget unge mennesker bliver ødelagt af at blive sendt i krig, sådan som man for nylig kunne se det i en canadisk film i TV. Det eneste, man kan trøste sig med er, at nok blev det en slem inkarnation denne gang, men i de kommende inkarnationer vil disse mennesker afsky al form for krig.
Et kinesisk ordsprog siger: "Man laver ikke soldater af gode mennesker."

Og så er der tolken med de to koner, hvad skal vi mene om det? Da jeg engang arbejdede i KULU (Kvindernes U-landsudvalg) fik jeg kontakt med en del kvinder fra lande, hvor flerkoneri var almindeligt. Selvfølgelig blev de spurgt om, hvordan de havde det med det. Men de spurgte bare tilbage, hvordan vi havde det med mænds almindelige elskerinde-forhold i vor kultur. De var trods alt glade for, at et formelt ægteskab gav dem trygheden ved, at manden således var økonomisk ansvarlig.
Vi kunne så replicere, at vi var glade for, at de fleste kvinder slet ikke behøvede en mands økonomiske ansvarlighed.

Danmark mangler arbejdskraft og importerer på livet løs folk fra andre lande. Aldrig før er der kommet så mange udlændinge til Danmark. Men alligevel lader man 6-700 irakere sidde og gå mentalt til grunde i ørkesløs ledighed i flygtningelejre. De fleste kan sproget og vil så gerne arbejde. Hvor er logikken? Skal det humane kvæles af hensyn til principper? Som moderen til det plagende barn i supermarkedet: når jeg har sagt nej, har jeg sagt nej. For ikke at "tabe ansigt"?
Eller er det grådighedens stemme der taler - vi vil kun have folk, der giver samfundet overskud, de veluddannede, de endnu ikke mentalt syge. Alt mens vi poster milliarder i vor militære krigsdeltagelse. Ak ja, danskerne har meget at lære endnu.

En lille lysstråle

Spanierne er omsider ved at få afsky for tyremishandlingerne i tyrefægtning. Kun 7% er virkelig for det, 72% er uinteresseret heraf flertallet direkte imod. Faktisk kommer der nu så få til tyrefægtning, at de må have offentlige tilskud for at holde showet gående. Af disse kommer noget fra EU - støtte til "kultur", som det hedder. Det må de nordiske EU-parlamentarikere se at få afskaffet!

Polens katolske kirke i krise

Det viser sig, at mange af de katolske præster var meddelere for det polske efterretningsvæsen i kommunisttiden. Jeg ser det for mig - en person i det lille aflukkede rum står og betror sig til sin præst, næstekærlighedens ypperste repræsentant, Guds stedfortræder på jorden, for at få tilgivelse. Det var oplagt, hvor politiet skulle gå hen for at få oplysninger om borgerne.

Mon ikke den historie vil være med til at gøre en ende på den katolske skik med at gå tillidsfuldt til præsten og betro sig for at få syndsforladelse?

Det usynliges maler

John Engelbrecht (ham med bøgerne "Den intutive tanke") har skrevet en lille biografi om maleren Johannes Weise (1903-87). Han blev kaldt "det usynliges maler", fordi han med sin kunst forsøgte at give udtryk for den åndelige del af universet og forene vor ydre og indre verden. Det mente han var kunstens mission. Selv havde han en dyb forståelse for den universelle enhed, han forsøgte af afbilde. Som maler var han selvlært.

Han var vionær og udførte allerede i 1925 et billede af atombomben, 20

år før den blev opfundet. I en efterladt note havde han skrevet: "Det er ideens åbenbaring, der gør kunstens indhold identisk med sandheden." Mange kendte som ukendte personer kom på besøg i hjemmet på Ordrupvej, også Martinus har iøvrigt besøgt ham.

Globalisering

Allerede i 1934 skrev Martinus (Bisættelse kap.178): "Da den samlede jordklode er een enhed, een organisme, eet legeme, er dens enkelte dele bestemt til at skulle samarbejde. Dens samlede menneskehed er derfor også en enhed, allerede fasttømret og uadskillelig ved den allerede stedfundne internationale udvikling og frembragte import- og eksportmulighed i forbindelse med den moderne trafikudvikling.

At man i de senere år har begyndt at rejse en kinesisk mur mellem landene i form af told- og valutaforanstaltninger, indvandringsforbud og racehad og derved har givet den kollektive selviskhed eller egoisme i form af nationalisme en renæssance, har intet med den guddommelige verdensplans logik at gøre og må derfor ende i en katastrofe.

Verdens sande natur og åndelige kurs er international udvikling. Internationalisme er det bånd, hvormed Gud har sammenføjet verden. Og "hvad Gud har sammenføjet, kan menneskene ikke adskille." Alt, hvad der går imod denne udvikling, vil udløse krig."

Dengang udløste det 2.verdenskrig - hvad vil tendenserne til "kollektiv egoisme" udløse dennegang?

Kosmisk kommunikation

Uddrag af Poul Vigay's korncirkelartikel. (oversat af Ruth Olsen)

21/8-2001 var der kommet to nye korncirkelformationer nær Chilbolton

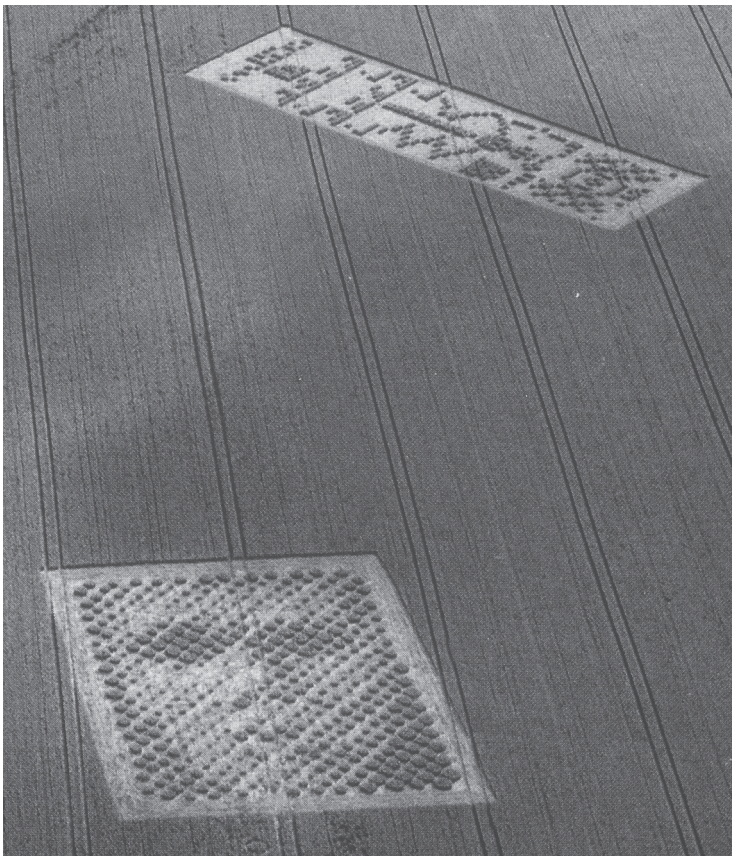

i Hampshire, England. De lignede ikke andre korncirkler, men med et stort antal "pixels" formedes på den ene et ansigt, mens den anden lignede det budskab, som SETI (Search for extra-terrestrial Intelligence) havde udsendt i 1974.

Det kodede budskab, man sendte ud i rummet i 1974, havde retning mod stjernehoben M13 omkring 25000 lysår væk. Det var en binær kode, bestående af 1679 "pulseringer" (dvs 0'er og 1'er), udsendt på frekvens 2380 MHz. Tallet 1679 er matematisk unikt, fordi det er produktet af de to primtal 23 og 73. Alle tilstrækkeligt intelligente væsner vil uden tvivl se efter primtal, kemiske stoffers frekvenser og binære "digits".

For at transmittere de 1679 digitale pulseringer måtte de arrangeres i et mønster på 23 gange 73 rækker. For tydelighedens skyld er det tegnet, så sorte felter står for 1 og hvide for 0. Da jeg skulle beskrive det udsendte budskab i en bog, kom jeg imidlertid til at spejlvende mønsteret, sådan at mønsteret i bogen ikke svarer korrekt til det faktisk udsendte i -74. Det mærkelige er nu, at det "svar" vi fik som korncirkel i 2001 er også spejlvendt, som om de reagerer på bogen i stedet for radiosignalet!

Det har dog ingen betydning for budskabets indhold. Det består af 5 sektioner. Øverst angives talsystemet

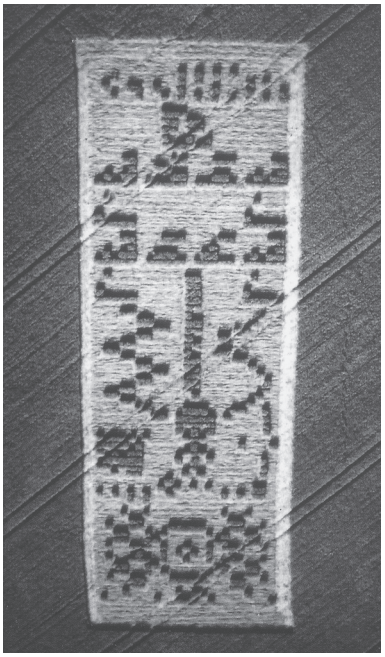

1-10 - og det samme ses i svaret. Næste sektion indikerer atomnumrene på de 5 primære stoffer på jorden - brint, kulstof, kvælstof, ilt og fosfor. Svaret indeholder udover de 5 også et sjette med atomnummer 14, altså silicon.

Tredie sektion repræsenterer formlerne for DNAs basepar. Nedenunder dem ses DNA-strengens dobbelspiral tilføjet antallet af gener i DNA. Her viser svaret, at der på venstre side er en ekstra DNA-streng, ligesom der ses ændringer i antallet af gener. I kroppens udseende ses stor forskel, udover forskel i størrelsen på hovedet angiver koden fra jorden som gennemsnitshøjde 176 cm, mens der i svaret stå noget, der kan tolkes som 100 cm. Hvor antallet af mennesker på jorden blev angivet til 4,29 mia. (i 1974), sagde svaret 21,3 mia.

Fjerde sektion er en simplificeret repræsentation af solsystemet, hvor Jorden, den 3. planet, er fremhævet. I svaret er såvel den 3., den 4. såvel som den 5. planet fremhævet.

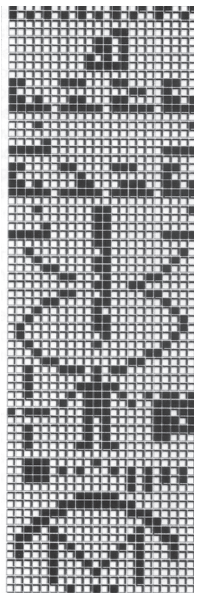

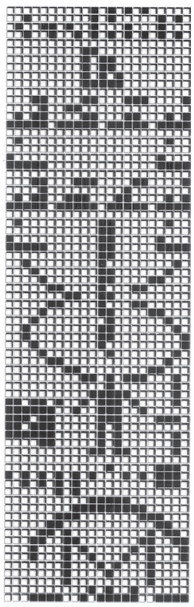

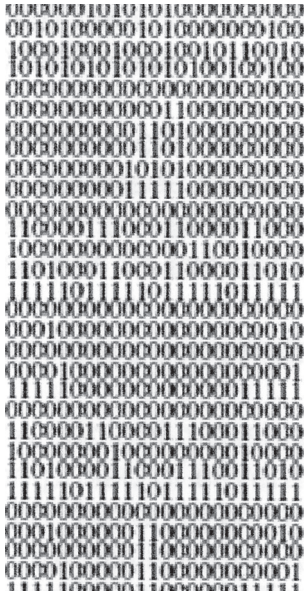

Komentar v/Ruth

Da jeg her læste, at korncirkel-svaret åbenbart reagerede på noget, der var tegnet i en bog (det spejlvendte mønster) i stedet for på det faktisk udsendte, blev jeg klar over, at korncirkelmagerne er så højt udviklede, at de kan følge med i alt, hvad der foregår på jorden. Og de vil nok også gerne drille! Derfor sender de måske det der ET billede, så vi kan få bekræftet vore forestillinger.

De der ønsker uddybning af ovenstående kan nok finde frem til Poul Vigay på nettet eller: www.cropcircleresearch.com

En misforståelse

v/Gunder Frederiksen

Medens disse linier skrives, er der her i Klint hovedsæson for Martinus verdensbillede. Der er mange mennesker, og der er liv og glade dage. Personligt oplever jeg imidlertid et lille skår i glæden.

Så vidt jeg har hørt, tales der blandt de mange interesserede om, at ingen i sin udvikling kan komme frem til kosmisk bevidsthed uden kendskab til Martinus. Det omtales åbenbart på en måde, så folk får det indtryk, at Livets Bog er ikke blot en nøgle til kosmisk bevidsthed, men også den eneste nøgle til kosmisk bevidsthed.

Efter mange års studium af Martinus Kosmologi kan jeg kun vurdere denne udtalelse som en misforståelse, der smager af sekterisme – et begreb, der ligger milevidt fra Martinus mission, som klart har universel karakter. Fra Martinus side kan der være tale om, at vi skal igennem de samme udviklingstrin og gøre de nødvendige erfaringer på godt og ondt for at få lønnen for de smerter, lidelser og andre erfaringer, vi gør på den lange udviklingsrejse.

Og denne løn er kosmisk bevidsthed, som Martinus selv var et eksempel på. Det er selve livets universelle love og er derfor ikke blot bundet til Martinus navn. Kosmisk bevidsthed kan altså også opnås uden kendskab til navnet Martinus, men ikke uden om de kosmiske love.

MØDER - FOREDRAG - KURSER - STUDIEGRUPPER - UNDERVISNING

ESBJERG
Mandag 1/10 **Tankernes tyranni!** v/John Klemens Nielsen
Mandag 22/10 **Tilgivelsens gave - ikke mindst til dig selv!** v/Birger Juel Jensen
Mandag 12/11 **Juleforedrag - Det ender med næstekærlighed!** v/Hanne Myrfeld
Møderne er kl.19 i Multihuset, Gasværksgade 2,1.sal, grønt lokale
Arr: Heddi Støyer tlf.7513 9863

FREDERIKSHAVN
Tirsdag 9/10 **Søvn, drømme og døden** v/Ole Therkelsen
Tirsdag 23/10 **Det ender med kærlighed** v/Hanne Myrfeld
Tirsdag 6/11 **Maskulint, feminint og menneskeligt** v/Lene Jeppesen
Tirsdag 20/11 **Hvorfor er mennesker så forskellige i livsopfattelse og væremåde?** v/Lars Gyde
Møderne er kl. 19.30, Skolegade 8
Arr: Birger Juel Jensen tlf. 9893 0686

HADERSLEV
Mandag 19/11 **Det guddommelige forsyn bag menneskehedens udvikling** v/Ingolf Plesner
Mødet er kl.19 på Bispen, over gården.
Arr: Lenette Hansen tlf. 3032 0571

HERNING
Torsdag 11/10 **Søvn, drømme og døden** v/Ole Therkelsen
Torsdag 25/10 **Humanisme og kærlighed - et udviklingsprojekt!** v/Søren Olsen
Torsdag 8/11 **Maskulint, feminint og menneskeligt** v/Lene Jeppesen
Torsdag 22/11 **Intuition - et spørgsmål om kærlighed!** v/Solveig Langkilde
Møderne er kl. 19.30 i "Kulturellen", 1.sal lok.04-01, Nørregade 7
Arr: Martin S Jepsen tlf. 9716 8230

HORSENS
Tirsdag 9/10 **Hvorfor er mennesker så forskellige i livsopfattelse og væremåde?** v/Lars Gyde
Onsdag 14/11 **Juleforedrag - Det ender med næstekærlighed** v/Hanne Myrfeld
Møderne er kl 19.30 på biblioteket, Tobaksgården 12
Arr: Merete Holm tlf. 8655 0810

KLINT
Lørdag 22/9 kl.14.30 **Martinus som verdenslærer** v/Ole Therkelsen
Lørdag 6/10 kl 14.30 **Bøn, meditation og livskraft** v/Martha Font
Lørdag 3/11 kl 14.30 **Døden er livets fortsættelse** v/Poul Dyrholm
Weekendkursus 28/9-30/9 **Forelskelse, venskab og kærlighed** v/Ole Therkelsen og Lene Jeppesen
Weekendkursus 26/10-28/10 **Martinus' forhold til Bibelen** v/Aage Hvolby og Tryggvi Gudmundsson
Ugekursus 16/9-22/9 **Kosmologi, alkærlighed og personlig udvikling** v/Ingolf Plesner
Ugekursus 16/9-22/9 **Kosmisk udviklingslære** v/Ole Therkelsen
Få kursusprogram med nærmere oplysninger tilsendt: Martinus Institut tlf. 3834 6280
Martinus Center, Klintvej 69. Tlf. 5930 6280 evt. 2021 2768

KULLERUP -kurser se www.kullerup.dk eller ring 6531 5431
Martinusgruppe hver tredie fredag kl. 19-21.30

KØBENHAVN
29/9 kl 15 **Det evige verdensbillede** v/Svend Åge Rossen
13/10 kl 15 **Livsmysteriet og talsystemet** v/Ole Therkelsen
27/10 kl 15 **Maskulint, feminint og menneskeligt** v/Lene Jeppesen
10/11 kl 15 **Bøn - en psykisk kraftkilde** v/Eigil Kristensen
24/11 kl 15 **Intuition** v/Solveig Langkilde
8/12 kl 15 **Det universelle kærlighedsprincip** v/ Poul Dyrholm
Derudover er der studiegrupper og seminarer, hør nærmere: Martinus Institut, Mariendalsvej 94, Kbh F tlf. 3834 6280

KØGE
2/10 kl 19 **Det kosmiske menneske** v/Eigil Kristensen
Teaterbygningen
Tilmelding FOF, Brogade 19, tlf. 5665 5322

ODENSE
Møder holdes Munkevænget 7. Hør nærmere tlf. 6614 7424

RANDERS
Tirsdag 25/9 **Hvorfor er mennesker så forskellige i livsopfattelse og væremåde?** v/Lars Gyde
Tirsdag 20/11 **Intuition - et spørgsmål om kærlighed** v/Solveig Langkilde
Tirsdag 11/12 **Juleforedrag - Det ender med næstekærlighed!** v/Hanne Myrfeld
Møderne er kl.19.30 i AOF kantinen, Store Voldgade 10
Arr: Lottie Linnea Thunberg tlf. 8647 4603

ROSKILDE
Torsdag 27/9 **Humanisme og næstekærlighed - et udviklingsprojekt!** v/ Søren Olsen
Torsdag 11/10 **Getsemane have** v/Lene Jeppesen
Torsdag 25/10 **Fra kvinde og mand til menneske** v/Solveig Langkilde

Torsdag 8/11 **Det kosmiske menneske** v/Eigil Kristensen
Torsdag 22/11 **Tilgivelse som videnskab!** v/John Klemens
Møderne er kl 19 på Kildegården, Helligkorsvej 5, lokale 7
Arr: FOF, tilmelding tlf. 4636 6974

SILKEBORG
Onsdag 3/10 **Tankernes tyranni** v/John Klemens Nielsen
Onsdag 24/10 **Hvorfor er mennesker så forskellige i livsopfattelse og væremåde?** v/Lars Gyde
Onsdag 7/11 **Maskulint, feminint og menneskeligt** v/Lene Jeppesen
Mødet er kl.19.30 i Medborgerhuset, Søvej 3.
Arr: Vibeke Rughave tlf. 8682 8270

SØNDERBORG
Tirsdag 2/10 **Hvorfor er mennesker så forskellige i livsopfattelse og væremåde?** v/Lars Gyde
Tirsdag 23/10 **Tilgivelsens gave - ikke mindst til dig selv!** v/Birger Juel Jensen
Tirsdag 20/11 **Juleforedrag - Det ender med næstekærlighed** v/Hanne Myrfeld
Møderne er på biblioteket, Kongevej 19-27
Arr: Jesper Hindø tlf. 7443 1213

THISTED
Søndag 7/10 **Søvn, drømme og døden** v/Ole Therkelsen
Søndag 4/11 **Maskulint, feminint og menneskeligt** v/Lene Jeppesen
Søndag 18/11 **Tilgivelsens gave - ikke mindst til dig selv!** v/Birger Juel Jensen
Møderne er kl. 15 i Plantagehuset, Plantagevej 18
Arr: Birgit Thorndal tlf. 9798 5384

TÅSTRUP
Tirsdag 18/9 **Kunsten at skabe en lykkelig skæbne**
Tirsdag 25/9 **Film - Martinus som vi kendte ham - 1.del**
Tirsdag 2/10 **De evige kosmiske skabeprincipper**
Tirsdag 9/10 **Reinkarnation - kredsløb og årstider**
Tirsdag 23/10 **Hvordan kan vi alle være "kosmiske rejsende"?**
Tirdag 30/10 **Hvorfor øve sig i at tilgive sig selv og andre?**
Tirsdag 6/11 **Den åndelige videnskab og den etablerede videnskab**
Tirsdag 13/11 **Har det jordiske menneske en fri vilje?**
Tirsdag 20/11 **Film - Martinus som vi kendte ham - 2.del**
Tirsdag 27/11 **De jordiske menneskers forhold til dyrene**
Tirsdag 4/12 **Sjælelig underernæring**
Tirsdag 11/12 **Den materialistiske og den åndsvidenskabelige opfattelse af juleevangeliet?**
Studiegruppens møder er kl 19-21.30 i Kulturcenter, Poppel Alle 12.
Arr: Birgit Mørup Madsen tlf. 2856 7261

VEJLE
Søndag 16/9 **Nøglen til et bedre liv** v/Hans Wittendorff
Søndag 30/9 **Tankernes tyranni** v/John Klemens Nielsen
Søndag 28/10 **Hvorfor er mennesker så forskellige i livsopfattelse og væremåde?** v/Lars Gyde
Søndag 25/11 **Juleforedrag - Det ender med næstekærlighed** v/Hanne Myrfeld
Møderne er kl. 14 i Kulturhuset Bygningen, Ved Anlæget 14
Arr: Inge S Spicker tlf. 7555 2194 og Hans Wittendorff tlf. 7580 3350

VIBORG
Tirsdag 2/10 **Tankernes tyranni** v/John Klemens Nielsen
Tirsdag 23/10 **Humanitet og kærlighed - et udviklingsprojekt!** v/Søren Olsen
Tirsdag 13/11 **Tilgivelsens gave - ikke mindst til dig selv!** v/Birger Juel Jensen
Møderne er kl. 19.30 i Medborgerhuset, Vesterbrogade 13
Arr: Dagmar Dalsgaard tlf. 8661 2923

ÅLBORG
Onsdag 10/10 **Søvn, drømme og døden** v/Ole Therkelsen
Onsdag 24/10 **Humanisme og kærlighed - et udviklingsprojekt!** v/Søren Olsen
Onsdag 7/11 **Hvorfor er mennesker så forskellige i livsopfattelse og væremåde?** v/Lars Gyde
Onsdag 21/11 **Intuition - et spørgsmål om kærlighed** v/Solveig Langkilde
Møderne er kl. 19.30 på Vejgaard Bibliotek, Hadsundvej 35.
Arr: Karsten Jensen og Hannelise Lundholm tlf. 9818 8090

ÅRHUS
Mandag 24/9 **Hvorfor er mennesker så forskellige i livsopfattelse og væremåde?** v/Lars Gyde
Mandag 8/10 **Søvn, drømme og døden** v/Ole Therkelsen
Mandag 22/10 **Humanisme og kærlighed - et udviklingsprojekt** v/Søren Olsen
Mandag 5/11 **Maskulint, feminint og menneskeligt** v/Lene Jeppesen
Søndag 18/11 kl 10-17 **Mørket og kærligheden** v/Solveig Langkilde
Mandag 26/11 **Juleforedrag - Det ender med næstekærlighed** v/Hanne Myrfeld

Mandagsmøderne er kl. 19.30 i Studenternes Hus, mødesal 2, Ndr.Ringgade 3, bygn.1420
Arr: Grethe Bergstrøm tlf. 8672 5546

Tankebreve fra en afdød

B.S.Ingemann (1789-1862) skrev en digtsamling på næsten 100 sider, formet som breve fra en afdød, og som viser han må have haft stærke spirituelle oplevelser. Dette er indledningen:

Lykønsk mig, ven! - jeg har opnået,
hvad hver, som ånder i en jordisk krop,
opnår tilsidst. Jeg er holdt op
at ånde i en - jeg har overstået,
ej blot alverdens vrøvl og nød,
men lykkelig og levende - min død.

Du sagtens vide gad
hvorledes det gik til, hvordan jeg bar mig ad,
hvorlunde man sit legem kan undvære,
og om den kunst at dø er svær at lære.

Hvad alle kan er ingen kunstig ting:
man uvilkårligt gør et spring,
man ej har lært, men uden kunstleri
og mindste gymnastik er mester i
af puur instinkt - et stort naturgeni
har alle til at dø. Man ej metoden ser,
men tror det selv umuligt, når det sker.
Det ligner mer et sving dog, end et spring.
Det er som man kun drejed sig omkring
et øjeblik og blev en smule svimmel.
Men hvad der drejer sig er jord og himmel.

Man tænker næppe tanken ud: jeg dør!
Før man er afdød og er mer end før,
lyslevende, kun ligesom lidt ør
i hovedet - hvorvel man har det ikke,
men lader det med hele kroppen ligge
som aflagt tøj.

Ved himmel mener jeg det sted i rummet,
hvor nu jeg først med glæde har fornummet,
at jeg er rigtig til.

Et øjeblik det syntes mig
som sjælen, splitternøgen, tumled sig,
forladt af legem, tid og rum,
i tom og formløs tankehimmel.
Men det var kun hin dødens svimmel,
der gjorde mig en smule dum.

I næste øjeblik fornam jeg grandt
hvorlunde sjælen selv et nyt gevandt
udfolded af sit indre væsens tråde
og - hvad der var den selv en gåde -
reproducerte ved instinkt
hvert tabt organ så rask og flinkt,
som ingen billedhuggers kunst formåede.

Nu er jeg her. “Hvor?” spørger du. Ja bi!
Her slipper din planets kosmografi.
Mit her i disse store livets egne
er både her og der og allevegne.
Alt er mig her endnu så nyt, og stedet
som tiden løber fra mig, før jeg veed ‘et.
Så meget kan jeg kun med vished sige:
Jeg er i *mellemtidens* store rige,
dog det er ei afgrundslandet,
hvor jøder, græker og Niels Klim for ned.
På Jorden heller ei, såvidt jeg veed.
Her sjælen, Gud ske lov, er ei forbandet.

Jeg måler højderne i livets sfære,
og alle verdner er mig lige nære.
Hvad her jeg skriver, uden pen og blæk,
på tanketråd, med tanken flyver væk
i samme øjeblik, og Gud ske tak,
jeg trænger ikke her til almanak.
Jeg derfor også uden dato skriver
og uden stedsangivelse forbliver,
til med det første du får brev igen -
lyslevende,
din døde salig ven.

Bogudsalg

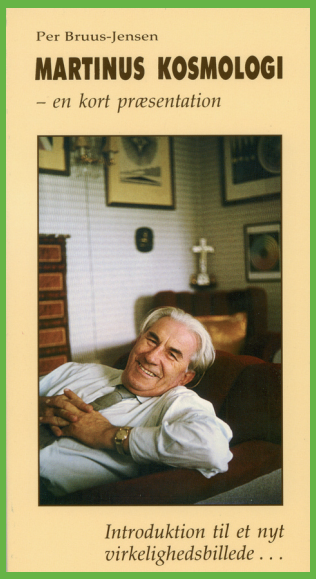

Per Bruus-Jensen
Martinus Kosmologi
- kort præsentation
80 sider - kr. 25

Per Bruus-Jensen

Gud på anklagebænken
1. udgave - 64 sider

Kr. 10

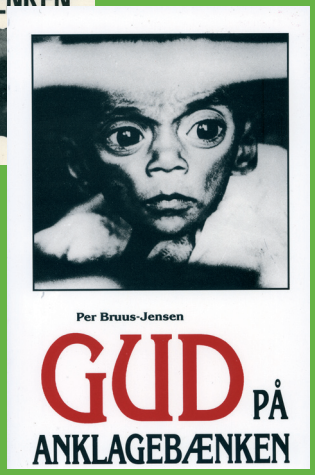

Per Bruus Jensen

Gud på anklagebænken
2. udgave - 80 sider

Kr. 25

Per Bruus-Jensen
Mennesket og livsmysteriet
- introduktion til kosmisk livssyn
184 sider - kr. 30

Studieplaner til Livets Bog II - VII
32-40 sider pr. hæfte - 5 kr. pr. stk.

Per Bruus Jensen

Slangens død - et fremtidssyn i tre billeder

144 sider - kr. 25

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk